

(กฤษฎีกา)

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

๒/๒๕๒๗ (วสันต)

ชุดที่ ๑

ครั้งที่ ๑๔ เดือน มกราคม

พุทธศักราช ๒๕๒๗

ชื่อผู้ถาม	ข้อความที่ถาม	หมายเหตุ

การประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๗/๒๕๒๗ (วสันต) ชุดที่ ๑
ณ วันที่ ๑๕ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๒๗

95

พลเรือเอก หลวงยุทธศาสตร์โกศล เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสหกรณ์ และให้พลจัตวา สิริ สิริโยธิน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐการ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง สหกรณ์อีกตำแหน่งหนึ่ง

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๕๗ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๕๗ เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ลงนาม) จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

ที่ประชุมรับทราบ

ประธานสภากฎหมาย : ข้าพเจ้าได้รับใบลาของนาวาอากาศเอก เทพ เกษมฤดี สมาชิกสภากฎหมายประเภทที่ ๒ ขอการประชุมตลอดสมัยประชุมวิสามัญ เนื่องจากมีความจำเป็นต้องไปราชการต่างประเทศ ตามข้อบังคับการประชุมตลอดสมัยประชุม ต้องได้รับอนุมัติจากที่ประชุมของสภาฯ จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภากฎหมาย : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้นาวาอากาศเอก เทพ เกษมฤดี ลาได้ตามที่ขออนุญาต

ต่อไป หมายเลข ๒. กระหู่ถาม กระหู่ถามควนอันคัย ๑ ของนายพันตำรวจเอก พันธุ์ นีลวชันนันท์ ตามเรื่องการออกโฉนดที่ดินและหนังสือสำคัญอย่างอื่น ตามกระทรวงมหาดไทย

นายพันตำรวจเอก พันธุ์ นีลวชันนันท์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระหู่ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

๑. เนื่องจากรัฐบาลได้ตรากฎหมายว่าด้วยกำรปรับปรุงเรื่อง โฉนดที่ดินและหนังสือสำคัญอย่างอื่นเกี่ยวกับที่ดิน นอกจากนั้นยังได้แสดงเจตนารมณ์ไว้อย่างแน่วแน่ว่าจะมีการ

ปรากฏหมายว่าด้วยการจัดสรรที่ดินอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งในประการหลังนี้เรียกว่าเป็นงานใหญ่
ต้องเป็นภาระของรัฐบาลที่จำเป็นต้องใช้ทั้งเงินและทั้งคนไม่น้อย ซึ่งควรจะได้เร่งรีบ
เตรียมการล่วงหน้าไว้ ทั้งราษฎรที่ไม่ทราบเจตนาอันแท้จริงของรัฐบาลก็อาจถูกปลุกปั่นให้
เกิดความปั่นป่วนอันอาจกระทบกระเทือนต่อส่วนรวม เพราะย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า
บ้านเมืองของเรานั้นคนที่ที่คิดเป็นของตนเองมีอยู่มีไร้อยู่ แต่หลักฐานที่จะแสดงถึง
กรรมสิทธิ์ผู้สักว่ายังคงอนแคลน ยิ่งมีเรื่องจะจัดสรรที่ดินกันขึ้นในระยะนี้ด้วยแล้ว ก็ยิ่ง
ทำให้ให้หัวนั้นสะเทือนมากขึ้นอีก เพราะย่อมก่อให้เกิดความไม่มั่นใจในทรัพย์สินของคนยิ่ง
ขึ้นไปอีกมาก ซึ่งน่าจะจะต้องให้ราษฎรได้ทราบถึงการเตรียมพร้อมของรัฐบาลล่วงหน้า เป็น
ทางป้องกันความรู้อำนาจไม่ถึงการของราษฎรไว้โดยรีบด่วน จึงขอเรียนตามว่า

๑. เนื้อที่ที่ดินที่ราษฎรเข้ายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์อยู่ในขณะนี้ที่มีจำนวนเท่าไรไว้
ได้ออกโฉนดตรวจหรือโฉนดแผนที่ไปแล้วกี่ไร่ และกี่ราย

๒. การออกโฉนดที่ดินที่กระทำไปดังกล่าวใน ๑. นั้นมีกี่จังหวัด จังหวัดใดบ้าง
และที่ยังไม่ได้ทำมีกี่จังหวัด ที่ยังไม่ได้ทำเป็นเพราะเหตุใดจึงยังไม่เร่งรีบปรับปรุง หรือ
เห็นว่าไม่จำเป็น

๓. ขอทราบด้วยว่า มีนโยบายหรือโครงการที่จะดำเนินการเพื่อให้เจ้าของ
ที่ดินได้มีโฉนดหรือหนังสือสำคัญอย่างอื่น เพื่อแสดงถึงกรรมสิทธิ์ในที่ดินไว้ในระยะสั้นยาว
เพียงไร เพื่อให้ได้เป็นไปโดยทั่วถึงกัน และจะได้เหมาะสมกับที่จะจัดสรรที่ดินตามที่ควร
วิญญูหมายออกใช้ที่นั้นด้วย

๔. เมื่อยังไม่มีโฉนดหรือหนังสือสำคัญอย่างอื่น เพื่อแสดงถึงกรรมสิทธิ์ในที่ดินให้
เป็นที่แน่นอนตามสมควรแล้ว รัฐบาลจะทำการจัดสรรที่ดินให้เป็นการถูกต้องได้อย่างไร

พลเรือโท หลวงสุนาวินวิวัฒน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวง
มหาดไทยขอตอบกระทู้ของท่านสมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดสุราษฎร์ฯ ดังนี้

๑. เนื้อที่ที่ดินที่ราษฎรเข้ายึดถือมีสิทธิอยู่ในขณะนี้เท่าที่สำรวจมีประมาณ ๓๗ ล้าน

ไว้เศษ ได้ยอดโฉมคณบดีและโฉมคราจองไปแล้วมีจำนวนประมาณ ๑๒ ล้านไว้เศษ เป็นจำนวนเจ้าของที่ดิน ๔๑๒,๑๐๐ ราย

๒. จังหวัดที่ได้ยอดโฉมคณบดีและโฉมคราจองแล้วมี ๑๕ จังหวัด ที่ยังไม่ได้ออกโฉมคณบดีและโฉมคราจองมี ๑๒ จังหวัด จังหวัดที่ได้ยอดที่มีโทษเป็นหนี้สินหรือได้ออกโฉมคณบดีคราจองแล้ว มีจังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี รัษฎา เชียงใหม่ นครนายก นครปฐม นครราชสีมา นครศรีธรรมราช นครสวรรค์ นนทบุรี ปทุมธานี ปราจีนบุรี ประจวบคีรีขันธ์ พระนคร พระนครศรีอยุธยา พิจิตร พิษณุโลก สระบุรี สระแก้ว เพชรบุรี ภูเก็ต ราชบุรี ลพบุรี ลำปาง สงขลา สมุทรปราการ สมุทรสงคราม สมุทรสาคร สระบุรี สิงห์บุรี สุโขทัย สุพรรณบุรี อ่างทอง อุดรธานี อุทัยธานี และชัยภูมิ ส่วนอีก ๑๒ จังหวัดนั้นออกจากที่ได้เข้ามาแล้วที่ยังไม่ได้ทำ ก็เพราะยังไม่ถึงขนาดพอและเจ้าหน้าที่

๓. ทางกรมไควางโครงการไว้ว่าตั้งแต่ปี ค.ศ. ๒๔๔๗ เป็นต้นไป จะแต่งตั้งช่างแผนที่ของกรมที่ดินไปประจำจังหวัดที่ยังไม่มีการออกโฉม ๑๕ จังหวัด เว้นจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยมอบหมายให้มีหน้าที่ทำการวางหมุดหลักฐานแผนที่ ทำการรังวัดแผนที่ระวางและทำการสุเคินสำรวจออกโฉมคณบดีซึ่งจะเป็นทางลัดและประหยัด โดยวิธีนี้ ถ้าหากว่าอาจจะดำเนินการออกโฉมคณบดีแก่ราษฎร ได้ทั่วทุกจังหวัดใน พ.ศ. ๒๔๔๘ หากกรมที่ดินได้รั้งงบประมาณตามที่เสนอ

๔. ในระยะที่ยังไม่มีโฉมคณบดีหรือหนังสือสำคัญอย่างอื่นเพื่อแสดงถึงกรรมสิทธิ์ในที่ดินอันแน่นอน หากข้าราชการจะจัดสรรที่ดินก็จะต้องสำรวจโดยทำแผนที่ก่อน

นายพันตำรวจเอก พันธุ์ นิลวัฒน์นนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ถ้าหากว่าท่านรัฐมนตรีได้กรุณาอนุญาตอะไรให้ได้นี้แล้ว ผมจะไม่ขัดทลายตน เพื่อให้ประโยชน์แก่เวลาของสภา

ในประการแรกที่ท่านบอกว่างบประมาณยังไม่พอ ถึงไม่ได้ชดเชยชดเชยงานนั้น

ในประการนี้ท่านรัฐมนตรีคงจะทราบแล้วว่า เรื่องกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของบุคคลนั้น

ว่าถึงเคารพหิงเชื้อถึล เพราะฉะนั้นเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นเรื่องราวฐานของการว่าถึง
 สัตถทรัพย์ แต่ว่าเพราะเหตุใดกรรมที่ดินก็ไคตั้งมานานแล้ว ยังไม่เห็นไคทำอะไรให้จริงจึง
 หนักกับที่ว่าเป็นกรรมวิชาหลักทรัพย์ในเรื่องที่ดินเลย ข้อนี้ขอถามว่าค่อไปนี้รัฐบาลหรือ
 กระทรวงมหาดไทยจะไคเร่งรัดเรื่องการ จัดสรรปรับปรุงกรรมที่ดินให้เป็นกรรมสำคัญสมกับ
 ฐานะที่ควักคองรัยฝึคชอยในงานชั้นนั้นเพียงไคหรือไม่ นี้ขอทราบประการแรก

ในประการที่ ๒ นั้น คคิในชั่วระยะเบียงปีหรือสองปีคั้งแคมี ๕๖ ฉอยหลังลงไป
 ท่านรัฐมนตรีจะ กรุณาคชย ไคหรือไม่ว่า ทิวราชอาณาจักรคคิอะไรที่หน้าหน้าเพื่อน เลาเฉพาะ
 คคิแพงเท่านั้น และถ้าหากว่าคคิที่หน้าหน้าเพื่อนนั้นเป็นคคิหนักไปในทางที่ดินแล้ว รัฐบาลนี้
 ยังไม่เห็นความสำคัญอีกหรือที่ว่าจะคองเร่งรัดจัดสรรให้คคิยิ่งขึ้น แล้วถึเรื่องที่ดินไม่ใช่เพียง
 ในทางแพงเท่านั้น รุงให้เกิคคคิลาฎาคามาค้วย บางทีไปเบียงเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดินคคิหัวคคิ
 แลแล้ว เพราะฉะนั้นขอทราบเฉพาะแคนี้ก่อน

พลเรือโท หลวงสุนาวินวิวัช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระผมขอ
 เรียบคชยคั้งนี้ เรื่องงบประมาณถึจ่าเป็นอยู่ถ่าไม่มีถ่าไคไค แต่ว่าถ่าในปีไคไคเท่าที่เสนอมมา
 เราถึมีหวังถ่าไค ๕๕ จังหวัดคคาคที่เรียนไปถ่าแล้วถึในปี ๒๕๕๔ คคจจะถ่าไคถ่าสำเร็จหมค
 ที่ยังไม่ไคไคทำเรียบร้อยถึเพราะ เหตุว่ายังไม่ไคมีหมคสามเหลี่ยมใหญ่ คคิว่าการสำรวจแผนที่
 ในที่ไคที่หนึ่งจะคองมีหมคสามเหลี่ยมใหญ่เสัยก่อน เมื่อยังไม่ไควางหัวหรือเขายังไม่ไคทำ
 มา เพราะนี้ถึถ่าถึกับหลักวิชาที่เราจะคองถ่า สือประการหนึ่งเราถึรอกการสำรวจแผนที่
 รุงถ่ายทางอากาศ ซึ่งในการนี้ทางสภาถึไคไคให้งบประมาณถึรุมถ่ายทางอากาศไป
 ซึ่งเวลาถึถึถึเรื่องวินอนู ถ่าถึถ่า
 กรรมที่ดินเสนอถึถึถึจะมีหวังสำเร็จใน พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งทางราชการถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึ
 ในเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดิน ส่วนเรื่องความที่ท่านสมาชิคถามในคคิแพงนั้น ถ่าถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึถึ

ให้ตั้ง จะว่ามากที่เคียวดีไม่เชิง แต่คดีแห่งสำหรับที่ดินที่พระราชอาณาจักรนั้น เราไม่ได้แยก
ประเภทลงไป มีทั้งแย้งกรรมสิทธิ์ ฟ้องขับไล่หรือมีการจำหน่ายเหล่านี้ ในปี พ.ศ. ๒๔๕๐
มีเพียงที่พระราชอาณาจักร ๔,๓๕๕ ราย พ.ศ. ๒๔๕๒ ๔,๔๔๕ ราย พ.ศ. ๒๔๕๓ ๔,๕๕๕
ราย พ.ศ. ๒๔๕๔ ก็ ๔,๖๖๖ ราย ซึ่งบางทีมันก็มาก บางทีมันก็น้อย มันไม่ใช่เรื่อง
เคียงกรรมสิทธิ์เฉพาะอย่างเคียว บางทีเป็นเรื่องบุกรุก บางทีเป็นเรื่องการจำหน่าย
จึงขอเรียนให้ทราบ

นายพันตำรวจเอก ทัด นิลวัชานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ความสถิติจะเห็นได้
แม้ว่าจะไม่เท่ากันเสมอไป แต่ว่าคิดเฉลี่ยแล้วสูงขึ้นตามลำดับ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า
ความสำคัญที่เราจะต้องเร่งรีบ แล้วประการต่อไปอีกจะขอทราบว่า เมื่อที่ท่าน
รัฐมนตรีได้อ่านรายชื่อที่มีหออทะเบียนแล้ว เพราะฉะนั้นอีกจะขอทราบว่าท่านรัฐมนตรี
คิดจะมีหออทะเบียนต่อไปที่ไหนเพียงไร แล้วดีในจังหวัดที่ท่านเป็นศูนย์กลางอย่างเช่น
ชุมพรหรือจังหวัดสุราษฎร์ฯ นี้ ท่านจะเตรียมตั้งไต่หรือยัง เพราะใน ๒ - ๓ จังหวัดทาง
ภาคใต้ก็มีเนื้อที่ซึ่งเป็นเรื่องของท่านที่หาคุณประโยชน์ไม่ใช่น้อย เพราะประเทศเรา
เป็นประเทศของชาวนา ท่านจะควรมีตั้งไต่เมื่อไร ขอถามแค่นี้ กรุณาตอบ

พลเรือโท หลวงสุนาวินวิวัช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ใน พ.ศ. ๒๔๕๓
นี้ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ไปวางหมุดหลักฐานและเค้นสำรวจแล้ว คิดว่าในปี ๒๔๕๓ จะให้สำรวจ
มีจังหวัดปัตตานี จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุราษฎร์ฯ จังหวัดชุมพร จังหวัดประจวบฯ
กาญจนบุรี สุรินทร์ บุรีรัมย์ ขอนแก่น สุรินทร์ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด แพร่ เชียงราย
ลำพูน ส่วนปี ๕๔ ถ้าได้งบประมาณเราก็จะตั้งอีก ๑๕ จังหวัด คือสำรวจแล้วในปี ๕๔
ได้ตั้งอีก ๕ จังหวัด ถ้าได้งบประมาณพอตั้งจะห้าตามนี้

นายพันตำรวจเอก ทัด นิลวัชานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ขอบคุณ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือไปฉบับ ๒ กระทั่งของนายเผด็จ จิราภรณ์
ในเรื่องการสอบสวนข้าราชการตำรวจที่ร้ายวณผิดคดี ตามกระทรวงมหาดไทย

นายเผด็จ จิราภรณ์ (ศิริกร) : ข้าพเจ้าขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้ทราบว่ากรมตำรวจได้มีการสอบสวนข้าราชการตำรวจที่ร้ายวณ
ผิดคดี ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอเรียนถามว่า

๑. รัฐบาลหรือกระทรวงมหาดไทยมีความมุ่งหมายอย่างไรที่สอบสวน และมีระเบียบ
วิธีหลักเกณฑ์ในการที่จะสอบสวนข้าราชการคนใดไว้บ้างใด จะสอบสวนเฉพาะข้าราชการ
ชั้นต้นหรือทุกระดับ

๒. เท่าที่ได้ดำเนินการมาแล้วได้มีการสอบสวนแล้วที่ร้าย มีใครบ้าง (ถ้าเปิดเผย
ชื่อได้) ได้ผลประการใด

๓. ถ้าปรากฏผลว่าข้าราชการนั้น ๆ ร้ายวณผิดคดี ทางราชการมีอำนาจจัดการ
ได้อย่างไร

นายพลตำรวจเอก เตา ศรียานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : การ
สอบสวนผู้ร้ายวณผิดคดีนั้น ไม่มีกฎหมาย แต่เท่าที่ทางการตำรวจได้ทำการสอบสวนไปนั้น
สาเหตุจากการสอบสวนอย่างอื่น เช่นสงสัยว่า จะมีกรณีเกี่ยวพันกับในเรื่องการค้าเงินเดือน
เป็นต้น ก็จึงได้ทำการสอบสวนไป และหวังดีได้สอบถามถึงการค้าเงินของทรัพย์สินต่าง ๆ ที่
มีอยู่เป็นกรณีการประกบในกรณีสงสัยว่าค้าเงินเดือน ผู้ที่ถูกลสอบสวนนี้มี นายร้อยเอกท • นาย
นายร้อยตรี • นาย นายสิบ ๒ นาย แต่ยังไม่ควรที่จะเปิดเผยชื่อ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (พิจิตร) : ข้าพเจ้าขอเรียนชักตามคั้งต่อไปนี้ แต่ก่อน
จะเรียนชักตามขอทำความเข้าใจเรียนท่านรัฐมนตรีไว้ควยว่าคำถามหรือข้อชักของข้าพเจ้า
ต่อไปนี้อาจจะกระทบกระทั่งสิ่งหนึ่งประการใดอะไรบ้างก็ต้องขอกับ

ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่า การสขสนนี้ไม่มีกฎหมายในการที่จะดำเนินการสขสน
ความเข้าใจของข้าพเจ้าก็เข้าใจว่าอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ-
การเมืองซึ่งถือว่าเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งอาจจะมีการสขสนใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องใด ๆ ก็ได้
ในข้อนี้ก็ไม่คิดใจอย่างใด ที่นี้ที่ท่านรัฐมนตรีว่าสขสนเพียงแต่เกี่ยวพันเฉพาะในเรื่องอื่น
แล้วสืบเนื่องมาถึงฐานะควยเพื่อประกอบในเรื่องอื่นเรื่องอะไรต่าง ๆ พวกนี้ แต่ข้าพเจ้า
จึงสงสัยเพราะปรากฏว่าในต่างจังหวัดก็มีเช่นที่จังหวัดพิจิตรปรากฏว่ามีนายตำรวจไปจาก-
กรุงเทพ ฯ นี้ไปสขสนนายสิบตำรวจใหญ่หนึ่งซึ่งมีการก่อสร้างบ้านหลังใหญ่ไว้หลังหนึ่ง
แล้วมีการสขสนทางใดหนว่ได้มาอย่างไร การเงินการทองอะไรต่าง ๆ พวกนี้ ซึ่งมี
ข้อเท็จจริงอยู่ซึ่งเข้าใจว่าท่านรัฐมนตรีคงจะทราบ เมื่อข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ก็ไม่ตรงกับ
ที่ท่านรัฐมนตรีได้ตอบข้าพเจ้าว่าสขสนเพราะมีการผิดพิงถึงเรื่องอื่น ไม่ใช่ตั้งใจที่จะ-
สขสนการร้ายรวบผิดปกติ ซึ่งสขสนนายสิบใหญ่นั้นก็ไม่ เคยมีข่าวคราวอะไร เกี่ยวกับการค้า
ในค่าอะไรต่าง ๆ คล้าย ๆ สขสนฐานะ^{อื่น}เขามีบ้านช่องใหญ่โตอะไรต่าง ๆ อย่างนี้ ข้อ-
เท็จจริงเท่าที่ทราบมาเป็นอย่างนี้ไม่ตรงกับที่ท่านรัฐมนตรีตอบ ในเรื่องนี้ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร
มีใครจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง แล้วข้อต่อไปนี้ใครจะเรียนชักตามต่อไปนี้ว่ารัฐบาลนี้
เป็นรัฐบาลรัฐประหารก็ได้ เคยมีนโยบายในการทำการรัฐประหารว่าจะปราบปรามคอร์รัปชัน
ของข้าราชการซึ่งถือว่าเป็นผู้ปกครองประชาชน ก็ได้วางนโยบายมาหลายยุคหลายสมัย แต่
จนหลังนี้ถึงแม้ว่านโยบายรัฐบาลนี้จะไม่ได้แถลงไว้ อายหลักการใด ๆ ของคณะรัฐประหาร
เข้าใจว่าคงมีอยู่ ในเรื่องนี้ท่านสนใจที่จะปราบปรามและที่จะให้มีกฎหมายเพื่อการสำรวจการ
รวบผิดปกติของข้าราชการทั่ว ๆ ไปไม่จำเป็นจะต้องเฉพาะตำรวจเท่านั้น มีนโยบายหรือ -

หลักการหรือมีความตั้งใจไว้อย่างนั้นบ้างหรือเปล่า ขอเรียนถาม ๒ - ๓ ประการ

นายพลคำรวจเอก เม่า ศรีบานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :

การสอบสวนนายสิบคำรวจซึ่งหาว่าก่อสร้างบ้านใหญ่โตนั้น ข้าพเจ้าจำได้อาจจะเป็นการที่มี
กล่าวหาพวกพิงถึงการค้าไม้เถื่อน และตามปกตินั้นผู้บังคับบัญชาตำรวจมักจะได้พิจารณา
ผู้ซึ่งมีการเคลื่อนไหวผิดปกติต้องย้ายออกไปอยู่ที่อื่น เพื่อป้องกันการครหาดังกล่าว
นั้นอาจจะเป็นเหตุผลก็เนื่องจากที่เรียนมานี้ก็ได้ รัฐบาลนี้ไม่ใช่รัฐบาลของคณะรัฐประหาร
เป็นรัฐบาลซึ่งตั้งอยู่ตามรัฐธรรมนูญ การที่จะดำเนินการเกี่ยวกับข้าราชการที่ร้ายวณผิดปกติ
ในสายงานของทบวงคณะรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง ได้ตั้งกรมตรวจราชการแผ่นดินขึ้นและมีเจ้า
หน้าที่ซึ่งจะตั้งขึ้นในอนาคต แต่ส่วนการออกกฎหมายนั้นแล้วแต่ความดำริของรัฐบาลซึ่งปัจจุบัน
ข้าพเจ้ายังไม่ทราบ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (พิจิตร) : ข้าพเจ้าขอซักถามต่อไปอีกดังนี้ เมื่อเรื่อง

จังหวัดพิจิตร เป็น เรื่องที่เกี่ยวข้องพิงกับเรื่องอื่น เช่นนี้ ที่มันอย่างนี้กับท่านรัฐมนตรี
ยอมรับมันเกิดความเข้าใจผิดแก่ข้าราชการตำรวจชั้นผู้น้อยทั่วไปในต่างหัวเมือง คือความตั้งใจ
ของท่านรัฐมนตรีอาจจะสอบสวนเพื่อเหตุอย่างอื่น แต่คนฟังแล้วเป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งหนังสือพิมพ์
ลงเป็นท่านองนั้น อันนี้ก็เกิดเป็นความน้อยเนื้อต่ำใจแก่ข้าราชการตำรวจชั้นผู้น้อยซึ่งเขา
อาจจะมีความสุจริตอาจจะทำมาหากินอาจจะมียศฐานอะไรตามสมควรของเขาได้ แล้วก็ถูก
สอบสวน ส่วนข้าราชการผู้ใหญ่ทางกรุงเทพฯ ไม่เห็นมีการสอบสวนอย่างไร ซึ่งก็มีข่าวเล่าลือ
เป็นท่านองนั้น อันนี้เป็นเรื่องหนึ่งที่ทำให้เสียกำลังใจ ข้าพเจ้าจึงอยากจะเรียนถามท่านรัฐ
มนตรีว่าในเรื่องกรณีสอบสวนอย่างนี้ใครจะขอให้ทำหนังสือขอมความเข้าใจหรือทำความเข้าใจ
กับผู้สอบสวนหรือผู้บังคับบัญชาให้ได้ทราบไว้มันบ้างว่ามีความประสงค์อย่างไร เกี่ยวพันอย่างไรได้
จะเป็นประโยชน์ในการรักษากำลังน้ำใจและไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดแก่คนทั่วไปว่าเลือก
ก้มก้นที่ซึ่งในการสอบสวนเช่นนี้ ขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าจะปฏิบัติได้หรือไม่

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 สอดสวนไม่จำเป็นจะต้องไปข้อมความเข้าใจ เพราะมีระเบียบแบบแผนข้อบังคับอยู่แล้ว
 ในพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจนั้นผู้บังคับบัญชาที่มีสิทธิ์ที่จะสามารถทำการสอดสวนได้
 กรณี แม้แต่การควบคุมตัวโดยไม่มีผู้กล่าวหาที่อาจจะสามารถควบคุมตัวได้ถึง ๑๕ วัน ทั้งนี้
 เนื่องจากว่าตำรวจเป็นคนที่ถืออาวุธและเป็นผู้รักษากฎหมาย เพราะฉะนั้นในการปกครองและ
 ควบคุมประมาดผู้กระทำผิดนั้นต้องกระทำโดยเคร่งครัด ส่วนการที่ท่านสมาชิกสงสัยว่ามีการสอดสวน
 ในกรุงเทพ ฯ หรือเปล่า ข้าพเจ้าขอเรียนว่ามีมาก อาจจะมากกว่าหัวเมืองก็ได้ เพราะเหตุว่า
 อยู่ในกรุงเทพ ฯ นั้นอยู่ใกล้ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้มีการสอดสวนตามท่านองนี้เสมอ ทั้งนี้เพื่อป้อง-
 กันให้บุคคลผู้นั้นได้กระทำความผิดทุจริตต่อหน้าที่ให้ลุกลามใหญ่โตไป

นายเผด็จ จิราภรณ์ (พิจิตร) : ขอบอีกข้อหนึ่งเป็นข้อสุดท้าย ก็รู้สึกว่
 เวลานี้มีเจตนาดีและโดยเฉพาะท่านรัฐมนตรีก็ได้พยายามสอดสวนสืบสวนถึงการเป็นมาและ
 ไปในเรื่องฐานะต่าง ๆ เพื่อให้การบริหารแผ่นดินเป็นไปโดยเรียบร้อยและด้วยความ
 ปรารถนาดี ข้อนี้ก็เป็นที่น่าอนุใจอยู่ ข้าพเจ้าใครจะชักต่อไปนี้คือบุคคลเรานั้นในขณะปัจจุบันนี้
 มีอยู่ ๒ ประเภทหรือ ๓ ประเภทด้วยกัน คือพวกที่ร้ายเหลือเกินประเภทหนึ่ง พวกปาน-
 กลพวกหนึ่ง พวกยาจกพวกหนึ่ง ซึ่งโดยเฉพาะในวงข้าราชการก็แบ่งเป็น ๓ ฐานะเช่นนั้น
 ในฐานะที่ผู้ที่ร้ายท่านอาจจะสอดสวนอย่างไรสืบสวนอย่างไรก็เป็น เรื่องคนส่วนน้อย
 ก็เป็นเรื่องของท่านซึ่งท่านได้เคยมาแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะเรียนซักถามว่าข้าราชการที่
 กจนผิดปกตินี้อยู่มาก คือหมายความว่าทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตรายได้ไม่พอเพียง แต่
 อดกินมือช่วยอุ้มคคิตด้วยความสุจริตอย่างนี้ พวกยากจนผิดปกตินี้ท่านรัฐมนตรีได้สนใจที่จะ
 แลื้อบ้างหรือไม่ พวกข้าราชการต่าง ๆ โดยเฉพาะข้าราชการชั้นผู้น้อยมีความสนใจที่จะ
 สอดสวนที่จะช่วยเหลื้อย่างไบบ้างหรือเปล่า

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย:
 ได้รับในคำนำของกรมตำรวจนั้น ทางกรมตำรวจได้จัดการที่จะบริการในเรื่องที่อยู่ให้ สำหรับ
 นี้ได้ดำเนินการขอกู้เงินจากธนาคารออมสิน ๑๐ ล้านบาทเพื่อสร้างที่พักของตำรวจให้อยู่
 โดยสมบูรณ์ นอกจากนั้นแล้วยังได้รับงบประมาณประจำปีเกี่ยวกับการก่อสร้างที่พักนี้อีกด้วย
 เพราะฉะนั้นการที่ช่วยเหลือในการก่อสร้างที่พักนี้ก็เป็นการที่ส่งเสริมให้ข้าราชการมีสวัสดิภาพ
 ขึ้น นอกจากนั้นแล้วทางกรมตำรวจยังได้รับเงินอุดหนุนจากท่านนายกรัฐมนตรีและอุดหนุนใน
 งบประมาณประจำปี เพื่อส่งเสริมให้มีสโมสรที่จะทำให้การซื้อสินค้าถูกขึ้น และงานอันนี้ก็
 หมดดี ปัจจุบันนี้ตำรวจก็ได้มีสโมสรที่จะช่วยเหลือข้าราชการด้วยราคาพิเศษ ไว้แล้วทุกจ.ว.
 ยังไม่ทั่วถึง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือไปอันคับ ๓ ของนายพร มลิตอง ตามเรื่อง
 การซื้อที่ดินสร้างที่ทำการสังฆสภา ตามกระทรวงวัฒนธรรม

(นายพร มลิตอง ไม่ได้อยู่ในที่ประชุม)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผู้ตั้งกระทู้ถามไม่มา

คือไปกระทู้ธรรมคาอันคับ ๑ ของนายประภาส คงสมัย ตามเรื่องการจัดสรร

เงิน ก.ศ.ส. เพื่อการศึกษาของจังหวัด ตามกระทรวงศึกษาธิการ

นายประภาส คงสมัย (ครึ่ง) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามท่านรัฐมนตรีว่าการ-
 กระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้.-

ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ มีหนังสือเวียนถึงผู้ว่าราชการจังหวัด
 จังหวัด ความว่าให้ผู้ว่าราชการจังหวัดร่วมมือกับ ส.ส.ฝ่ายสหพรรคในการจัดสรรเงินก.ศ.ส.
 ๑๐๐,๐๐๐ บาทเพื่อการศึกษาของจังหวัด และได้ระบุชื่อ ส.ส.สหพรรคที่รัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงศึกษาธิการประสงค์ให้ร่วมปฏิบัติงานนี้ไว้ด้วย แต่สำหรับจังหวัดที่ ส.ส.มิได้เป็นสมาชิก

กฤษฎีกาแทนราษฎร ๒/๕๓ (วิสามัญ)

ฉันทนา. ค.๒/๕

~~๕~~
105

สหพรรค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้ระบุไว้ให้มีโอกาสร่วมมือกับผู้ว่าราชการ
จังหวัดด้วย โดยครั้งนี้ ขอบอกทราบว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการคือหลักเกณฑ์อย่างใ
นการปฏิบัติราชการฝ่ายบริหารเช่นนี้

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : กระทรวง

การขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้ใ้เกียรติว่าดังนี้ การที่กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีหนังสือถึงผู้ว่าราชการจังหวัดโดยระบุชื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือร่วมกับทางจังหวัดพิจารณาเงิน ก.ศ.ส. จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตามที่คณะรัฐมนตรี ได้บัญญัติเพื่อบำรุงและส่งเสริมของจังหวัดต่าง ๆ ทุกจังหวัดนั้น ก็เนื่องด้วยหาสมาชิกผู้ใ้เกียรติใคร่จะขอไว้เห็นได้มาขอความช่วยเหลือและขอความช่วยเหลือไปใช้จ่ายบำรุงส่งเสริมการศึกษาในจังหวัดที่ตนร้องขอเสนอ ๗๗ เจตนาดีของท่านสมาชิกผู้ใ้เกียรติเหล่านั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้พร้อมด้วย ส่วนท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีใคร่ระบุชื่อไว้เห็น เพราะมิได้มาติดต่อแจ้งให้ทราบความถูกต้องอย่างใด จึงให้จังหวัดพิจารณาตามระเบียบ แต่อย่างไรก็ดี เงินจำนวนนี้จังหวัดจะได้นำไปอย่างไรจะต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ ก่อนจึงจะจ่ายได้

นายประภาส คึงสมัย (ตรัง) : ข้าพเจ้า ได้ตั้งท่านรัฐมนตรีว่าการตอบกระทู้ใ้ดังนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเจ้า ได้ปฏิบัติตนเป็นหน้าที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต่อ ประชาชน ผู้ที่ศึกษาในแง่ที่ว่า ไ้ยอมที่จะเข้าไปก้าวข้ามในการบริหารราชการนี้เสียแล้ว คือมีความว่าทางที่ถูกเห็นจากปากเสียงของท่านแล้ว ท่านเองการให้หนักการเมืองเข้าไปก็ขอเข้าไปก้าวข้ามในการบริหารราชการแผ่นดินของท่าน เพราะฉะนั้นก็เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกเสียบ้าง ยิ่ง อย่างไรก็ตามในการที่ข้าพเจ้าไม่ได้เสนอชื่อขอรองเข้าไปเห็น ข้าพเจ้าอึดอัดคิดว่า การเมืองก็ควรจะมีฝ่ายการเมือง ฝ่ายบริหารก็ควรจะมีฝ่ายบริหาร เชื่อท่านพูดเป็นแจ่มแจ้งว่าที่ข้าพเจ้าหรือพวกข้าพเจ้าบางคน ไม่ได้เสนอชื่อขอเข้าไปเป็นส่วนเงินรายชื่อนั้นก็หมายความว่าพวกเราหนักการเมืองทั้งหลายจะได้รับทราบ ใ้ว่านโยบายของรัฐบาลนั้นเป็นประสงค์อย่างใ้ให้หนักการ เมืองเข้าไปก้าวข้ามในการบริหาร ของท่าน อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าขอ ได้ชี้ให้เห็นประการสำคัญข้อแรกว่า พฤติการณ์ที่จะให้หนักการ เมืองเข้าไปยุ่ง เกี่ยวในการบริหารทำเองนี้สิ่งที่ชอบที่พึงปฏิบัติสำหรับนโยบายของ ท่านเป็นประการสำคัญอย่างนั้นหรือ นี้เป็นประการที่หนึ่ง การที่สอง ข้าพเจ้าขอชี้กันว่าเงิน ก.ศ.ส. ๗๗ จำนวนนี้ท่านรัฐมนตรีว่าการ ได้สั่ง ไปยังจังหวัดต่าง ๆ แล้วหรือยัง

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ความจริงเป็น เรื่องฝ่ายนิติบัญญัติ ไม่สู้กับฝ่ายบริหาร เป็นเรื่องขอร้องความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่สมาชิกผู้มีเกียรติที่ตั้งกระทู้ถามก็ได้เคยมีหนังสือมาขอรองข้าพเจ้า ๆ สิ่งที่จะทำได้ก็ได้อีกสัก กี่ครั้งทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ ไม่ใช่เป็นการถ่วงท่วงทีกันและกัน และเงินเหล่านี้ได้สิ่งไม่ ทั่วถึงถ้าจะจัดการอย่างไร ข้าพเจ้าได้ตอบกระทู้เมื่อครั้งแล้ว

นายประภาส คงสมัย (ตรัง) : คุณเพื่อนจะเห็นเรื่อง โขมเคียวความผิดกันไปในเรื่อง ข้าพเจ้าจำได้ว่าเงิน ก.ศ.ส. ปีนี้จะผูกกันแล้วอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการศึกษากล่าวไว้ ข้าพเจ้าได้เคยมีหนังสือ นั้นเห็นความเข้าใจผิดของท่านกรรมาชิก ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำเช่นนี้ แต่เคยสั่งให้ท่านเอง เคยบอกขอเงินมากกว่านี้เพื่อที่จะกันนั้น ให้เห็นว่าข้าพเจ้า ไม่ได้กระทำเช่นนี้ ยกานหลักฐานยืนยันแล้วว่าคุณเจ้าไม่ได้ขอรองท่านในเรื่องเหล่านี้ อีกประการหนึ่งคือท่าน ได้ตอบข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าถามว่าเงินรายปีท่านได้ส่ง ไปยังจังหวัดต่าง ๆ แล้วหรือยัง

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : เงินราย แล้วเราจะส่ง ไม่ให้ แต่เป็นหลักการที่เราแจ้ง ไปยังจังหวัดให้เขาจัดการตามที่กระทรวงที่ จะได้อีกพิจารณาตกลงร่วมกัน

นายประภาส คงสมัย (ตรัง) : โทษ ๆ เราก็คงเห็นหลักฐานต่าง ๆ ที่ทราบก็ ชาติที่ข้าพเจ้าได้นำหนังสือและหลักฐานซึ่ง เพื่อนสมาชิกของข้าพเจ้าฝ่ายตาม ได้ยื่นต่อกระทรวง ศึกษาร ในที่สุดเรื่องนี้อย่างผมว่าจะพิจารณาญาติต่อไป แล้วปรกฏว่าจนบัดนี้ก็ได้ ญาติเช่นนั้น ทั้ง ๆ ที่ปัจจุบันนี้ ส.จ. ฝ่ายสหพรรคได้รับอนุญาตและได้ให้ความเข้าใจเรื่องนี้ ด้แล้ว และที่ ส.ส. สหพรรคบางคนได้ไปอ้างอิงบอกรายการในท้องถิ่นของตนว่าได้รับอนุมัติ ายันแล้ว แต่ฝ่ายข้าพเจ้ายังไม่ได้รับจาก ข้าพเจ้า เห็นเพื่อนสมาชิกฝ่ายอื่น ได้มีหนังสือยื่นไปตั้งแต่ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ จนฝ่ายนี้ก็ไม่ได้รับตอบ เห็นหรือที่ท่านพูดในที่ประชุมที่ว่าท่าน มีความร่วม พยายาม

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ที่ท่านว่ามีหนังสือ

มีทั้งใคร ข้าพเจ้ายังไม่ได้ทราบเลย ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับ แต่การร่วมมือกันต้องมีอยู่เสมอ แต่
การร่วมมือจะมากน้อยเพียงไรก็แล้วแต่หน้าที่ที่จะปฏิบัติ และท่านควรจะคิดถึงข้ออย่างไรที่
ข้าพเจ้ายังไม่ได้ทราบเรื่อง เพราะฉะนั้นที่ทราบเรื่องแต่เฉพาะสมาชิกที่สมาชิกสภาได้มา
โดยปกติก็ได้อีกการ ไปอย่างนั้น เพราะฉะนั้นก็เห็นของเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครบแล้วท่าน

นายประภาส คงสมัย (ตรัง) : กระผมไม่ได้ตั้งใจให้ละเอียด ถ้าอย่างนั้นเพื่อ

ประโยชน์ท่านได้ทราบไว้ด้วยหนังสือที่ต่อสมาชิกย้ายตำแหน่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ศึกษาธิการโดยตนเอง เรื่องขอเงินปลูกสร้างโรงเรียนประชาบาล เรียน ข้าพเจ้าไม่จำ
ต้องออกชื่อ.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นจะไม่ต้องอ่านบทของท่าน

นายประภาส คงสมัย (ตรัง) : เพื่อจะให้เห็นว่าเป็นความจริง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ต้องอ่าน

นายประภาส คงสมัย (ตรัง) : ผมไม่ได้อ่านเช่นตัวหนังสือ ความหนังสือของ

ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ขอให้กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแบ่งเงิน ก.ศ.ศ. ให้ปลูกสร้าง
เรียนประชาบาลในจังหวัดรวมทั้งโรงเรียนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาทนี้ กระทรวงศึกษาธิการ
แล้ว จะได้อีกการคือไป ว่าอย่างนี้ครับ แล้วจบบ้างนี้ ปัจจุบันนี้พวกกระผมก็ไม่ได้รับทราบ
นั้น ที่นี้แล้วจะขึ้นกระผมก็เข้าไปทุกคนอย่างไรก็ได้ เพียงคนเดียวก็ไม่เอาแต่เอาให้บ้างนี่ จึง
มีให้ที่ประชุมรับทราบไว้ด้วย

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ก็ถูกแล้วนี้

หนังสือ ขาดออกไปแล้วว่าจะจัดการให้ แต่ว่าจังหวัดที่มีอยู่แล้วก็ได้รับไว้แล้วว่าจะจัดละ
๑๐๐ บาท และข้าพเจ้าก็ตอบรับรองอยู่แล้ว แล้วท่านจะเอาอย่างไรอีก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปกระพุดถามธรรมดาอันที่ ๒ นายเสวี

เกรว อยุธยา อานเรื่อง ราษฎรอาหารตามกระทรวงทบวงกรม ตามหมายกรัฐมนตรี เสนอ
ไม่มา ผู้ตอบยังไม่มา

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) ท่านประธานกรรมาธิการ รัฐมนตรีช่วย
การกระทรวงการคลัง ทราบจะตอบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ตั้งถามโดยตรง ตามทำเนียบกรรมาธิการที่ท่าน
พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีว่าการสำนักงานนายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้า
ตอบในฐานะรัฐมนตรีว่าการ

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าขอตั้งข้อสงสัยว่าคณะ
มนตรี จังคังไปนี้

ที่รับประทวนอาหารของกระทรวงมหาดไทยนั้น รัฐบาลได้ขยายวงตั้งงบประมาณ
ก่อสร้างอาคาร iva ค่ายที่ทำงานของกระทรวงมหาดไทย แต่บางกระทรวงทางกรมยังไม่ และ
กระทรวงหรือบางกรมที่บาง ปรากฏว่ามีชาวต่างต่างเข้าไปตั้งรับราชการ โดยกระทรวง
กรมนั้น ๆ เริ่มค่าเช่าเป็นรายเดือน ในนโยบายของรัฐบาลเรื่องก่อสร้างอาคารที่รับประท
อาหารของข้าราชการ และนโยบายในกรณีใหญ่แล้วไปสารที่ ข้าพเจ้ามีความข้องใจอยู่ว่า
นั้น จึงใคร่ขอเรียนถามว่า

๑. รัฐบาลมีนโยบายก่อสร้างอาคารที่รับประทวนอาหารตามกระทรวงมหาดไทยทุก
หรือไม่ ถ้ามีนโยบายเช่นนั้น ขอเรียนถามว่ามีโครงการก่อสร้างทุกกระทรวงกรม
ภายในกี่ปี

๒. คณะอาคารในอาคารนี้ รัฐบาลมีนโยบายจะให้คนไทยขายหรือไม่ หรือเปิด
นายเสรี ไม่จ่ากัคิดว่าจะเป็นคนชาติใด

พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีว่าการสำนักงานนายกรัฐมนตรี : ในด้านของ
มนตรีว่าการสำนักงานนายกรัฐมนตรี ข้าพเจ้าขอตอบแทนท่านนายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

๑. รัฐบาลมีนโยบายที่จะก่อสร้างอาคารที่รับประทวนอาหารสำหรับข้าราชการตาม
กระทรวงมหาดไทยทุกแห่ง โครงการวางนี้ขอเสนอว่ากำลังเงินงบประมาณที่ได้รับอนุมัติจากสภา
มนตรีว่าการ แต่อย่างไรก็ตามรัฐบาลก็จะพยายามจัดให้มีขึ้นโดยทั่วถึงกันโดยเร็วเท่าที่สิ่งกระทำได้

การปลูกสร้างอาคาร—กระทรวงมหาดไทยได้จัดสรรเงินไปเพื่อสร้างโรงอาหารและที่พัก
ประกอบเขมมา โต๊ะ และด้วยชาวเขมมาครั้งนี้ กระทรวงต่างประเทศ ๑๐๐,๐๐๐ บาท
วงยุติธรรม ๑๐๐,๐๐๐ บาท กระทรวงสาธารณสุข ๑๑๕,๐๐๐ บาท กระทรวงเศรษฐการ
๑๐๐ บาท กระทรวงศึกษาธิการ ๒๑๕,๒๐๐ บาท กระทรวงอุตสาหกรรม ๓๘๐,๐๐๐ บาท
นายกรัฐมนตรี ๒๑๓,๕๐๐ บาท กระทรวงมหาดไทย ๒๐๐,๐๐๐ บาท กระทรวงการคลัง
๑๐๐ บาท กระทรวงคมนาคม ๑๖๐,๐๐๐ บาท กระทรวงเกษตร ๒๑๕,๓๐๐ บาท กระทรวง
รวม ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวมเงินทั้งสิ้นที่ได้จ่ายไปแล้วสำหรับสร้างอาคารที่รับประทานอาหาร
จนโต๊ะมาตั้งและด้วยชาวเขมมาครั้งนี้เป็นเงิน ๒,๐๖๓,๐๐๐ บาท และกระทรวงสุดท้ายที่
เงินไปก็คือกระทรวงยุติธรรมได้รับเงินไปในวันที่ ๑๒ เดือนนี้ รัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริม
ทางอาคารสมาคมประสงค์ที่ทานสมาคมที่กรุงเทพฯ ได้ตั้งกระทรวงเข้ามาในประเทศไทย
สำหรับคนขายอาหารในสถานที่เราถาวรนี้ รัฐบาลมีนโยบายจะจัดส่งคนไทยเป็นผู้ขาย
ไปบางแห่งที่คนไทยเข้าไปขายประจำไม่เพียงพอก็จ้างเขมมาเขมมาในบางตัวเข้า
ไปกลางก่อนเพื่อความสะดวกแก่ผู้รับประทานกันทั้งจะต้องใช้คุณสมบัติพิจารณาในความศีลธรรม
ก่อนด้วยในบางกรณี

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ข้าราชการที่ตั้งใจจะไปอยู่ อาจจะ
ยืนยันนโยบายของการสร้างอาคารให้แก่ข้าราชการที่รับประทานอาหารที่นั่น เชื่อกันไม่ได้
ว่ามีโครงการหรือไม่ เพียงแต่ว่ามีเงินงบประมาณเท่าไรก็จะสร้างไป แบบนี้ก็อีกงานจึงจะเสรี
จะงานทุกอย่างควรมีโครงการ เพราะฉะนั้นใครที่สนใจถามว่าเราจะมีโครงการใหม่ ว่า
จึงสร้างใหม่เสรี ประเด็นหนึ่ง ประเด็นที่สอง ขอรับทราบรายต่าง ๆ ทุกวันนี้ในกระทรวง
กรมที่ได้มีอาคารอาหารนั้นได้ปรากฏว่ามีชาวต่างต่างไปทำการค้าอยู่หลายแห่ง แม้แต่ว่าที่
กระทรวงเกษตรข้างนอกเขมมาที่นั่นมีบ้านของชาวต่างต่างช่วยกันปลูก ๒ แห่งอยู่ใน ๒ วัน
คนไทยเลย เช่นการขายกาแฟที่นั่นจะมีคนไทยได้ จึงขอเรียนชื่อกลามาว่าจะเปิดโอกาสให้คน
เข้ามาขายเสียในเร็ว ๆ นี้จะใดหรือไม่

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าขอซักเพียงเล็กน้อย หรือขอแนะนำ คือข้าพเจ้าไปเห็นตามร้านขายอาหารของกระทรวงวงกรม ทุกแห่ง ไม่มีความสะอาดเลย สกปรกทุกแห่ง ๆ ทั้งนี้บางที่เจ้ากระทรวงอาจจะไม่ทราบ จึงขอเรียน ซักต่อท่านรัฐมนตรีสั่งสำนักคณะรัฐมนตรีว่าจะมีหนังสือบอกทั่ว ๆ ไปตามกระทรวงวงกรม ใดหรือไม่ว่า ให้รักษาความสะอาดกันในสถานที่ราชการ แม้จะเป็นที่ร้านขายอาหารของ กระทรวงวงกรม อย่างนี้ก็ถือว่าเป็นสถานที่ราชการ ขอให้ทำความสะอาดสักหน่อย เท่า ที่พบเห็นมาแล้วผู้ที่เข้าไปทำการค้าไม่ได้ทำความสะอาดเหมือนสถานร้านขายอาหารของตัวเอง อันนี้เป็นหลักสำคัญมาก เพราะข้าราชการไปรับประทานอาหารก็มีส่วนได้รับความ สกปรกนี้ด้วย ความจริงก็พบมาอย่างนี้มาก ๆ อยากจะฝากให้ท่านมีหนังสือสั่งให้ทั่ว ๆ ให้ รักษาความสะอาดสักหน่อยจะได้หรือไม่.

พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง : ขอรับข้อ สั่งของคุณของท่านสมาชิกด้วยความขอบพระคุณ และจะได้อำนาจไป และเห็นใจว่ามีความจริงอยู่มาก และจะได้กำชับกำชาไปตามความประสงค์.

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอไปอันดับ ๓ ของนายอารีย์ ศันติเวชกุล ตาม เรื่อง การรับรองรัฐบาลต่างประเทศ ตามกระทรวงการต่างประเทศ.

นายอารีย์ ศันติเวชกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

เพื่อที่จะให้แจ้งชัดในนโยบายของรัฐบาลปัจจุบันที่เกี่ยวกับการผูกพันไมตรีกับ นานาประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากในคราวแถลงนโยบายเพื่อขอความไว้วางใจต่อสภาของรัฐบาล มีได้กล่าวโดยแจ้งชัด ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า

๑. การที่รัฐบาลทำการรับรองรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ นั้น ลาดับสิ่งใดเป็น มูลฐานในการพิจารณารับรอง

๒. รัฐบาลจีนคณะชาติซึ่งตั้งอยู่ ณ เกาะไต้หวัน (ฟอร์ โมซา) นั้น เป็นรัฐบาลที่ถูกตั้งตามหลักการระหว่างชาติที่จะพิจารณารับรองหรือไม่อย่างไร

๓. รัฐบาลญวน (เวียดนาม) รัฐบาลลาว รัฐบาลชเวม ซึ่งเป็นรัฐบาลในสหภาพฝรั่งเศส เป็นรัฐบาลที่มีเอกราชอธิปไตยเยี่ยงรัฐบาลนานาประเทศที่เป็นเอกราชแล้วหรือไม่ และรัฐบาลตั้งมูลฐานหลักการเช่นใดที่ให้การรับรองรัฐบาลดังกล่าวนี้.

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นราชนิพนธ์ประพันธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ข้าพเจ้าขอตอบกระผู้ถามข้อ ๑ ว่า รัฐบาลนี้ไม่มีนโยบายที่จะทำการรับรองรัฐบาลต่างประเทศใด ฉะนั้นจึงไม่มีกรณีที่จะตอบ

ข้าพเจ้าขอตอบกระผู้ถามข้อ ๒ ว่า รัฐบาลจีนคณะชาติเป็นรัฐบาลซึ่งรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรับรองอยู่แล้ว ฉะนั้นไม่มีกรณีที่จะพิจารณารับรอง

ข้าพเจ้าขอตอบกระผู้ถามข้อ ๓ ว่า รัฐบาลทั้งสามนั้นมิใช่เอกราชอธิปไตย รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงได้รับรอง ส่วนเอกราชอันสมบูรณ์นั้นเป็นที่รับรองกันในหลักการแล้ว กำลังเจรจาทำสัญญากันอยู่.

นายอารีย์ ศันติเวชกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจในการที่องค์เสด็จในกรมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้ชี้แจงเมื่อสักครู่นี้ คือโดยเฉพาะในปัญหาข้อแรกที่ข้าพเจ้าถาม ข้าพเจ้าถามว่าการที่รัฐบาลได้ทำการรับรองรัฐบาลต่างประเทศนั้น อาศัยสิ่งใดเป็นมูลฐานในการพิจารณาที่จะรับรอง ไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้าถามว่ารัฐบาลมีนโยบายในการรับรองอย่างไรหรือไม่ คือที่รับรองมาแล้วคืออะไรเป็นมูลฐานคือถ้ากฎหมายระหว่างประเทศแล้วมีมูลฐานในการรับรองรัฐ-เป็นต้น รัฐที่ขอประเทศนั้นตั้งขึ้นได้โดยอะไรต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น ข้าพเจ้าถามว่าการที่รัฐบาลทำการรับรองนั้นคืออะไรเป็นมูลฐานอย่างนี้ ไม่ใช่ถามว่ามีนโยบายหรือไม่

ส่วนข้อ ๒ เหมือนกัน ข้าพเจ้าถามอย่างนี้บอกว่าเป็นรัฐบาลจีนคณะชาติที่เกาะ

ของคน จึงเป็นเอกที่ไม่สมบูรณ์ นี่ข้อหนึ่ง และปัจจุบันนี้ชาติในโลกซึ่งรับรองรัฐบาล ๓ ชาติ
 นี้ไม่ถึง ๘ ใน ๘ และชาติเหล่านี้ก็ไม่ได้อยู่ในสมาชิกของเครือโลก คือไม่เป็นบุคคลตาม
 กฎหมาย ข้าพเจ้าจึงขอชักอย่างนี้ว่า การรับรองอย่างนี้รัฐบาลใดอะไรเป็นมูลฐาน และไป
 ไปรค่านึงไว้ด้วยว่าดินแดนอินโดจีนฝรั่งเศสนั้น คณะผู้แทนรัฐบาลไทย คือคณะผู้แทนของชาติ
 ไปเจรจาที่กรุงวอชิงตัน ไม่ได้รับรองหลักการที่อนุญาตตุลาการชี้ขาดให้เราคืนเขาไป
 เราไม่รับรอง อย่างลึบว่าเรายังถือว่าดินแดนเหล่านั้นยังเป็นของเราอยู่บางส่วน และดิน
 แดนเหล่านั้นแหละทำให้เราเกิดมีจอมพลในประเทศไทยภายหลังประชาธิปไตย คือท่านนายก
 รัฐมนตรีเป็นจอมพลโดยโคอินโดจีนฝรั่งเศสคืนมา เพราะฉะนั้นจึงใคร่ขอทราบนโยบาย
 อันแจ่มชัดนี้ด้วยว่า เท่าที่เราได้รับรองเหล่านี้เรารับรองด้วยความบริสุทธิ์ใจหรือไม่ และเร
 สละสิทธิบ้าง ๆ ที่พึงมีและควรจะมีแก่ดินแดนฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขงนั้นแล้วหรือ.

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นราชนิพนธ์ประพันธ์ รัฐมนตรีว่าการกระ
 หาราชการต่างประเทศ : อันที่จริงข้าพเจ้าได้อ่านกร ฐูถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติอย่าง
 ละเอียลละออ และถ้าข้าพเจ้าจะตอบท่านตามคำถามของท่านแล้ว ข้าพเจ้าก็จะต้องตัดเสียบ
 ที่เกี่ยว และบัดนี้ข้าพเจ้าก็จำเป็นจะต้องตอบเช่นนั้น การที่ข้าพเจ้าได้ตอบไปอย่างที่ข้าพเจ้า
 ได้ตอบนั้น มีความมุ่งหมายจะให้เกียรติยศแก่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ เพราะว่าอันที่จริงตามที่
 ท่านถามคราวนี้ท่านพูดโดยชัดแจ้งที่เกี่ยว ท่านถามข้าพเจ้าถึงหลักเกณฑ์ในกฎหมายระหว่าง
 ประเทศว่ามีหลักเกณฑ์อย่างไรในการรับรอง แต่ตามข้อบังคับของสภาข้อ ๑๐๗ ขอให้ท่าน
 ได้ไปรค่าน ท่านจะเห็นว่าท่านถามปัญหาข้อกฎหมายไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว
 ถ้าท่านถามข้าพเจ้าถึงหลักเกณฑ์ในกฎหมายระหว่างประเทศ ข้าพเจ้าก็จำเป็นจะต้องตอบว่า
 ท่านถามไม่ได้ตามข้อบังคับ แต่ข้าพเจ้าให้เกียรติยศแก่ท่าน โดยสำคัญว่าท่านถามข้าพเจ้า
 ในชั้นนโยบายซึ่งท่านมีสิทธิที่จะถามได้ โดยเหตุนี้แหละข้าพเจ้าจึงได้เสียบไปตอบในข้อ

โดยยาน เพราะฉะนั้นเมื่อท่านถามข้าพเจ้าในที่นี้ถึงข้อกฎหมายระหว่างประเทศ ข้าพเจ้า
ขอตอบว่าท่านถามไม่ได้ ความข้อมึงคับข้อ ๑๐๓ ก.ข.ค.อะไรไม่รู้ละ ท่านพลิกดูได้

ที่นี้สำหรับปัญหาข้อ ๒ ก็เช่นเดียวกัน ท่านบอกว่ารัฐบาลจีนคณะชาตินิยมอาจจะ
มีสภาพแปรปรวนไป ถึงว่ารับรองไว้แล้วก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ อันที่จริงท่านไม่ได้
ถามถึงว่ารัฐบาลนี้คำนี้จะเปลี่ยนแปลงนโยบายการรับรองหรือการรับรองรัฐบาลจีนคณะชาติ
หรือไม่ แต่ว่าเพื่อที่จะให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติและสภานุแทนราษฎร เป็นที่อุ้นอกอุ้นใจ
ข้าพเจ้าขอเรียนว่า คณะรัฐบาลนี้ได้อดลงนโยบายไว้ชัดแจ้งที่เรียกว่าสนธิสัญญาสหประชาชาติ
เรายึดมั่นในหลักของสหประชาชาติ และสมัชชาสหประชาชาติได้ลงมติยอมรับนับถือญัตติ
รัฐบาลจีนคณะชาติ เพราะฉะนั้นไม่ใช่แต่ประเทศไทยเท่านั้นแหละที่รับรอง ประเทศส่วนมาก
ที่เดียวของสหประชาชาติเขาก็รับรองเช่นนั้น และถึงอย่างไรผู้แทนรัฐบาลจีนคณะชาติซึ่ง
นั่งในสหประชาชาติขณะนี้ ไม่ว่าในคณะมนตรีความมั่นคงหรือในสมัชชาสหประชาชาติก็คือ
ผู้แทนรัฐบาลจีนคณะชาติที่ไต้หวันที่รัฐบาลนี้รับรองอยู่

ที่ปัญหาข้อ ๓ อันที่จริงนี้ถ้าข้าพเจ้าจะตอบโดยเคร่งครัด ข้าพเจ้าก็บอกว่า
ไม่ใช่รัฐบาลคณะนี้ที่ข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีอยู่ที่ไต้หวันทำการรับรอง และรัฐบาลในขณะนั้นก็ไม่มี
คำสั่งลงการไว้โดยละเอียดแล้วซึ่งท่านสมาชิกย่อมต้องรู้ ถ้าท่านไม่รู้ก็ควรจะไปอ่านดู อันที่
จริงความที่ประกาศแถลงการณ์นั้นก็อยู่ที่นี้ แต่ว่าท่านประธานสภา ฯ คงจะไม่ยอมให้ข้าพเจ้า
อ่าน อันที่จริงมันไม่เกี่ยวแก่หน้าที่ของข้าพเจ้า แต่มีอีกแหละที่พูด ท่านก็ให้ข้อเท็จจริง
อีก ท่านบอกว่าประเทศที่รับรองแล้วไม่ถึง ๑ ใน ๔ ที่ไหนได้ท่าน มีมติ มีมติของสหประชา
ชาติคือสมัชชาสหประชาชาติในสมัชชาที่ ๗ คือปี ๑๙๕๕ มีมติแนะนำให้เป็นสมาชิกของสหประชา
ชาติ แต่ที่ว่าที่ไต้หวันรับรองยังเป็นไม่ได้ก็โดยเหตุที่คณะมนตรีความมั่นคง มีสหภาพโซ
เวียตเป็นผู้ถือ (Veto) คือยึดยัง เหตุเท่านั้นเอง แต่ส่วนสมัชชาของสหประชา

ราชาธิ คือที่ประชุมของมวลสมาชิกนั้นได้มีมติแนะนำให้เป็นสมาชิกแล้ว และข้าพเจ้าจะให้
คะแนนเพื่อที่ท่านจะได้รู้ว่ามิใช่ประเทศเท่าไรแล้วที่เขารับรองรัฐบาลทั้ง ๓ นั้น คะแนนมีอย่างนี้

สำหรับเวียดนามมีผู้สนับสนุน ๔๐ คัดค้าน ๕ งกออกเสียง ๓๕ ๑๒

สำหรับประเทศลาว มีผู้สนับสนุน ๓๖ คัดค้าน ๕ งกออกเสียง ๑๔

สำหรับประเทศกัมพูชา มีผู้สนับสนุน ๓๔ คัดค้าน ๕ งกออกเสียง ๑๔

เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าประเทศที่คัดค้านก็มี ๕ ประเทศในกลุ่มสหภาพโซเวียตเท่านั้น และ
ถ้าสหภาพโซเวียตไม่ไต่ขยับข้างในคณะมนตรีความมั่นคง ทั้ง ๓ ประเทศนั้นก็จะเป็นสมาชิก
ของสหประชาชาติอยู่แล้ว ถึงอย่างไรก็ดี เมื่อมีมติสมัชชาสหประชาชาติบอกว่า แนะนำว่า
ให้เป็นสมาชิกได้ ก็แสดงให้เห็นว่าในความเห็นของสหประชาชาตินั้นเห็นว่าประเทศทั้ง ๓
นี้มีเอกราชเพียงพอที่จะเป็นสมาชิกสหประชาชาติได้แล้ว แล้วที่ท่านจะเป็นห่วงเป็นใย
ไปอย่างไรอีกเล่า.

นายอารีย์ คันติเวชกุล (นครราชสีมา) : ก่อนอื่นขอประทานกราบเรียน
อย่างนี้ก่อนว่า องค์เสด็จในกรมต่างประเทศที่ชี้แจงว่า ข้าพเจ้าตั้งกระทู้ถามเป็นกระทู้
ถามที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย อย่างนี้เป็นกรณีสืบท่านประธาน คือถ้าหากว่าอย่างนั้นท่าน
ประธานก็คงไม่รับบรรจุเข้าระเบียบวาระ นี่ข้อแรกที่ข้าพเจ้าขอคัดค้าน

ข้อที่ ๒ ถ้าหากว่าองค์เสด็จในกรมอ่านจริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าเขียนอย่างนี้
"เพื่อที่จะให้แจ้งชัดในนโยบายของรัฐบาล" อ่านดูได้ มีแจก เพื่อให้แจ้งชัดในนโยบาย
ของรัฐบาล ข้อกฎหมาย ข้าพเจ้าสู้ไม่ได้หรอก ไม่มีทางเลขสักทาง นี่อีกอย่างนี้ คือว่า
แฟ็ค (Fact) เติงกันไม่ขึ้น ท่านประธานรับ • ละว่าให้บรรจุระเบียบวาระได้

๒. ข้าพเจ้าเขียนชัดเลขที่เดียว เพื่อให้แจ้งชัดในนโยบาย เพราะฉะนั้นปัญหานี้คัดตั้งได้

ข้าพเจ้าไม่ผิด ยืนยันด้วย แล้วที่นี้ขอประทานซักตั้งมี คือข้อแรกเมื่อท่านเสด็จในกรมคิด
 ประเด็นไปสี่ๆ ข้าพเจ้าก็จะไม่ซักละ เพราะว่าหากว่าเป็นข้อกฎหมายไป พูดไปมากข้าพเจ้า
 ก็สู้ไม่ได้ เอาข้อ ๒ ตั้งนี้คิดว่า คือว่าทางจีนคณะชาติที่รับรองนั้น เพราะว่าได้รับการสนับสนุน
 จากสหประชาชาติ ท่านประธาน ข้าพเจ้าไม่เคยเป็นผู้แทนรัฐบาลไทยในองค์การสหประชา
 ชาติเอียงเสด็จในกรม แต่ตามทักพิจารณาความข่าวสารที่ข้าพเจ้าศึกษาในคณะกรรมการความ
 มีคงประจำ คือมี ๕ ชาติ เรียบกเว้นผู้เป็นเจ้าของเรื่องเสียคนหนึ่ง คือจีน ๒ คือ ๒
 ครั้งต่อครั้ง คือสหภาพโซเวียตกับอังกฤษรับรองจีนแดง อเมริกากับฝรั่งเศสรับรองจีนคณะ
 ชาติ

อันนี้เชื่อว่าเสด็จในกรมคงไม่เพียงข้าพเจ้าละ มหาอำนาจ ๕ ซากซึ่งเป็นผู้คุ้มครองโลก
 ปรียกว้างบาย ๆ อย่างนี้ ที่นี้ต่อมาเราจะเห็นโค้งจ้งจักว่า แม้กระทั่งเสด็จในกรมโค
 งว่า เพราะว่าสหประชาชาติรับรองจีนคณะชาติ นั้นข้าพเจ้าเชื่อตามนิคินัย แต่ความ
 นิกินัยท่านอย่าลืมน่าสหประชาชาติเคยเชิญจีนแดงรูเอนโลนี้ ไปที่อเมริกาเนะ ไปเจรจา
 ไปท่านถึงทรามคี เพราะฉะนั้นปัญหาการรับรองโดยพฤตินัยมีขึ้นแล้วว่ารัฐบาลจีนมีขึ้นอีก
 ภาลหนึ่งที่ยืนแน่นคินจีน เชื่อว่าคงไม่เดียงกัน นี่เป็นเรื่องขอเท็จจริงมันเป็นอย่างนี้ ที่นี้จึง
 ขออย่างนี้ในการที่เรารัฐบาลไทยเป็นชาติมีเอกราชเสรี เราเรียกว่าเราปกครองโดย
 ธิปไตยประชาธิปไตย เราขอมมีอำนาจที่อิสระในการที่จะดำเนินนโยบายเป็นเอกเทศของเรา
 ึ่งเป็นส่วนใหญ่ ปัจจุบันนี้เราก็เห็นแล้วว่าครั้งต่อครั้ง ในคณะมนตรีความมั่นคงประจำ
 ันนิชญาเราชาติไทย โดยที่นโยบายของเราชาติไทยนั้น เราทราบคืออยู่แล้ว เราป้องกัน
 ันเราถูกกลืนชาติทางเศรษฐกิจ และป้องกันมิให้ถูกรุกรานจากทางเหนือของไทย ซึ่งไม่บอก
 ักใครก็ได้ สักการดำเนินนโยบายของประเทศเล็ก ๆ อย่างเราเนี้ ข้าพเจ้าผู้เยาว์อยาก
 ะเรียนอย่างนี้ว่าขอมที่ เราจะถือนโยบาย ~~ส่วนกลาง~~ สายกลาง หรือดำเนินนโยบายเป็นไปตาม
 ักถ้อยที่ถ้อยอาศัย อย่างว่าหลงเชื่อใคร เขาขู่งโหมมากไปนัก จึงอยากประทานชักอย่างนี้
 ักเราพร้อมแล้วหรือยังที่จะปฏิเสธการผูกพันไมตรีตามกฎหมายกับรัฐบาลจีนคณะชาติ
 ักที่จะให้ชนชาวจีนนั้นอยู่ใตกฎหมายไทยอย่างเมื่อก่อนสงครามโลกครั้งที่สองนี้จะ ไคหรือไม
 ักหาไคไมไคเมื่อใดรัฐบาลไทยถึงจะเลิกรับรองจีนคณะชาติซึ่งไม่มีดินแดนคินจะปกครองและ
 ปกครองพลเมืองเพียง ๑๓ - ๑๔ ล้านคน ค้อพลเมือง ๔๕๑ ล้าน ^(จีน) เมื่อไรเราจึงจะเลิกแล้วมี
 นโยบายจะเลิกหรือไม่ นี่เฉพาะจีนคณะชาติ

ส่วนข้อ ๓. เสด็จในกรมไมไคจ้งจักกับข้าพเจ้าว่านโยบายของรัฐบาลนี้ไคค้ำึงถึง
 ันทนของชาติซึ่งไคไปเจรจาที่กรุงวอชิงตันเกี่ยวกับกรณี.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ปี่คุณระวิงหน้อย มีนกระหมกระเทือนทางไมครินะท่าน เพราะฉะนั้นการตามเกี่ยวกับการต่างประเทศ ขอให้ระวิงหน้อยนะท่าน ภายในไมสูกระไป ก็เกี่ยวกับภายนอกทางไมครินะท่านแล้วก็กระหมกระเทือนนโยบายส่วนใหญ่ นะท่าน อย่าได้ให้ไวยหารโหมากนะท่าน มันไกลนั้

นายอารีย์ คันติเวชกุล (นกรราชสีมา) : ประธาน ฯ ขอประทานโทษ ข้าพเจ้า ไม่ได้ใช้ไวยหาร และไม่ได้กระหมกระเทือนใครเลย ข้าพเจ้าทำตามข้อเท็จจริงตามหนังสือ ไม่พ่ก็ลงทุกวัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าเตือนไว้ ขอให้ระวิงหน้อย นะท่าน

นายอารีย์ คันติเวชกุล (นกรราชสีมา) : ขอประทาน ข้าพเจ้าเข้าใจตัว ข้าพเจ้าเองคือขอ จึงระวิงหน้อยนี้แจ้งกับองค์เสด็จในกรมเสมอ ไม่เอ่ยชื่อใครด้วยที่รุกราน อย่างนี้แสดงว่าข้าพเจ้าระวิงหน้อยอยู่แล้ว คืออย่างนี้รัฐบาลชวณ ลาว เขมร ข้าพเจ้าขอ ประทานกราบเรียนซัก คือขอทบทวนอีกครั้ง เพราะมันจะบ่งถึงแล้ว ก็คือว่าเสด็จในกรมทรง ใ้แจ้งว่าเป็นการ รับรองตกทอดมา ขอประทานอภัยรัฐบาลทุกรัฐบาลยอมค้ขอรับรองการตก ทอดกันมา ทั้งนี้ท่านจะไปซักทอว่ารัฐบาลนี้ไม่ได้รับรองหาได้ไม่ ท่านทำอย่างนี้ไม่ถูกต้อง ท่านต้องรับรองกันมา ถ้ารัฐบาลโดยปฏิเสธการรับรองค้อ ๆ กันมาแล้วที่ก่อนหน้ามาแล้ว ไม่มีชาติไหนเขารับรองกันหรอก เชื่อว่าในกฎหมายระหว่างประเทศเขียนอย่างนั้นอย่าง แจ้งซัก ที่นี้ข้อซักคั้งนี้ว่า รัฐบาลนี้ไ้ค้ค้ำถึงถึงมติของรัฐบาลไทยเก่า เท่าที่ไ้ส่งญัตติไป ในเรื่องปัญหาที่ต้องคั้นคั้นแค้น ๔ จังหวัดให้ไปแก่งฝรั่งเศส โดยให้ตั้งกรรมการพิจารณา เรา ปฏิเสธข้อซักคั้งของรัฐบาลนั้นตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเราใช้สิทธิอันนี้ตามสัญญา กรุงวอชิงตัน ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยอาศัยของกรมสารเยนินว่า ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๑๙๒๕ ท่านอ้างมา หลักการข้าพเจ้ามีอ้างให้ดูบ้าง คือเกี่ยวกับหลักการไกล่เกลี่ย ในข้อพิพาท คือเราไม่ยอมรับว่าการไกล่เกลี่ยนั้นเป็นสิ่งที่ประชาชาติเราต้องการ ฉะนั้นผล

วันนี้ ๆ มันถึงตามลูกตามคอกกันอยู่ และนั่นการที่รัฐบาลไทยเราไปรับรองรัฐบาลทั้งสาม
 ก็นี่เป็นการเรายอมสละสิทธิไปแล้วหรือ ท่านยังไม่ได้ออกข้อเท็จจริง ๆ ซักอย่างนี้ ที่
 ภูเขาเรื่องสมัชชานั้น เอาละ เราย้ำพูดกันเลย เอากันอย่างนี้คิดว่า ว่าเดี๋ยวนี้รัฐบาล
 สมรศักดิ์ รัฐบาลญวนศักดิ์ รัฐบาลลาวศักดิ์ ร้องตะโกนอยู่ทุกวันว่าตัวไม่มีเอกราช แม้แต่องค์
 แม่เจ้าสิทธิโนโรคมณีเสด็จเข้ามาประทับในประเทศไทยชั่วคราว เพื่อต่อสู้เอามาซึ่งเอกราช
 อย่างนี้ก็ไม่เอกราช เราต้องการช่วยเหลือพี่น้องเชื้อชาติเดียวกัน แต่เหตุใดเราไม่ช่วย
 เหลืออย่างจริงจัง ซ้ำเจ้าชองก็อย่างนี้ และอยากขอประธานกราบเรียนด้วยว่า ชาติที่เป็น
 เอกราชนั้น ตามกฎหมายระหว่างประเทศยอมรับสิทธิ เรียกว่าสิทธิในการมีเสรีภาพ สิทธิใน
 การปกครอง และสิทธิในการดำเนินชีวิตและการปกครองดังนี้เป็นต้น ชาติทั้งสามชาติเหล่านี้
 สิทธิใหม่ เขาถูกผูกพันท่านทราบดีกว่าซ้ำเจ้า อำนาจยุคสมัย ไม่ได้ค้น ไม่ใช่หรือที่เขมร
 เพราะฉะนั้นเราต้องการช่วยให้ชาติเหล่านี้ แม้เสด็จในกรมก็เป็นกรรมการช่วยเหลือประเทศ
 เพื่อนบ้านอยู่แล้วคนหนึ่งยอมทราบดีกว่าเราควรจะช่วยเหลืออย่างไร เพราะฉะนั้นเราพิจารณา
 คดีแล้วหรือในการรับรองอย่างนี้ และโดยเฉพาะซ้ำเจ้าได้อ่านหนังสือเสด็จในกรมมาเอง
 ท่านเขียนว่าอย่างนี้ อย่างฝรั่งเศสเขาเรียกพลเมืองของเขาว่า ซิติเอน (Citoyen)
 ท่านไม่เลี้ยง แต่เรียกญวน ลาว เรียกว่า โปรเตเจ (Protege) อ่าลันนะ
 เรียกว่า โปรเตเจ (Protege) ท่านถือว่าเป็นเอกราชแล้วหรือ ซ้ำเจ้าซัก
 อย่างนี้ ให้ท่านอธิบายให้แจ้งชัดสิว่าเป็นนโยบายหรือไม่เป็น

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครสวรรค์ประพินธ์ รัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงการต่างประเทศ : ซ้ำเจ้ามีความยินดีที่จะตอบข้อซักถามทุกประการ แต่ว่า
 ต้องอยู่ตักตักภายในกรอบแห่งข้อบังคับของสภาฯ เพราะฉะนั้นข้อแรกซึ่งท่านไม่ได้ซักถามคือว่า
 ซ้ำเจ้าก็ไม่จำเป็นจะต้องกล่าวหรือ แต่ขอชี้แจงว่า ท่านประธาน ๆ ที่ผ่านกระซู่ของท่านมา

ผมจะถือว่าท่านไม่ได้ถามข้อกฎหมาย ท่านถามข้อนโยบาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้
 ตอบในข้อนโยบายว่า รัฐบาลนี้ไม่มีนโยบายที่จะรับรองประเทศไทย ข้าพเจ้าตอบปัญหาของ
 ท่านแล้ว แต่ว่าข้อคำถามของท่านในตอนนี้ก็มีอยู่ว่า เกี่ยวกับรัฐบาลจีนคณะชาติ ท่านบอกว่า
 มาชิกประจำในคณะมนตรีความมั่นคงก็แบ่งกันออกเป็นสองต่อสอง แต่ว่าท่านจะคงไม่ลืม
 ภารกิจของคณะมนตรีนั้นจะคงได้ ๗ ทั้งนี้ไม่เกี่ยวกับการวิโต้ (Veto) และอันที่จริงเรื่อง
 ญานทรานทรนั้น ยังไม่เคยถูกวิโต้ (Veto) ้วยประการใด และยังไม่เคยรับคะแนน
 เสียงที่ขัดขวางมากตามความต้องการ ในคณะมนตรีความมั่นคง ที่นี้ข้าพเจ้าได้ชี้แจงในนโยบาย
 ของประเทศไทยในขณะนี้ว่า ยังรับรองรัฐบาลจีนไต้หวันอยู่ นอกจากเป็นข้อเท็จจริงแล้ว ก็
 ยังมีเหตุผลคือหมายความว่าเวลานี้ท่านสมาชิกก็ยอมรับว่าเรามีทหาร ไปรบอยู่ในเกาหลี
 ไปเสียสละเพื่ออะไร เพื่ออุทิศชีวิตของสหประชาชาติ ทหารของเราที่ไปรบอยู่เป็นทหารของ
 ประชาชาติในขณะนี้ ทำไม ก็เพราะมีมติของสหประชาชาติว่า จีนแดงเป็นผู้รุกราน และใน
 ะนี้ถึงแม้ว่าได้มีการหยุดยิงแล้ว ยังมีไม่มีสัญญาสันติภาพ คือเรื่องมันเป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้น
 เรื่องนี้สหประชาชาติก็ยังยืนยันมติตั้งที่ข้าพเจ้าได้เรียนเมื่อที่นี่แล้วว่าไม่รับรองญานทรานทร
 รับรองญานทรจีนคณะชาติ และโดยอาศัยหลักในขณะนี้ว่าทราบใดที่จีนแดงยังเป็นผู้รุกรานตาม
 ของสหประชาชาติอยู่ก็ยังไม่พิจารณา ที่ข้าพเจ้าก็ได้ให้เหตุผลและข้าพเจ้าย้ำอีกว่า รัฐบาล
 จีนแดงนั้นในหลักของสหประชาชาติ ข้าพเจ้านี้ถือว่านโยบายข้อนี้ได้ผ่านสภาไปโดยชัดแจ้ง
 ะรัฐบาลใดแถลงนโยบายไว้โดยชัดแจ้ง ข้าพเจ้ามีคำแถลงนโยบายของรัฐบาล ถึงแม้ว่า
 ทัพเจ้ายังกลับมาไม่ทัน แต่ข้าพเจ้ามีตัวบทคำแถลงนโยบายของรัฐบาลอยู่ในมือข้าพเจ้า และ
 ทัพเจ้าก็บริหารงานไปตามนั้น ที่นี้ส่วนปัญหาข้อสุดท้ายที่เกี่ยวกับสามรัฐนั้น ท่านถาม ท่านบอกว่า
 รัฐบาลนี้ก็ต้องรับรองคือ ถูกแล้ว ๆ ข้าพเจ้ารับผิดชอบในการรับรอง แต่ท่าน
 ว่าจะมีเหตุผลอะไร มีเหตุผลอย่างไรที่รับรอง นั้นมันเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ข้อเท็จจริง ข้าพเจ้า

งบอกว่าไม่ใช่รัฐบาลนี้รับรอง คณะรัฐบาลก่อนรับรอง และก็ใ้มีค่าแถลงการณียุติยาว
 ึ่งข้าพเจ้ามีตัวบทอยู่ที่นั่นแล้ว เพราะฉะนั้นเหตุไ้ที่รัฐบาลรับรอง ท่านก็ไปอ่านค่าแถลงการณียุติ
 ุติ ท่านบอกว่าเอ๊ย ทำไมไม่เลิกรับรอง นั่นก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งท่านอาจจะถาม
 ึ่งข้าพเจ้าได้ แต่อันที่จริงก็ไม่มีกรณี เพราะข้าพเจ้าได้เรียนให้ทราบแล้วว่าสมัชชาสหประชา
 ชาติเขาบังคับมติโดยเสียงข้างมากมอช ข้าพเจ้าได้ให้คะแนนแล้วว่ารัฐทั้งสามนี้ควรจะเป็น
 สมาชิกของสหประชาชาติได้ ที่นี้ท่านถามถึงบอกว่าเรื่องที่ไม่เจรจากับฝรั่งเศสที่กรุงวอชิงตัน
 นั้นว่าอย่างไร อันที่จริงนั้นก็ไม่ได้เกี่ยวกับประเด็นโดยตรงหรอก แต่ข้าพเจ้าก็จะเรียนว่า
 รัฐบาลนี้ก็ยอมเป็นรัฐบาลที่จะคงรักษาผลประโยชน์ของ ไทยอย่างเต็มที่เหมือนกัน เพราะฉะนั้น
 ในเรื่องปัญหาเขตแดนก๊กิ และในเรื่องปัญหาอื่น ๆ ก๊กิ ก็ยอมจะคงสนใจและเอาใจใส่อยู่
 ข้าพเจ้าก็สนใจอยู่ในเรื่องนี้ และดำเนินการเจรจาอยู่แล้ว เพื่อที่จะให้หลักเกณฑ์เป็นไปตาม
 กฎหมายระหว่างประเทศอันสมบูรณ์ แต่ข้าพเจ้ายังจะให้รายละเอียดไม่ได้ในที่นี้ ข้าพเจ้า
 หวังว่าจะได้กลในไม่ช้านัก แต่ข้าพเจ้ารับรองใ้ว่าเรื่องนี้อยู่ในความสนใจของรัฐบาลคณะนี้
 ส่วนที่ท่านอ้าง บอกว่าข้าพเจ้าเคยใช้คำว่า *Protégé* (หรืออะไรเช่น
 นั้น คงจะเป็นหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียนนานแล้ว เพราะว่าตั้งแต่ประเทศลาวเป็นเอกราช
 มานี้ ข้าพเจ้ายังไม่ใ้มีกรณีที่จะเขียนหนังสือ เพราะฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าใช้คำว่า *Protégé*
 (หรือคนในอารักขา) ตอนนั้นเขาถือว่าเป็นคนในอารักขาจริง
 แล้วว่าอารักขาของฝรั่งเศสใ้เสร็จสิ้นลงแล้ว เวลานี้ประเทศลาวไม่ใช่รัฐอารักขาของ
 ฝรั่งเศส เป็นรัฐอิสระและมีเอกราชแล้ว ไม่ใช่รัฐอารักขา ข้าพเจ้าจึงขอเรียนขอ
 ใ้ผู้ใ้แท้จริงให้ท่านทราบใ้เช่นนี้

นายอารีย์ คันตีเวชกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอซักเป็นครั้งสุดท้ายดังนี้
 ที่ว่าไหน ๆ เราก็มานานแล้ว เอาสั้น ๆ ก็คือ เหลือข้อสุดท้ายข้อเดียว คือรัฐ
 ลาว ลาว เขมร ปีที่แล้วกัน คือเอาอย่างนี้ เสด็จในกรมได้ทรงรับรองว่ารัฐบาลมิได้ขอ
 ในปัญหาเรื่องนั้น ข้าพเจ้าขอขออนุญาตพระราชชาติไทยคือเสด็จในกรมเสียด้วยว่า รัฐ
 เรายังเหลืออยู่ โดยเฉพาะที่น้องทางภาคอีสาน นี่เป็นครั้งนี่ ท่านผู้เป็นประธาน คือ
 จะให้ข้อสังเกตเสียด้วยว่า การที่เราสูญเสียดินแดนพระตะบอง ศรีโสภณหรือเสียมราฐ
 ไปนั้น เราเสียไปโดยอย่างไร เรียกว่ารู้กันอยู่ไม่ต้องมาพูด เราเสียโดยที่ตราดและจันท
 บุคคี และเราได้คืนมาจนมีจอมพลแห่งกองทัพไทยแล้ว ฉะนั้นโดยเกียรติ ข้าพเจ้าเชื่อ
 ความสามารถขององค์ท่านรัฐมนตรี อย่างเดียวดินแดนเหล่านี้แหละเราต้องการ ข้าพเจ้า
 ในนามของประชาราษฎร คือผู้แทนบอกอย่างนี้ว่า ต้องการละ ผากไว้ด้วย อยากจะ
 ประธานสักอย่างนี้ คือเมื่อนี้เสด็จในกรมได้ทรงชี้แจงว่าหนังสือที่เขียนไว้นานแล้ว
 เกี่ยวกับรัฐบาลลาว ลาว เขมรอิสระ แต่การอิสระข้าพเจ้าได้กราบเรียนแล้วว่ามิอิสระ
 อย่างไม่สมบูรณ์ คือรัฐบาลเหล่านี้สามารถตั้งทูตได้ทั่วโลกหรือเปล่า เปล่า ครงกันข้าม
 มีเรซิดัง (Resident) หรือเปล่า เคียวนี่มีเรซิดัง ซูเปริเออร์
 (Resident Supérieur) อยู่ที่บางหรือเปล่า มี อย่างตามหลักการเรา
 เรียกว่า "รัฐอารักขาหรือรัฐในอารักขา" คือว่า เอาโปรเตเจ หรือว่าโปรตักตัวร์ล่า
 (Etat Protégé - Protectorat) อย่างไรก็ตาม รัฐอย่างนี้ยังไม่มีการที่จะ
 ตั้งทูต เราเรียกว่า "กองเฟเดอเรชัน (Confédération)" คือหมายถึง
 เอกราชยังไม่เต็มที่ ยังต้องตั้งทูต ต้องขอเขาว่าตั้งที่ไหนได้อย่างไรบ้าง เราควรจะ
 ตีตราให้มากกว่านี้ได้หรือไม่ว่า ป่วยให้ชาติเหล่านี้คือจริง ๆ เสียก่อน จะเป็นโดย
 ที่เราจะสนับสนุนหรือไม่เป็นอีกปัญหาหนึ่ง แล้วอย่าลืมว่า ขอประธานกราบเรียนครั้งนี้คือ
 ที่เขาวิหาร จังหวัดศรีสะเกษ จนเดี๋ยวนี้ดินแดนเหล่านี้ยังไม่รู้ว่า เป็นของใคร เลย

ท่านชกถาย แต่กรั้นข้าพเจ้าจะไม่ตอบไปก็จะเกิดมีความ^{วิต} และอาจจะมีความเข้าใจ
 ใดคือเกี่ยวกับดินแดน อันที่จริงท่านอ้างถึงคณะกรรมการที่ไปกรุงวอชิงตัน ในขณะที่
 ข้าพเจ้าเป็นคณะกรรมการอยู่คนหนึ่ง เพราะฉะนั้นก็ยอมรับเรื่องดี ในขณะที่ความ
 ประารถนาของประเทศไทย ประารถนาอย่างยิ่งก็คือ อยากรจะให้ประเทศเขมรในกรณีนี้
 และประเทศลาวและเวียดนามด้วยได้เป็นเอกราช เราได้บอกกับฝรั่งเศสที่เคียวบอกว่า
 ความปรารถนาของไทยนั้น ไม่ใช่จะไปเอาดินแดนมาหรือ ไม่ใช่ดินแดน แต่เราปรารถนา
 ที่จะให้ชาติพี่น้องของเราได้รับเอกราช เพราะฉะนั้นถ้าฝรั่งเศสจะให้คำมั่นว่าจะให้เอกราช
 ใน ๕ ปีอย่างนี้แล้ว เราก็อาจจะสละการเรียกร้อง เพราะว่าเราถือว่าเมื่อเป็นชาติเป็น
 ดินแดนของชาติพี่น้องกันแล้ว เราอาจจะทำความตกลงเข้าใจและ เจริญทางไมตรีกันอย่าง
 สนิทสนม ไม่ใช่เฉพาะแต่อย่างฐานเพื่อนบ้านที่ดี แต่ฐานพี่น้องอีกด้วย ซึ่งท่านก็ได้กล่าว
 เมื่อต้นแล้วว่า นั่นเป็นรัฐบาลของคณะรัฐบาลนี้ ซึ่งก็เป็นความจริง รัฐบาลนี้เป็นนโยบายที่จะ
 ส่งเสริมสัมพันธไมตรีให้สนิทสนมยิ่งขึ้นที่เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านทั้ง ๓ ที่กล่าวนั้น คราวนี้
 ข้าพเจ้าจึงได้บอกว่า ขัณฑ์พร้อมเกี่ยวกับเขตแดนนี้ยังมีอยู่บางประการที่ไม่ต้องตามกฎหมาย
 ระหว่างประเทศ และในแง่นี้แหละข้าพเจ้ากำลังจัดการอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นสรุปความก็คือ
 เพื่อไม่ให้มีความเข้าใจผิด และข้าพเจ้าถือว่าประเทศเพื่อนบ้านเหล่านั้นเป็นประเทศ
 พี่น้องกันได้รับเอกราชแล้ว การที่จะคิดไปเอาดินแดนกันใหญ่ ๆ นานนั้นก็ไม่ใช่ในนโยบาย
 เพราะว่าได้เป็นตามนโยบายของชาติเราตลอดมา ที่หวังให้ประเทศเหล่านั้นได้รับเอกราช
 แต่ส่วนเขตแดนที่ยังไม่เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ ~~เพราะฉะนั้น~~ ข้าพเจ้ากำลังจัดการ
 ที่จะให้เป็นไปตามนั้น รวมทั้งกรณีที่ท่านอ้างโดยชัดแจ้งนั้นด้วย

๒๕
127

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมดเวลาสำหรับกระหู่แล้ว ค่อยไปข้าพเจ้าได้

รับยุติความจากคณะรัฐมนตรีว่า ขอเสนอเปลี่ยนระเบียบวาระ โดยขอให้ยกเอาระเบียบวาระที่ ๒ ร่างพระราชบัญญัติบริหารราชการทหาร พ.ศ. ๒๔๕๗ ขึ้นพิจารณาต่อจากกระหู่ ๑๑.๕๕ น.

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : กระผมขอคัดค้านในการที่รัฐบาลได้ขอเปลี่ยนระเบียบวาระนี้ เพราะว่าการเปลี่ยนระเบียบวาระนี้ได้เปลี่ยนมาหลายครั้งหลายคราแล้ว ได้มีร่างพระราชบัญญัติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนี้ได้เสนอเข้ามาและค้างพิจารณาอยู่ รวมทั้งร่างพระราชบัญญัติของข้าพเจ้าด้วย และญัตตินี้ได้เข้ามาหลายครั้งหลายคราแล้ว แต่ว่าข้าพเจ้าก็พยายามที่จะได้มาเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ต่อสภาโดยรีบด่วนมาหลายครั้งหลายครา **คือรูปที่โหนกระที่โหนก็ต้องรีบมา** ครั้นมาถึงก็มาได้รับการเปลี่ยนระเบียบวาระมาแล้ว ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง และครั้งนี้ข้าพเจ้าก็ยังคิดอยู่ว่า รัฐบาลนั้นคงจะมีใจกว้างที่จะปล่อยให้ระเบียบวาระของสมาชิกที่ส่งเข้ามาค้างพิจารณาอยู่นั้นได้พิจารณาให้เสร็จสิ้นไปเสียคราวหนึ่ง เพราะว่ารัฐบาลนั้นได้มีคำสั่ง ได้มีเครื่องมีอยู่แล้ว โดยพร้อมมูล ในการที่จะพิจารณาร่างพระราชบัญญัติใด ๆ และร่างพระราชบัญญัติบริหารราชการทหารนี้ก็ดี หรือร่างพระราชบัญญัตินั้น ๆ ก็ดี ก่อนที่จะนำเข้าสู่สภาพิจารณา ก็ควรจะได้ส่งเข้ามาไว้นานแล้ว แล้วการส่งเข้ามากระชั้น แล้วก็มาขอเปลี่ยนระเบียบวาระของสมาชิกเช่นนั้น ก็ทำให้เห็นไปว่า การที่สมาชิกเสนอความคิดเห็นอะไร เข้ามาสู่การพิจารณานั้น หากได้รับการเอาใจใส่หรือหาได้มีความนับถือความคิดเห็นของสมาชิกแต่ประการใดไม่ ขอได้โปรดคำนึงว่าสภานี้เป็นสภาของสภาผู้แทนราษฎร ราษฎรได้เลือกผู้แทนเข้ามาตั้งเพื่อเป็นปากเป็นเสียงเป็นหูเป็นตาในสภานี้ มาแสดงความคิดเห็นของตนในสภานี้ แล้วก็ควร จะได้รับการเคารพในสิทธินั้น ๆ มิใช่ว่าสภานี้เป็นสภาของรัฐบาลฝ่ายเดียว เพราะฉะนั้นจึงควรจะได้โปรดคำนึงไว้ด้วย

ขอได้โปรดให้เกียรติแก่ความคิดความเห็นของสมาชิก เพราะว่าถึงอย่างไรก็ตามก็พิจารณา
 ได้ถึงกันไปในมติของสมาชิกและโดยเฉพาะอย่างยิ่งของฝ่ายค้านแล้ว ดูเหมือนไม่ต้อง
 เสียเวลาเท่าไร ผลจะเป็นอย่างไรเราก็เป็นที่รู้จักอยู่แล้ว ก็ขอได้โปรดให้ได้มีการแสดง
 ความคิดความเห็นให้เสร็จสิ้นไปเสีย มิฉะนั้นถ้าเปลี่ยน ๆ อยู่เช่นนี้เสมอไปแล้ว ในสมัย
 ประชุมนี้ยังจะมีร่างพระราชบัญญัติที่สำคัญของรัฐบาลเข้ามาอีก ก็จะเปลี่ยนข้ามไปอยู่เสมอ
 ในที่สุดก็ไม่ได้มีการพิจารณา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนและขอความกรุณาแก่ฝ่ายรัฐบาล
 ขอได้โปรดระงับการเปลี่ยนระเบียบวาระนี้ด้วย จะสมควรประการใดก็แล้วแต่จะ โปรด

๑๑.๕๘ น.

นายสุวิชัย พันธเศรษฐ สมาชิกประเภทที่ ๒ : ที่ใดมีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่ง
 สมบูรณาญาสิทธิราชย์ได้มาคัดค้านการขอเปลี่ยนระเบียบวาระการประชุม ซึ่งรัฐบาลได้เสนอขอให้
 ที่ประชุมอนุมัตินั้น ขอเรียนว่าที่ท่านพูดนั้นออกจะเกินไป คือท่านได้พูดไปในทำนองที่
 คล้าย ๆ กันว่ารัฐบาลจะถือเอาวาระระเบียบวาระส่วนที่เกี่ยวกับสมาชิคนั้น ไม่สำคัญ เรื่องนั้น
 ไม่เป็นเช่นนั้น เพราะเหตุใด เพราะเหตุในข้อบังคับของเราได้กำหนดไว้ว่า การเสนอ
 เปลี่ยนระเบียบวาระการประชุมนั้นชอบที่จะทำได้ในเมื่อที่ประชุมเห็นชอบ ถ้าหากว่าท่านไม่
 เห็นด้วยท่านก็ชี้แจงคัดค้านขึ้นมา เพราะสิทธิในการพูดที่จะ เปลี่ยนระเบียบวาระการประชุมนั้น
 ไม่ใช่มีเฉพาะรัฐบาล แม้สมาชิกเองเห็นว่ร่างพระราชบัญญัติใดที่สำคัญของรัฐบาลซึ่งจะ
 ไปก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่ประชาชนและรัฐก็ชอบที่จะเสนอเปลี่ยนขึ้นมาได้ นี่ประการหนึ่ง
 ที่ท่านจะเห็นได้ว่าในทุก ๆ รัฐบาล แม้แต่รัฐบาลสมัยที่ท่านสนับสนุนนั้นก็มีการเสนอขอเปลี่ยน
 ระเบียบวาระท่านเองเดียวกัน ซึ่งเราไม่ได้ถือว่าเป็นการไม่เคารพต่อความคิดเห็นของสมาชิก
 ขึ้น ซึ่งส่งมอบร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ ขึ้นมา และในการเสนอเปลี่ยนระเบียบวาระของรัฐบาล
 ในครั้งนี้ ก็เป็นเรื่องเสนอขอเปลี่ยนระเบียบวาระเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติรับราชการทหาร

ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขเป็นอันมาก ในการที่แก้ไขร่างในคราวนี้ และจะต้องเข้า
ประชุมในวาระแรกด้วย ไม่ใช่วาระที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งถ้าหากผ่านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
แล้ว ก็จะไปถึงร่างพระราชบัญญัติของท่าน ซึ่งเกี่ยวกับกรมแบ่งเขตจังหวัด ถ้าหากรัฐบาล
จะเสนอเอาทั้งหมดก็หมายความว่ารวมทั้งกฎหมายวาระ ๒, ๓ แต่ที่รัฐบาลเอาแค่
เฉพาะที่จำเป็น เพราะฉะนั้นก็หวังว่าสภาจะพิจารณาด้วยดี ซ้ำพเจ้าขอสนับสนุนในการ
เสนอให้เปลี่ยนระเบียบวาระนี้

๑๑.๐๐ น.

นายชาญยุทธ ไชยคำเมือง (กาฬสินธุ์) : ในการที่ทางรัฐบาลได้ขอเปลี่ยน
ระเบียบวาระ โดยยกเอาพระราชบัญญัติการรับราชการทหารขึ้นมาพิจารณานั้น ความจริง
ตามองกันในแง่ความสำคัญของตัวกฎหมายแล้ว ในชื่อของกฎหมายและความสำคัญของ
เรื่องแล้วฉันเห็นว่าระเบียบราชการทหารสำคัญกว่า เพราะว่าประเทศเราเวลานี้ก็กำลัง
ต้องการ จีกระบบทหารให้เข้ารูปเข้าขอบ แต่ถึงอย่างไรก็ตามแม้ความสำคัญอันนี้จะมีมาก
หรือความสำคัญของพระราชบัญญัติทางด้านบ้านจะยิ่งหย่อนกว่าก็ตาม แต่เราควร จะคำนึงว่า
เวลานี้การจะลงมติสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไปนั้น เราก็รู้อยู่ ทางฝ่ายรัฐบาลต้องชนะอยู่เรื่อยไป
ก็แสดงให้เห็นว่าฝ่ายรัฐบาลมีกำลังมาก ตามธรรมเนียมงานกันผู้ที่มีกำลังมากย่อมไม่
แสดงกำลังให้แก่ผู้อ่อนแอมากเกินไป

ส่วนของผู้ที่คิดว่าจะเป็นผู้ที่จะชักชวนวิธีการของรัฐบาลเสมอไปสำหรับกลุ่มที่ —
 สนองพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับการจัดตั้งจังหวัดหรือแบ่งเขตตลอดถึงพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหา
 ของคุณเสรี ว่า ท่านเหล่านี้บางครั้งก็เคยสนับสนุนรัฐบาลและบางครั้งก็เคยให้ความคิดความเห็น
 และบางครั้งก็เคยค้าน การปฏิบัติงานในสภานี้ถ้าหากว่าเราจะให้เป็นไปตามอำนาจกลุ่มใหญ่
 เป็นไปได้ทั้งหมด เราจะเห็นว่านับตั้งแต่เรามีสภานี้ฝ่ายค้านเคยชนะบ้างไหม เมื่อเรารู้ว่า
 พวกกำลังมาก เราควรจะให้เกียรติแก่ผู้เสนอซึ่งเปรียบเสมือนเราให้เกียรติแก่ชนชราและ
 คนชราเมลก่อน ฉะนั้นรัฐท่านรัฐบาลที่เคารพข้าพเจ้าเอง ไม่ได้ตั้งใจจะคัดค้านที่จะไม่เห็นว่าเป็น
 พระราชบัญญัตินี้ไม่สำคัญ แต่ข้าพเจ้าอยากที่จะชี้แจงว่าการจะเอาชนะกันนั้น ทางสภาเอามติ แต่การ
 เอาชนะกันทางน้ำใจนั้น เขาถือน้ำใจแห่งการอุทิศตนและการเอื้อเฟื้อ ท่านแม่ทัชที่
 เป็นบุคคลที่มีสปอครและสปิริต มีความเอื้อเฟื้อต่อผู้น้อยและท่านบุคคลสำคัญในฝ่ายรัฐบาล
 และบุคคลที่ประเทศไทยได้ฝากชีวิตไว้ การที่เราจะขอเปลี่ยนระเบียบวาระโดยข้ามมติของ
 ท่านไปเช่นนี้ย่อมเป็นการกระทำอันไม่สมควร คือสื่อเจตนาถึงจิตน้ำใจของพวกท่านที่ชอบที่จะ
 ปรึกษาหารือกันน้ำใจ และถือว่าพวกของท่านมีพวกพ้องมากก็พยายามกระทำในสิ่งที่เห็นว่าถ้า
 ท่านค้านไว้เราจะต้องทำให้เห็นค่าเห็นแรงอย่างนี้—การกตัญญูมีค่าน้อย แต่อย่างไรจะคั้นมันก็ขึ้น
 เวลานี้ จึงขออย่างเดียวกับไปรดไค้เห็นใจให้เกียรติแก่ผู้เสนอก่อน ถ้าหากว่าท่านเห็นว่าสิ่งนี้
 ระเบียบขาก็ไปรดไค้เสนอญัตติคัดพระราชบัญญัติต่าง ๆ เหล่านี้ออกเพื่อที่ประธานจะได้ไม่เอา
 ในสภาอันเป็นการที่พวกเราน้อยเนื้อค้ำใจต่อไป

๑๒ น.

พลเอก สฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ในกรณีที่ทาง
 รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติรับราชการทหารขึ้นมาก่อนนี้ มิใช่มีเจตนาที่ต้องการจะเอาเปรียบ
 ในสมาชิกฝ่ายค้านถ้าหากได้ เป็นแต่เพียงว่าทางรัฐบาลได้เพิ่งเล็งเห็นความจำเป็นของพระราช
 บัญญัตินี้ซึ่งจะต้องรีบออกให้ทันซึ่งถึงเวลาการเกณฑ์ทหารเข้ารับราชการทหารคือในปีพุทธศักราช —

แล้ว ฉะนั้นเพื่อความเรียบร้อยในการที่จะให้ราษฎรผู้ได้เข้ารับการเกณฑ์นี้ได้รับสิทธิในสิ่งที่สมควรได้นั้นประการหนึ่ง และเพื่อให้เข้าสู่ระเบียบแบบแผนใหม่ซึ่งขณะนี้ทางกองทัพของเราได้ระเบียบกองทัพใหม่ตามแบบของอารยประเทศหรือตามแบบของสหประชาชาติ ฉะนั้นการเกณฑ์ก็จำเป็นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งเมื่อถึงในวาระอธิบายข้าพเจ้าจะชี้แจงให้ท่านทราบความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องเปลี่ยนแปลง เพราะว่าไม่ใช่เป็นการเกณฑ์บุคคลเข้ารับราชการทหารอย่างแบบแผนเก่า เพราะฉะนั้นในสิ่งเหล่านี้จึงจำเป็นจะต้องอาศัยกฎหมายฉบับนี้ เนื่องจากเหตุผลนี้ข้าพเจ้าจึงขอเรียนชี้แจงให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายได้ทราบว่าทางกรมได้มีเจตนาที่ต้องการจะเอาวิธีเอาเปรียบอย่างที่ท่านเข้าใจก็หาไม่ได้ ทางรัฐบาลได้ปรึกษากับและทราบซึ่งก็คือว่าขอเสนอของท่านสมาชิกทุกท่านยอมเป็นสิ่งที่ เป็นคุณประโยชน์และเป็นแก่ประเทศชาติทั้งนั้น เพราะฉะนั้นด้วยคำบางประการที่ท่านกล่าวว่าทางรัฐบาลเอาเปรียบออกจะเป็นพรตนาการเจตนาที่ตรงไปสักหน่อย และข้าพเจ้าเข้าใจว่าในวันนี้วาระของพระบัญญัติของทุก ๆ ท่านคงจะจบไปตลอดซึ่งข้าพเจ้าได้พิจารณาไปตามระเบียบชำระแล้วเข้าใจว่าหมด

นายชาย สุอังคะ (ชลบุรี) : กระผมขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

นายเผด็จ จิราภรณ์ (พิจิตร) : ไม่ต้องลงมติละ เพราะคุณทีม ๆ ไม่ได้เสนอ

ขอให้ลงมติ เป็นแต่เพียงขอร้องเท่านั้น เมื่อไม่ตกลงก็ให้ท่านรัฐมนตรีเสนอหลักการได้ จะจริง ๆ ไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ยืนยันใหม่

นายทีม ภูริพิพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ยืนยัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้เห็นสมควรเปลี่ยนได้ตามที่รัฐบาล

กฤษฎีกาแทนราชกิจจานุเบกษา ๒/๑๗ (วิสามัญ)

ฉันทนา. ก.๑/๓

๑๑๑

ต่อไปพิจารณาในหมายเลข ๓ อันฉบับ ๒ ร่างพระราชบัญญัติรับราชการทหาร

พ.ศ. ๒๔๕๗ คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติรับราชการทหาร

พ.ศ. ๒๕๕๖

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารเสียใหม่

เหตุผล

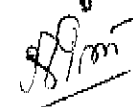
การจัดกองทัพอประจำการ ความมั่นคงการทหารปัจจุบัน ทำให้วิธีการเรียก
บุคคลเข้ารับราชการทหารในกองประจำการต้องเปลี่ยนแปลงตามไปเป็นอันมาก
จึงจำเป็นต้องปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารเสียใหม่ เพื่อให้เป็นการ
เหมาะสม

สำเนาถูกต้อง

แผนกระเบียบวาระ

ประยูร พินท์

 ทาน

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติรับราชการทหาร

พ.ร.บ. ๒๔๕๗

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการศึกษาเสียใหม่

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติรับราชการทหาร

พ.ร.บ. ๒๔๕๗"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พุทธศักราช ๒๔๓๕

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) วิชาสามัญ ถ้าเกิดพุทธศักราชใดให้ถือว่ามิใช่มีอายุครบหนึ่งปีบริบูรณ์
เมื่อสิ้นพุทธศักราชที่เกิดนั้น ส่วนการนับอายุต่อไปนี้ให้นับแต่เฉพาะปีที่ได้สิ้นพุทธศักราช
แล้ว ถ้าไม่ปรากฏปีเกิดให้นำช้อาเภอท้องที่เป็นผู้กำหนด ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

(๒) "ทหารกองเกิน" หมายความว่า ผู้ซึ่งมีอายุตั้งแต่สิบแปดปี
บริบูรณ์และยังไม่ถึงสามสิบปีบริบูรณ์ ซึ่งได้ส่งบัญชีทหารกองเกินตามมาตรา ๑๒
หรือมาตรา ๑๓ แล้ว

(๓) "ทหารกองประจำการ" หมายความว่า ผู้ซึ่งขึ้นทะเบียนกอง
ประจำการ และได้เข้ารับราชการในกองประจำการจนกว่าจะปลด

(ไม่ปรคพโลก)

(๔) ถ้าผู้มีสำเนาทหารไม่ปรากฏ ให้ถือว่ามิผู้มีสำเนาทหารอยู่ใน
อำเภอท้องที่ที่บุคคลนั้นอยู่

(๕) ถ้าปรากฏว่าบุคคลใดไม่มีที่อยู่ปกติเป็นหลักแหล่ง หรือเป็นผู้
ครองชีพในการเดินทางไปมาปราศจากสำนักหลักแหล่งที่ทำกิจการ พบตัวใน
ท้องที่อำเภอใด ให้ถือว่ามิผู้มีสำเนาทหารอยู่ในอำเภอนั้น

(๖) บุคคลที่มีความประสงค์จะย้ายผู้มีสำเนาทหารมาอยู่ในอำเภอ
ที่ตนตั้งทำการหาเลี้ยงชีพประจำอยู่หรือมามีถิ่นที่อยู่เป็นหลักฐานก็ย่อมย้ายได้ โดย
แจ้งความจำนงด้วยตนเองก่อนมายังอำเภอท้องที่ที่ตนมีความประสงค์จะย้ายผู้มีสำเนา
ทหารเข้ามานั้น

ให้นายอำเภอท้องที่ใหม่ทำการสอบสวน เมื่อพิจารณาเห็นว่าผู้ขอย้าย
ไม่ประสงค์จะหลีกเลี่ยงการรับราชการทหาร ก็ให้รับแจ้งการย้ายผู้มีสำเนาทหาร
ของบุคคลผู้นั้น และออกใบรับให้แล้วแจ้งต่อไปให้นายอำเภอท้องที่เดิมทราบภายใน
ในกำหนดสามสิบวัน ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๕ การเรียกและการตรวจเลือกคนเข้าเป็นตำรวจกองประจำการ
ตลอดถึงการยกเว้นและการปลดตำรวจซึ่งอยู่ในกองประจำการ ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับ
กันกับการเรียกและการตรวจเลือกคนเข้าเป็นทหารกองประจำการ การยกเว้น
และการปลดทหาร

การเรียกคนเข้ากองประจำการเป็นตำรวจ ให้กระทรวงมหาดไทยท
ได้โดยตกลงกับกระทรวงกลาโหม ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

(โปรดพลิก)

เพื่อขอรับหนังสือสำคัญใหม่โดยเสียค่าธรรมเนียมหนึ่งบาท แต่หากการชำระหรือสูญหายนั้นเป็นเพราะเหตุสุดวิสัย ก็ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

มาตรา ๑๐ นักเรียนทหาร เมื่อมีอายุสิบแปดปีบริบูรณ์ให้ขึ้นทะเบียนกองประจำการ ถ้าต้องออกจากนักเรียนในขณะที่อยู่ในกองประจำการยังไม่ครบกำหนดให้ส่งตัวไปรับราชการในกรมกองทหาร จนกว่าจะครบกำหนด ทั้งนี้ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๑ การรับราชการทหารประจำการ การแบ่งประเภทและการปลดทหารประจำการ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยกรณีนี้

ทหารประจำการนั้น ถ้ายังมีอายุขึ้นทะเบียนกองประจำการ ก็ต้องขึ้นทะเบียนกองประจำการและรับราชการในกองประจำการ จนครบกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่กระทรวงกลาโหมจะสั่งปลดเป็นทหารประเภทอื่น

มาตรา ๑๒ บุคคลที่ได้ลงบัญชีทหารกองเกินที่อำเภอตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๘ แล้ว หรือทหารกองเกินหรือทหารกองหนุน ตามอายุที่ครบเปลี่ยนตำบลใหญ่นั้น แจ้งคนนายอำเภอท้องที่ เว้นแต่เจาบ้านที่ผู้นั้นย้ายออกไปและย้ายเขามาจะได้แจ้งแทนภายในกำหนดเวลาตามมาตรานี้แล้ว ถ้าไปอยู่ต่างตำบลชั่วคราวเกินกว่าสามสิบวัน ให้แจ้งคนนายอำเภอท้องที่หรือกำนันท้องที่ที่ตนมาอยู่ชั่วคราวนั้น แล้วกำนันแจ้งคนนายอำเภอให้นายอำเภอที่ได้รับแจ้งออกใบรับให้ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง แล้วให้แจ้งต่อไปยังนายอำเภอท้องที่ซึ่งผู้นั้นอยู่เดิม

ทั้งนี้ ให้แจ้งกลับภายในกำหนดสามสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ได้ออกใบรับหรือย้ายเข้ามาอยู่ในท้องที่นั้นหรือวันรับแจ้ง

อนึ่ง บุคคลดังกล่าวแล้วในมาตรานี้ได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนชื่อตัวก็ชื่อสกุลก็ชื่อหรือทั้งชื่อตัวและชื่อสกุลก็ชื่อใหญ่ให้นำหลักฐานไปแจ้งคนนายอำเภอท้องที่ทราบภายในกำหนดสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่ได้รับอนุญาต

ทั้งนี้ ให้นายอำเภอออกใบรับให้

หมวด ๒

การยกเว้น

มาตรา ๑๓ บุคคลดังต่อไปนี้ ยกเว้นไม่ต้องเข้ารับราชการทหารกองประจำการคือ

- (๑) พระภิกษุที่มีสมณศักดิ์หรือที่เป็นเปรียญ และนักบวชในพระพุทธศาสนาแห่งนิกายจีนหรืออุยวณที่มีสมณศักดิ์

(ไปรคพลิก)

หมวด ๓

การ ลงบัญชีทหารกองเกินที่อำเภอ

มาตรา ๑๖ บรรดาผู้ชายที่มีสัญชาติเป็นไทยตามกฎหมาย เมื่อมีอายุย่างเข้าสิบแปดปีในพุทธศักราชใด ต้องไปแสดงตนเพื่อลงบัญชีทหารกองเกินที่อำเภอท้องที่ซึ่ง เป็นภูมิลำเนาทหารของตนภายในเดือนพฤศจิกายนของพุทธศักราชนั้น

ผู้ใดไม่สามารถจะไปลงบัญชีทหารกองเกินด้วยตนเองได้ ต้องให้บุคคลซึ่ง บรรลุสิทธิภาวะและพอจะเชื่อถือได้ไปแจ้งแทน ให้นายอำเภอสอบสวนให้แน่ชัดเพื่อลง บัญชีทหารกองเกินไว้ ถ้าไม่มีผู้แทนให้ถือว่าผู้นั้นหลีกเลี่ยงชั้น

เมื่อได้รับการขอลงบัญชีทหารกองเกินตามมาตรานี้ ให้นายอำเภอออกใบ สำคัญหรือไม่รับให้ผู้ขอลงบัญชีทหารกองเกินไว้เป็นหลักฐาน หากใบสำคัญชำรุดหรือสูญ หายให้ผู้ถือแจ้งต่อนายอำเภอท้องที่เพื่อขอรับใบสำคัญใหม่ โดยเสียค่าธรรมเนียม หนึ่งบาท แต่ถ้าการชำรุดหรือสูญหายนั้นเป็นเพราะเหตุสุดวิสัย ก็ไม่ต้องเสียค่าธรรม- เนียม

ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ผู้ที่ได้ลงบัญชีทหารกองเกินตามมาตรานี้แล้ว ให้ถือว่าเป็นทหารกองเกิน ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคมของพุทธศักราชที่ถัดไป

มาตรา ๑๗ ในเดือนกันยายนทุกปี ให้นายอำเภอจัดการประกาศให้ผู้ที่มี อายุถึงเกณฑ์ที่จะต้องลงบัญชีทหารกองเกิน ไปลงบัญชีทหารกองเกินตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๖

ประกาศเช่นว่านี้ ให้นายอำเภอปิดไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอและ ณ ที่เปิดเผย ตามชุมนุมชนในท้องที่นั้น กับให้นายอำเภอส่งประกาศให้กำนันผู้ใหญ่บ้านเพื่อนำไปแจ้งให้ ราษฎรในท้องที่ของตนทราบด้วย

มาตรา ๑๘ บุคคลที่ยังมิได้ลงบัญชีทหารกองเกินที่อำเภอพร้อมกับคนชั้นนี้ เคียงกันเพราะเหตุใด ๆ ก็ดี ถ้าอายุยังไม่ถึงสี่สิบหกปีบริบูรณ์ ให้ปฏิบัติตนเองเดียวกับ มาตรา ๑๖ ภายในกำหนดสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่สามารจะทำปฏิบัติได้ แต่ผู้อื่นจะแจ้ง แทนไม่ได้ ถ้านายอำเภอจะเรียกตัวมาลงบัญชีทหารกองเกินก็ยอมทำได้ไม่ต้องคำนึงถึง กำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว

เมื่อได้รับการลงบัญชีทหารกองเกินตามมาตรานี้ ให้นายอำเภอออกใบสำคัญ หรือไม่รับให้ไว้เป็นหลักฐาน ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง หากใบสำคัญชำรุดหรือสูญ หาย ให้ผู้ถือแจ้งต่อนายอำเภอท้องที่เพื่อขอรับใบสำคัญใหม่ โดยเสียค่าธรรมเนียม หนึ่งบาท แต่ถ้าการชำรุดหรือสูญหายนั้นเป็นเพราะเหตุสุดวิสัย ก็ไม่ต้องเสียค่า ธรรมเนียม

มาตรา ๒๔ การเรียกทหารกองเกินเข้ารับราชการกองประจำการนั้น ให้นายอำเภอออกหมายเรียกทหารกองเกินตามบัญชีทหารกองเกินตั้งบัญชีไว้ ในมาตรา ๑๔ และ มาตรา ๑๕ มาตราจําเลือก ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๕ ทหารกองเกินเมื่อมีอายุย่างเข้ายี่สิบเอ็ดปีในพุทธศักราชใด ต้องไปแสดงตนเพื่อรับหมายเรียกที่อำเภอท้องที่ซึ่ง เป็นภูมิลำเนาทหาร ของคนภายใน พุทธศักราชนั้น

ผู้ใดไม่สามารถจะไปรับหมายเรียกด้วยตนเองได้ ต้องให้บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะและพอจะเชื่อถือได้ไปรับหมายเรียกแทน ถ้าไม่มีผู้แทนให้ถือว่าผู้นั้นหลีกเลี่ยง ชักขึ้น

มาตรา ๒๖ ในเดือนตุลาคมทุกปี ให้นายอำเภอจัดการประกาศให้ทหารกองเกินที่มีอายุย่างเข้ายี่สิบเอ็ดปีในพุทธศักราชนั้น ไปแสดงตนเพื่อรับหมายเรียกที่อำเภอตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา ๒๕

ประกาศเช่นว่านี้ ให้นายอำเภอบิดไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอ และ ณ ที่เปิดเผยตามชุมนุมชนในท้องที่นั้น กับให้นายอำเภอส่งประกาศให้กำนันผู้ใหญ่บ้านเพื่อนำไปแจ้งให้ราษฎรในท้องที่ของตนทราบด้วย

มาตรา ๒๗ ทหารกองเกินที่ถูกเรียกต้องมาให้คณะกรรมการตรวจเลือก ทางการตรวจเลือกตามกำหนดหมายนั้น และต้องนำใบสำคัญทหารกองเกินกับประกาศ นียบัตร หรือหลักฐานการศึกษาวิชาต่าง ๆ มาแสดงด้วย ถ้าไม่มาให้ถือว่าหลีกเลี่ยง ชักขึ้น เว้นแต่

(๑) ข้าราชการที่ได้รับคำสั่งของผู้บังคับบัญชาโดยมีจําจุนพันด่วนให้ไปราชการอันสำคัญยิ่งหรือไปราชการต่างประเทศ โดยคำสั่งของเจ้ากระทรวง

(๒) นักเรียนซึ่งออกไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยอยู่ในความปกครอง ทั้งฝ่ายวิชาและความประพฤตินักเรียนและนักเรียนไทยของรัฐบาลไทยสำหรับประเทศนั้น ๆ

(๓) ข้าราชการหรือคนงานซึ่งปฏิบัติงานในสถานที่ราชการหรือโรงงานอื่นใดในระหว่างที่มีการรบหรือการสงคราม อันเป็นอุปกรณีในการรบหรือการสงคราม และอยู่ในความควบคุมของกระทรวงกลาโหม

(๔) บุคคลซึ่งกำลังปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยทหารในราชการสนาม

(๕) เกิดเหตุสุดวิสัย

(๖) ไปเข้าตรวจเลือกที่อื่น

(๗) บ່วยไม่สามารถจะมาได้ โดยได้จัดให้ผู้แทนตั้งกล่าวไว้ในมาตรา ๑๖

มาแจ้งต่อคณะกรรมการตรวจเลือกในวันตรวจเลือก

ตามที่กล่าวใน (๑) (๒) (๓) และ (๔) ต้องได้รับการผ่อนผันจาก

กระทรวงมหาดไทยเฉพาะคราว

(โปรดพลิก)

หมวด ๕

การตรวจเลือกคนเข้ากองประจำการ

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการตรวจเลือก ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดตั้งขึ้นมีหน้าที่ตรวจ
กองเกินเข้ารับราชการเป็นทหารกองประจำการ ประกอบด้วยบุคคลต่อไปนี้ คือ
หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด

๑ คน

ผู้บังคับกองหรือผู้แทน

๑ คน

ผู้บังคับจังหวัดหรือผู้แทน

๑ คน

ผู้บังคับตรวจชั้นสถิตกาบัตร

๑ คน

แพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๑

๑ คน หรือหลายคน

ให้คณะกรรมการชั้นสูงซึ่งผู้ว่าราชการภาคตั้งขึ้น เพื่อพิจารณาตัดสินแยกคน
ตรวจเลือกอีกชั้นหนึ่ง ประกอบด้วยบุคคลต่อไปนี้ คือ

ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้แทน

๑ คน

หัวหน้าสถิต

๑ คน

หัวหน้ากองที่เฉพาะสมแก่กรณี

๑ คน

กรรมการชั้นสูงนี้ต้องไม่ใช่คนเดียวกับกรรมการตรวจเลือก คำตัดสินของคณะกรรมการ
ตัดสินแล้ว

นี้ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๕ เพื่อได้บุคคลที่สมควรด้วยเหตุต่าง ๆ ออกแล้ว ถ้ามีจำนวนทหารกองเกิน
เกินเป็นทหารกองประจำการ ได้มากกว่าจำนวนที่ฝ่ายทหารต้องการ ให้นายแพทย์
ผู้บังคับกองไป

บุคคลที่จำเป็นต้องหาเลี้ยงบิดาหรือมารดาซึ่งไร้ความสามารถ หรือพิการทุพพลภาพ
เลี้ยงชีพไม่ได้และไม่มีผู้เลี้ยงดู แต่ไม่มีบุตรหลายคนจะต้องเข้ากองประจำการ
ก่อนนี้ หกคนแล้ว ตามแต่บิดาหรือมารดาจะเลือก ถ้าบิดาหรือมารดาไม่สามารถจะ
คณะกรรมการตรวจเลือกพิจารณาณชั้นนี้ ๑ คน

บุคคลที่จำเป็นต้องหาเลี้ยงบุตรซึ่งมารดาตายไร้ความสามารถหรือพิการทุพพลภาพ
เป็นต้องหาเลี้ยงพี่หรือเองรวมบิดามารดา หรือรวมแต่บิดาหรือมารดาซึ่งบิดามารดา
บุตรหรือพี่หรือตนเองนั้นหาเลี้ยงชีพไม่ได้ และไม่มีผู้เลี้ยงดู

บุคคลที่อยู่มิประหวางการศึกษาคตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

หนังสือตาม (๑) หรือ (๒) แห่งมาตราข้างรองของแผนนี้ต่อไปภายจำเพาะทางศึกษา
เข้ากองประจำการ ไม่เคยกว่าสามสิบวัน เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งไม่ใช่ความผิด

ของผู้อง และผู้องของรองคณะกรรมการตรวจเลือกในวันตรวจเลือกตามมาตรา ๓๐ อีก
 ครั้งหนึ่ง นายอำเภอของสอบสวนหลักฐานไว้เสียก่อนวันตรวจเลือกเพื่อคณะกรรมการตรวจ
 เลือกจะได้ตัดสินใจโดยที่ การขอมอบหมายตาม (๓) ฎีกาปฏิบัติความที่กล่าวมาแล้วในกฎกระทรวง
 ถ้าไม่สามารถจะมอบหมายรวมกันทั้งสามประเภทได้ เพราะจะทำให้คนไปพอจำนวน
 ที่ฝ่ายทหารต้องการ ฎีกามอบหมายประเภทที่ ๑ และประเภทที่ ๒ รวมกันก่อน ถ้ายังไม่เหลือ
 จึงมอบหมายประเภทที่ ๓ ถ้าจำนวนคนในประเภทใดจะมอบหมายไปให้หมดของ ๑ คนประเภท
 นั้นจับสลาก

มาตรา ๓๐ ถ้าผู้ถูกเรียกมาตรวจเลือกเห็นว่า ตนควรจะได้รับการยกเว้นหรือ
 มอบหมายให้หลักฐานมาแสดงต่อคณะกรรมการตรวจเลือกก่อนจับสลาก หรือก่อนกำหนดให้
 เขากองประจำการในกรณีที่ไม่จับสลาก มิฉะนั้นถือว่าหมดสิทธิที่จะได้รับการยกเว้นหรือ
 มอบหมาย

มาตรา ๓๑ ในการตรวจเลือกคนเข้ากองประจำการนี้ ถ้าผู้ต้องเขากองประจำ
 การเห็นว่า คณะกรรมการตรวจเลือกตัดสินไม่ถูกหรือไม่ยุติธรรม ก็ให้ยื่นคำร้องต่อคณะ
 กรรมการชั้นสูงได้ แต่ให้ส่งผู้ยื่น เขากองประจำการก่อนจะจะได้รับคำตัดสินจากคณะ
 กรรมการชั้นสูง ความที่กล่าวมาแล้วในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๒ ทหารกองเกินผู้ที่ไม่ทำบวหาเลี้ยงชีพอยู่ในทางที่อำเภออื่นหรือตรวจ
 ถ้าได้รับหมายเรียกและไม่สามารถจะไปตามหมายนั้นได้เพราะไปค้าพาหะหรือจะไปใบกัน
 ผู้ยื่นขอรับขี้แจงขอหมายอำเภอท้องที่ไปอยู่ชั่วคราวนั้น เมื่อได้รับหมายเรียกให้
 นายอำเภอท้องที่สอบสวนโดยความจริงก็ให้เข้ารับการตรวจเลือกพร้อมกับที่เป็นอำเภอท้องที่ไป
 อยู่ชั่วคราว แต่ถ้าเป็นอำเภอท้องที่อื่นให้ทำการตรวจเลือกแล้ว ให้นำอำเภอที่รับจัดส่ง
 ผู้ยื่นไปรับการตรวจเลือกยังอำเภอท้องที่ใกล้ซึ่งตามที่เขาพบสาร

ฎีกาหมายอำเภอท้องที่รับ เขากองเลือกแจ้งต่อนายอำเภอท้องที่ออกหมายเรียก

มาตรา ๓๓ ทหารกองเกินที่ถือว่าหลีกเลี่ยงตัดสินไปมา ๑ คณะกรรมการตรวจ
 เลือกทำการตรวจเลือกนั้น ถ้าไม่ขัดแก่การเป็นทหารกองประจำการ ก็ให้ส่งผู้ยื่น เขากองประจำ
 การในชั้นนี้ หรือไปตัวไปโดยไปจับสลาก

มาตรา ๓๔ ทหารกองเกินที่ถูกเขากองประจำการผู้ใด จัดดวงเริ่มเข้ารับ
 ราชการทหารกองประจำการเป็นครั้งแรก ให้นำอำเภอท้องที่รับเขากองตรวจเลือกเป็นผู้กำหนด
 และให้นำอำเภอออกหมายให้ส่งให้ทหารกองเกินผู้ยื่นมา ณ ที่อำเภอท้องที่ตามที่ได้กำหนด

อายุสามสิบปีบริบูรณ์	เป็น	ทหารกองหนุนชั้นที่ ๒
อายุสี่สิบปีบริบูรณ์	เป็น	ทหารกองหนุนชั้นที่ ๓ และ
อายุสี่สิบหกปีบริบูรณ์	เป็น	พันราชการทหารประเภทที่ ๒

ให้นายอำเภอออกใบสำคัญหรือใบรับให้ไว้เป็นหลักฐาน ถ้าใบสำคัญชำรุดหรือสูญหาย ให้ผู้ถือแจ้งคณายอำเภอท้องที่เพื่อขอรับใบสำคัญใหม่ โดยเสียค่าธรรมเนียมฉบับละหนึ่งบาท แต่การชำรุดหรือสูญหายนั้นเป็นเพราะเหตุสุดวิสัย ก็ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๐ ทหารกองประจำการ ถ้าต้องจำขังหรือจำคุกครั้งเดียว หรือหลายครั้ง เมื่อมีกำหนดวันที่จะต้องพ้นทัณฑ์หรือคงโทษรวมได้ไม่น้อยกว่าหนึ่งปีก็ตี หรือทหารกองประจำการผู้ใดซึ่งกระทรวงกลาโหมเห็นว่าจะกระทำให้เสื่อมเสียแก่ราชการทหารด้วยประการใด ๆ ก็ตี ให้ปลดเป็นทหารกองหนุนประเภทที่ ๒ ทันที

ให้ผู้ราชการ จังหวัดพร้อมด้วยสัสดีจังหวัดออกใบสำคัญให้แก่ทหารที่ถูกปลดนี้ไว้เป็นหลักฐาน ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ใบสำคัญนี้ หากชำรุดหรือสูญหาย ให้ผู้ถือแจ้งคณายอำเภอท้องที่เพื่อรับใหม่ โดยเสียค่าธรรมเนียมฉบับละหนึ่งบาท แต่การชำรุดหรือสูญหายนั้นเป็นเพราะเหตุสุดวิสัย ก็ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

มาตรา ๕๑ ทหารกองประจำการ ทหารกองเกิน หรือทหารกองหนุน ซึ่งยังไม่ครบกำหนดปลดพันราชการทหาร ถ้าพิการทุพพลภาพหรือมีโรคซึ่งไม่สามารถจะรับราชการทหาร ได้ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ก็ให้ปลดพันราชการทหารประเภทที่ ๑ หรือที่ ๒ แล้วแต่กรณี

ถ้าเป็นนายทหารสัญญาบัตร ถูกปลดหรือออกจากยศก็ให้ปลดเป็นพันราชการทหารประเภทที่ ๒

ทั้งนี้ ให้ผู้ราชการ จังหวัดพร้อมด้วยสัสดีจังหวัดออกหนังสือสำคัญหรือใบสำคัญให้แก่ทหารตามประเภทที่ถูกปลดไว้เป็นหลักฐาน

หมวด ๘

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๒ หนังสือซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ให้ไว้แก่บุคคลใด ถ้าชำรุดหรือสูญหายแล้วไม่แจ้งคณายอำเภอท้องที่ เพื่อรับใหม่ตามความในมาตรา ๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๕๐ ภายในกำหนดสามสิบวัน นับตั้งแต่วันที่สามารแจ้งได้ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสิบสองบาท

มาตรา ๔๓ ทหารกองเกินหรือทหารกองหนุนฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๒
มาตรา ๑๕ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสอง
หรือทั้งปรับทั้งจำ

บุคคลที่ได้ลงบัญชีทหารกองเกินที่อำเภอตามมาตรา ๑๒ แล้ว แต่ยังไม่เป็น
ทหารกองเกิน ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๒ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อย
หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๔ บุคคลที่ไม่มาลงบัญชีทหารกองเกินหรือไม่มาลงบัญชีทหารกองเกิน
หรือไม่มารับหมายเรียกที่อำเภอตามพระราชบัญญัตินี้ หรือผู้สมรู้ มีความผิดต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินสามร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

แต่ก่อนที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองท้องถิ่นร้องขึ้นพิจารณาความผิด บุคคลนั้นได้
ลงบัญชีทหารกองเกินหรือขอลงบัญชีทหารกองเกินใหม่ หรือขอรับหมายเรียกที่อำเภอ
ตนเอง หรือให้บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะและพอจะเชื่อถือได้มาแทนตน ให้ระวางโทษ
ไม่เกินหนึ่งร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๕ บุคคลที่หลีกเลี่ยงหรือขัดขืนไม่มาให้คณะกรรมการตรวจเลือกตั้งเข้า
ประจำการตามหมายเรียกของนายอำเภอ กิติ หรือหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนเพื่อจะไม่เข้า
ประจำการทหารกองประจำการตามพระราชบัญญัตินี้ กิติ หรือเข้ารับราชการทหารกอง
ประจำการแทนผู้อื่น กิติ หรือเรียก หรือรับ หรือยอมว่าจะรับทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์
ใด ๆ เป็นประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่นเพื่อรับสัญญาว่าจะช่วยเหลือผู้หนึ่งผู้ใดมิให้
เข้ารับราชการทหารกองประจำการ กิติ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี

มาตรา ๔๖ ทหารกองเกินหรือทหารกองหนุนที่หลีกเลี่ยงหรือขัดขืนไม่เข้ารับ
ระดมพลหรือเข้าฝึกวิชาทหารตามพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้ง
แต่วันเดือนขึ้นไปจนถึงสี่ปี

มาตรา ๔๗ ทหารกองเกินหรือทหารกองหนุนที่หลีกเลี่ยงหรือขัดขืนไม่เข้ารับ
ระดมพลหรือเข้าฝึกวิชาทหารตามพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสาม
ร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๘ บุคคลที่ทำร้ายร่างกายตนเอง หรือให้ผู้อื่นทำเพื่อจะหนีพ้นจาก
รับราชการทหารตามพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป
ถึงแปดปี

ผู้สมรู้เป็นใจในการทำร้ายร่างกายเพื่อความมุ่งหมายดังกล่าวนี้ มีความผิด
ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนขึ้นไปจนถึงสี่ปี

มาตรา ๔๘ บุคคลที่ใช้อุบายหลอกรวงให้เจ้าหน้าที่หลงเชื่อโดยเจตนา หลีกเลี่ยงโทษจากการเข้ารับราชการทหารตามพระราชบัญญัตินี้จนเป็นผลสำเร็จ หรือ ผู้ยุยงเลี้ยมสอนจนเกิดความผิดความผิดตามนี้ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี

หมวด ๔

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๙ ตั้งแต่วันที่ใช้พระราชบัญญัตินี้

- ก. การลงบัญชีทหารกองเกินที่อำเภอก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นอันใช้ได้
- ข. หมายถึงคนเข้ารับราชการในกองประจำการ ซึ่งได้ออกไว้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นอันใช้ได้ เว้นแต่บุคคลซึ่งได้รับการปลดเว้นตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ต้องปฏิบัติตามหมายเรียกนั้น
- ค. ผู้ที่ยังอยู่ในกองประจำการตามพระราชบัญญัติเดิม ต้องรับราชการทหารต่อไปจนกว่าจะครบกำหนดปลด
- ง. ผู้ที่อยู่ในกองหนุนชั้นที่ ๑ ชั้นที่ ๒ หรือชั้นที่ ๓ ตามพระราชบัญญัติเดิม ต้องอยู่ในกองหนุนชั้นนั้น ๆ ต่อไปจนกว่าจะครบกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้
- จ. ผู้ที่ถูกปลดพ้นราชการทหารตามพระราชบัญญัติเดิม ให้เป็นอันพ้นตลอดไป
- ฉ. ผู้ที่เป็นทหารกองเกินอยู่ตามพระราชบัญญัติเดิม ให้เป็นทหารกองเกินตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๕

การรักษาพระราชบัญญัติ

มาตรา ๕๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงร่วมกัน เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

.....

.....

สำเนาถูกต้อง.

แผนกระเบียบวาระ

โชน จงลา

พิมพ์

ทน

๐๕ น.

พลเอก สฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : กระทรวง-
กลาโหมขอเสนอร่างพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ. ๒๔๘๗ หลักการเพื่อปรับปรุงกฎหมาย
ว่าด้วยการรับราชการทหารเสียใหม่ โดยยกเลิกพระราชบัญญัติรับราชการทหารที่มีอยู่รวม ๒
ด้วยกันเสียทั้งหมด

เหตุผล การจัดกองทัพประจำการตามแผนการทหารปัจจุบันทำให้วิธีการเรียก
เกณฑ์เข้ารับราชการทหารในกองประจำการต้องเปลี่ยนแปลงตามไปเป็นอันมาก จึงจำต้องปรับ-
ปรุงกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารเสียใหม่—เพื่อให้เป็นการเหมาะสม นอกจากเหตุผลที่
แจ้งมาแล้วนี้ยังมีเหตุผลรายละเอียดบางประการซึ่งข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนต่อที่ประชุมนี้เพื่อ
ทราบ

ประการที่ ๑ ก็คือว่าเนื่องจากการจัดกองทัพตามแผนการทหารปัจจุบัน
แบบใหม่นี้ เราได้มีความมุ่งหมายต้องการเรียกทหารเข้ามาคราวเดียวอย่างที่ท่านเห็นอยู่ทุก
ปี คือหมายความว่าในตอนต้นปีก็เรียกทหารเข้ามาคราวเดียวครึ่งหมื่นหรือสองหมื่นคน ในการ
ตามแผนใหม่นี้เราต้องการเรียกทหารเข้ามาทีละส่วน ๆ เช่น เป็นต้นว่าในจังหวัดหนึ่งเราอาจจะ
เรียกทหารเข้ามาประมาณ ๓ พันคน เช่น สมมติในจังหวัดหนึ่ง ๓ พันคน แต่เราอาจจะไม่เรียก
มาทีเดียว ๓ พันคน เราอาจจะเรียกเข้ามาเดือนละ ๑๐๐ คน เดือนละ ๑๐๐ คนอะไรเหล่านี้
พัน หรือบางจังหวัดอาจจะเรียกมาเพียงเดือนละ ๕๐ คน บางจังหวัดอาจจะเรียกมาเดือนละ
๑๐ คน แล้วแต่ความจำเป็นของหน่วยทหารที่ตั้ง ทั้งนี้ก็เกี่ยวกับแผนการฝึกและเกี่ยวกับการซ่อม-
และเกี่ยวกับวิทยาการทหารบางประการ และนอกจากนั้นในที่แล้ว ๆ มานี้ เราต้องไปส่ง
กองเกณฑ์ให้แก่ทหาร ตามแผนใหม่นี้เราให้บุคคลที่เป็นกองเกินเข้ามารับหมายเกณฑ์ ณ ที่ว่าการ
เกณฑ์สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่อาจจะแก้ไขในเรื่องความขลุกขลักบางประการ นอกจากนั้นประการ-
ในการที่เราตราหรือร่างพระราชบัญญัติรับราชการทหารอย่างใหม่นี้ก็เพื่อให้สอดคล้องกับ

ราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๘๕ คือเป็นการกระจายอำนาจในการ--
 ไปตามส่วนภูมิภาคโดยได้มอบให้ทางนายอำเภอข้าหลวงประจำจังหวัดและข้าหลวงภาค
 ราชการในเรื่องการเกษตรโดยเด็ดขาด ทั้งนี้ทางส่วนราชการของกระทรวง--
 รมมิได้ไปเกี่ยวข้องด้วย เป็นแต่เพียงใช้เจ้าหน้าที่แผนกสถิติซึ่งอยู่ตามอำเภอและตามจังหวัด
 เครื่องมือของฝ่ายบ้านเมือง โดยมอบให้ทางนายอำเภอและข้าหลวงเป็นผู้เกณฑ์โดยตลอด
 ฝ่ายทหารมิได้ไปร่วมการเกณฑ์ด้วย เป็นแต่เพียงคอยรับอยู่ ณ ที่ตั้งหน่วยทหาร ซึ่งวิธีการ
 เป็นวิธีการที่ทั่วโลกเขาได้ทำกันแล้วและอาจจะแก้ความขัดข้องอย่างอื่นอีกหลายประการ
 ากนั้นในการที่เราได้มอบอำนาจให้ทางฝ่ายอำเภอสามารถเรียกคนกองเกินเข้ามาได้นั้น
 ธิเรียกคนเข้ามารับราชการทหารได้นั้นยอมแก่เหตุขลุ่ยขลุ่ยในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งได้เป็นตัวอย่าง
 ันแล้ว เช่นเป็นต้นว่าเหตุซึ่งเกิดจากเหตุสุคติวิสัยเช่นเกิดเพลิงไหม้ที่ว่าการอำเภอ บัญชี
 ของพวกทหารกองเกินอัตราถูกไหม้ไปด้วย ซึ่งตามระเบียบเดิมนั้นผู้ที่เรียกเข้ามานั้น
 ้าที่ของทางกลาโหม แต่ถ้ามองเหตุเช่นนี้เจ้าหน้าที่ทางอำเภออาจจะปิดประกาศให้ทหาร--
 เกินขึ้นมาสำรวจชื่อลงบัญชีกันใหม่ก็อาจจะกระทำได้โดยที่ไม่ต้องมาเกี่ยวข้องทางฝ่ายทหาร
 ในเรื่องการแก้ไขในสิ่งเหล่านี้ไปได้ นอกจากนั้นในสิ่งอื่น ๆ ในสิ่งที่ได้เพิ่มกำหนดโทษของ
 ที่แอบอ้างที่จะเป็นเรื่องหากิน ซึ่งปรากฏว่ามีบางคนไปรับจ้างกินสินบนว่าจะช่วยเหลือไม่ให้
 เข้ามาเป็นทหารหรือบางคนเปลี่ยนตัวจะหนีต่าง ๆ เหล่านี้ เราได้ตั้งบทกำหนดโทษให้สูงขึ้น
 กำหนดไว้โดยแน่ชัดไม่ต้องยุ่งยากกับคดีในทางโรงศาลในเวลาที่มีเหตุเกิดขึ้น นอกจากนั้นก็
 หนดข้อปลีกย่อยต่าง ๆ ซึ่งเป็นข้อเคลือบคลุมใหม่มีความชัดเจนขึ้น เช่นค่าธรรมเนียมซึ่ง
 ปรกำหนดออกเป็นกฎกระทรวงก็ได้มีระบุไว้ในนี้โดยแน่ชัด และบรรดาข้อความต่าง ๆ เช่น
 นนาม นามเป็นชื่อ แล้วก็ชื่อส่วนราชการต่าง ๆ ที่ผิดแยกไป เราก็แก้ไขเสียให้ถูกต้อง เมื่อ
 ด้จึงเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ได้แก้ไขมาแล้วถึง ๒ ครั้ง ฉะนั้นจึงได้ยกร่างขึ้นใหม่เพื่อปรับ-
 ปรุงด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมานี้ทางรัฐบาลจึงได้ขอเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามาสู่สภา

สภาผู้แทนราษฎร ๒/๕๗ (วิสามัญ)

ณั้แทนฯ. พ.๓/๖

จะนั้นถ้าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติผู้ใดข้องใจประการใดข้าพเจ้าก็ยินดีที่จะตอบ

๑๑.๑๐ น.

นายเทียม ไชยนันท์ (ตลก) : ข้าพเจ้าเองก็อยากจะให้แก้ไขพระราชบัญญัติ
 ด้วราชการทหารเพื่อให้เป็นการเหมาะสม เพราะเท่าที่เป็นอยู่แล้วความสำคัญเกี่ยวกับการ-
 เภดที่คนเข้ารับราชการทหารซึ่งเท่าที่เป็นอยู่แล้ว ๆ มาตามพระราชบัญญัติเก่านั้นก็มีการทุจริต
 กับการช่วยเหลือกันและวิ่งเต้นช่วยกันทุกปี ซึ่งในปีหนึ่ง ๆ ถึงเวลาเกณฑ์ใครก็มักจะมีการวิ่ง-
 เต้นแล้วผู้เป็นกรรมการและลูกน้องกรรมการก็พากันร่ำรวยคนละเป็นหมื่นเป็นแสนไปทุก ๆ ปี
 ข้าพเจ้าก็ได้มาดูร่างพระราชบัญญัติใหม่นี้ว่าจะมีการแก้ไขในเรื่องการเกณฑ์คนตรวจคนเข้ารับ
 ราชการทหารว่าจะเป็นการเหมาะสมและจะเป็นการแก้ไขในเรื่องเกี่ยวกับการคอร์รัปชันการ
 ทางการเมืองในทางคัดเลือกลงไปได้อย่างไรหรือไม่ แต่ที่นี้เมื่อมาดูแล้วก็รู้สึกว่ายังไม่เป็นที่พอใจอยู่บาง-
 ประการและยังข้องใจอยู่บางประการคือสำหรับการคัดเลือกใหม่นี้ก็มีอย่างที่ท่านรัฐมนตรีได้
 เถลงมาแล้วก็เกี่ยวกับว่า

คัดเลือกมาเติมที่เดียวให้ทหาร เป็นเจ้าหน้าที่ร่วมกับทางอำเภอทางกรมการทางอำเภอ
 ธานีในสมัยเมื่อทางทหารเป็นกรมการร่วมอยู่ด้วยนั้นการทุจริตเกี่ยวกับการเกณฑ์ทหารนี้ ก็
 ทำที่ทางรัฐมนตรีคงทราบอยู่แล้วก็มีอยู่ทั่ว ๆ ไปทุก ๆ อำเภอ เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ก่อน
 คัดเลือกก็มีการส่งคนไปวิ่งเต้นใครจะต้องการยกเว้นบ้างเอาเงินมาแล้วจะไต่ช่วยในการ
 หนีออกไปให้เล็ดลอดไปบ้าง ช่วยในการตรวจโรคให้เป็นโรคโน้นโรคนั้นบ้าง และช่วยในการยก
 เว้นต่าง ๆ ซึ่งทางกรมการเขารัฐก็มี ๆ หนึ่งอำเภอหนึ่งก็ได้เงินกันหลาย ๆ แสนบาท แต่
 ที่จริงเท่าที่ทราบคงอยู่ที่นี้เมื่อมาแก้ไขใหม่ ขอให้ทางรัฐมนตรีลองพิจารณาเหตุที่ข้าพเจ้าจะเป็น
 แยกใจเรื่องการเสื่อมโทรมอย่างนั้นได้อย่างไรบ้าง การตรวจคนเข้ากองประจำการตาม
 ใหม่ ก็มีทั้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ตั้งกรมการตรวจคัดเลือก คือคัดเลือกทหารออกไปไม่ให้
 ขวของกันในการตรวจคัดเลือก ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ตั้งกรมการ กรมการ *กรมการ*
 นั้นก็ประกอบด้วยหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดก็คือกรมการจังหวัดคนใดคนหนึ่ง แผนกใด
 คนหนึ่งนั้นและมีนายอำเภอและสัสดีจังหวัดหรือผู้แทนมีนายตำรวจชั้นสัญญาบัตร มีแพทย์แผน
 ขุนชั้นหนึ่งและนอกจากนั้นก็มีการชั้นสูงซึ่งภาคเป็นผู้แต่งตั้งกับผู้ว่าราชการจังหวัดหรือ
 ผู้แทนหรือเจ้าหน้าที่สัสดีหรือผู้คนที่เหมาะสมอีกหนึ่งคนรวมเป็นสามคน ข้าพเจ้ามาดูกรมการนี้
 แล้วก็ไม่เห็นว่าการลดรับนั้น การเสื่อมโทรมและการทุจริตในการเกณฑ์คนเข้ารับราชการ
 ทหารนั้นจะเบาบางหรือหายไป กลับเห็นว่าจะยิ่งหนักขึ้นกว่าเก่า คือเพราะอะไร ก็เพราะว่า
 เมื่อตั้งขึ้นแล้วพวกที่เป็นกรมการคัดเลือกก็มีทางจังหวัดเป็นผู้ตั้ง คืออยู่ในท้องถิ่นเอง ผู้ที่
 อยู่ในท้องถิ่นเองก็ประกอบด้วยนายอำเภอหรือผู้แทนหรือสัสดีหรือผู้แทนนายตำรวจชั้นสัญญาบัตร
 เป็นนายร้อยขึ้นไป และก็แพทย์แผนปัจจุบันเท่าที่เห็นอยู่ในจังหวัดนั้นก็เข้าใจว่าเป็น
 ราชการประจำจังหวัด เพราะว่ามิทุกจังหวัด เข้าใจว่าอย่างนั้น เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วก็ทำให้
 การลดรับขึ้นการยุ่งยากในการเกณฑ์จะทวีความยุ่งยากมากขึ้น เพราะเป็นคนที่โดยด
 รงและไม่มีใครคุม เมื่อก่อนนี้ยังมีทหารมาคุมอยู่คนหนึ่งก็ยังมีเกรงอกเกรงใจกันอยู่บ้าง
 และมีการระมัดระวังกันอยู่บ้าง แต่ในอันใหม่ไม่มีทางทหารมาคุมเลยก็ปล่อยตามลำพัง เมื่อ

ความลำพังแล้วการวิ่งเต้นในระยะเวลายาวนานก็ไม่มีขึ้น เพราะรัฐวิกรมการกันแน่คืออยู่
 กรรมาการแต่ละคนก็จะปล่อยลูกน้องของตัวเองที่เกี่ยวพันหาเสียงหรือหารายได้ว่าใครจะต้อง
 หนักเบาบ้าง ผู้ที่มีเงินก็ต้องวิ่งเต้นในเรื่องนี้ เพราะเมื่อมีทางจะรอกได้ก็มักจะมีการวิ่งเต้น
 ที่มีเงินแล้วก็มีทางหลุกรอกมากขึ้น หลุกรอกด้วยทางอะไร ก็เพราะว่าทางทหารกำหนดไป
 การเกณฑ์คนเข้ารับราชการทหารวางระเบียบไว้ว่าคัดเลือกเอาคนที่หน้าอกที่ใหญ่ร่างกายสมบูรณ์
 เมื่อมีจำนวนพอแล้วจึงจะเอาคนหน้าอกน้อย ๆ ตัดลงมา เพราะฉะนั้นการคัดเลือกนี้ก็เป็น
 เสมียนก็เมื่อต้องการจะช่วยใครจะอะไรใคร เขาเงินก็โดยมากรายหนึ่งก็ไม่ต่ำกว่าพันบาท
 ที่ถึง ๕,๐๐๐ บาท ถ้าคนมีเงินมากถึง ๑๐,๐๐๐ บาท คนหนึ่งก็ปล่อยลูกน้อง ๆ ก็ไปเที่ยว
 เมื่อใครคนมามาก ๆ แล้วถึงเวลาเกณฑ์ก็เลือกลูกน้องที่หน้าอก คนหน้าอกใหญ่ก็ตัดให้
 บอกเพราะว่าคนจกคนหนึ่ง คนอีกคนหนึ่งต่างคนต่างเกรงใจกัน ไม่ค่อยจะซัดตามอะไรกัน
 ก็หน้าอกเล็กลง ไปเสีย เมื่อหน้าอกเล็กแล้วก็คนที่ไม่มีเงินก็มีแต่หน้าอก ซึ่ง ๆ หน่อย
 มีเงินก็วิ่งเป็นคนหน้าอกเล็กไปก็เป็นอันหลุกรอกไป เพราะว่าการเกณฑ์ทหารในแห่ง ๆ หนึ่ง
 ทางสมมติว่าในจังหวัดตากเกณฑ์ ๕ - ๕ ร้อยคนก็เอาเสีย ๓๐ - ๔๐ คนเท่านั้นเอง เมื่อ
 นั้นแล้ว เขาก็มีทางที่จะช่วยเหลือได้มาก นี่แล้วยังไม่ให้ทหารมาควบคุมดูแลด้วยแล้วก็ยังไม่
 หนักใหญ่ เขาก็ทำตาม ^{ใจ} ทางสัสดีก็วิ่งหาคน ทางล่าเกณฑ์วิ่งหาคนใครจะยกเว้นและทาง
 หนักก็กรรมการบางคนที่มีลูกน้องก็เที่ยววิ่งหา เมื่อเป็นดังนี้ก็วิ่งหาคนที่ใหญ่ไม่มีเกรงใจใครแล้ว
 ทหารไม่มาควบคุมคอยรับอยู่ที่กรมกอง สมัยก่อนทหารมาควบคุมบ้างถึงเกรงใจอยู่บ้าง
 เพราะประเคียบเขาจะฟ้องเพราะอำนาจทหารมีมาก นี่ข้าพเจ้าว่าการอย่างนี้จะทำให้เสียหาย
 หนักขึ้นไปอีก ถ้าหากว่าจะให้แล้วข้าพเจ้าเห็นว่าอย่างแพทย์นี้ก็ควรจะให้แพทย์ประจำอยู่จังหวัด
 คนก็ไม่ควรจะให้คัดเลือกจังหวัดนั้น เพราะแพทย์นี้มีทางช่วยได้มากเหลือเกิน เพียงแต่ตรวจ
 ว่าเป็นโรคที่ต้องยกเว้นเท่านั้นไปแล้ว หลุกรอกไปได้แล้ว ถ้าหากว่าเขารู้ว่าเขาจะต้องใช้
 ทัพในจังหวัดนั้นแล้วแพทย์ก็ปล่อยลูกน้องพวกกันผู้ช่วยแพทย์บ้างอะไรบ้างไปเที่ยววิ่งหาคน ^{ที่}
 รีบไว้มาก เพราะปกติอยู่แล้วว่านี่ใครจะถูกเกณฑ์บ้าง ใครมีเงินบ้างก็วิ่งหาคนไว้มาก ยก

ในกรณีไหนก็ได้ เป็นโรคอะไรก็ได้ตรวจลงหน้าไวคอนักได้ ถ้าหากว่าไปคัดเลือกจังหวัดอื่น
 ใจไม่สู้ตัวอย่างนี้แล้วจะไปหาคนที่ลำบาก การวิ่งเต้นกันน้อยลงไป นี่ข้าพเจ้าว่าอย่างนั้น และ
 ประการหนึ่งก็ควรมีนายทหารในการคัดเลือกอำเภอหนึ่ง ๆ ควรจะให้มีการกรรมการทหารมา
 กรรมการหรือเป็นผู้สังเกตการณ์ด้วยสักคนหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเกรงใจของฝ่ายทางท้องถิ่น
 บ้าง ถ้าขึ้นปลอมมีอมั่วแก่งรับอยู่ที่กรมกองแล้ว ข้าพเจ้าว่าจะตั้งผู้และเป็นการไม่เป็นธรรม
 ราษฎร ใครมีเงินก็หลุมรอดดีไปใคร ใครไม่มีเงินก็ต้องถูกเข้ารับราชการทหาร นี่เป็นทาง
 ความเสื่อมโทรมให้ทางทหารไปบ้าง เพราะฉะนั้นในกรณีนี้ข้าพเจ้าขอว่าทางท่านรัฐมนตรี
 การกระทรวงกลาโหมควรจะได้แก้ไขในเรื่องนี้ด้วย ถ้าหากว่าแก้ไขได้เป็นที่พอใจแล้ว
 ข้าพเจ้าเองไม่ขัดข้องและเห็นด้วยในเรื่องนี้

๒. พลเอก สฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ตามคำชี้แจง
 ของรองใจของท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องนั้น ข้าพเจ้าขอชี้แจงดังนี้ ที่จริงในเรื่องที่เรามอบอำนาจ
 ให้แก่ข้าพเจ้า ใจที่แจ่มแจ้งแล้วว่าเพื่อปฏิบัติให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติบริหารราชการแผ่นดิน
 เป็นเรื่องการกระจายอำนาจออกไปให้แก่ส่วนภูมิภาค เพราะฉะนั้นเราจะมาห่วงอำนาจไว้
 ไว้ว่าให้ทหารคงไปคุมอยู่ เราบอกแล้วว่าเราจะให้คนของเราที่มีความเจริญ มีวัฒนธรรมชั้น
 มีการรับผิดชอบตัวเอง เราต้องถอยมอบให้ข้าหลวงประจำจังหวัด ข้าหลวงภาคเป็นผู้มีอำนาจ
 ในการบริหารอย่างสมบูรณ์ ถ้าเราไปคุมอำนาจไว้อีกไม่มอบอำนาจให้เขา มันก็ไม่เป็นไป
 นโยบายที่ได้เคยพูดไว้เนื่องด้วยเหตุนี้ประการหนึ่ง

และอีกประการหนึ่ง เท่าที่ท่านได้กรุณาให้เกียรติทหารว่าทหารควรจะไปคุมอยู่
 ข้าพเจ้าใครขอเรียนว่าที่จริงเท่าที่เป็นอยู่ คือมีทั้งทหารและพลเรือนไปทำนั่นกลับเป็นผลร้าย
 คนต่างชกกันทางฝ่ายพลเรือนบอกว่าทหารเขาจะเอา ทหารก็บอกว่าพลเรือนเขาจะเอา
 ก ล้ามอบให้เขาทำที่เดียวให้มอบให้พลเรือนทำเสียโดยเด็กชาคนมันจะใคร่ชกกันไม่ได้ ความข้อ
 ของจริงตามข้อปฏิบัติที่เป็นจริงแล้ว จะเห็นว่าในปี ๒๕๕ นายทหารถูกปลดเพราะเรื่องเกณฑ์
 ๓ นายทหารฝ่ายแพทย์ นายทหารพลรบ ซึ่งถูกปลดไปประมาณ ๕ คน เมื่อมีกลายนี้ก็ ๓

คน นี้เป็นข้อเท็จจริงซึ่งข้าพเจ้าไม่อยากจะมาเรียนในข้อละเอียดเหล่านี้ ซึ่งทำให้ทาง
 ของลงโทษกันอย่างรุนแรง พอเสร็จแล้วการสอบสวนก็ติดกันไม่ติดกัน⁺ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 ำให้ฝ่ายหนึ่งทำโดยตลอดจนมอบอำนาจให้ทางฝ่ายพลเรือนทำกลับจะเป็นผลดีและจะติด
 ัก ส่วนในข้อที่ท่านขงใจจะป้องกันทุจริตไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าสุจริตทำก็เท่านั้นถ้าหาก
 คนไม่กินมันจะโกงกัน ไม่ว่าทหารทำหรือพลเรือนทำอะไรก็ตามที่^๕ ~~เรา~~ ~~ของ~~ ~~ไม่~~ ~~ทำ~~ ~~แล้ว~~ ~~ที่~~
 อกว่าที่แก้ไม่ เห็นคี่ขึ้นแก้อย่างนี้ คือเรามองไปคนละแง่ ข้าพเจ้าว่าคนหนึ่งคนใดท่านะดี มี
 ักติดกันไม่ได้และมันจับกันก็ทีเดียว ค่ายังเป็นอย่างเก่าอยู่ เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเป็น
 ักอย่างหนึ่ง เหมือนกับซึ่งท่านบอกว่าไม่ได้แก้เลย ก็มันจะเป็นไปได้ ประการสำคัญก็เพื่อให้
 คนหลักการบริหารราชการแผ่นดินอย่างที่ว่าแล้ว เพื่อเป็นการมอบอำนาจให้ทาง
 เรือนมีสิทธิโดยสมบูรณ์และวิธีการอันนี้เป็นวิธีการที่อารยะประเทศทั่วโลกเขาทำกันแล้ว
 อกกันในเรื่องหาซึ่งว่าจะเอาความผิดอะไร ไปลง อันนี้เรามีบทบัญญัติอันนี้มีมาตรา ๔๓ มาตรา
 ึ่งท่านปลัดอยู่ในพระราชบัญญัติจะมีบทกำหนดโทษลง ัว้อย่างแน่นอนทีเดียว นอกจากนั้นถ้า
 าศึกทางกฎหมายอาญาก็เอาโทษอีก ซึ่งอาจจะไปเข้าการปฏิบัติตามลักษณะของเจ้าพนักงาน
 หน้าที่ความกฎหมายอาญาก็อาจจะเข้าได้ นอกจากนั้นในเรื่องแพทย์ที่ท่านวิตกว่าควรจะมี
 ันแต่ละจังหวัด ๆ นั้น นี่เป็นข้อปฏิบัติของท่านข้าหลวงภาค เพราะกรรมการเราจะเห็นว่า
 ันกัน กรรมการชั้นสูง ซึ่งครอบคลุมเหนือมีข้าหลวงภาคเป็นคณะกรรมการลักษณะหนึ่งซึ่งมี
 ในกฎหมายนี้แล้ว เพราะฉะนั้นเป็นการปฏิบัติของข้าหลวงภาคซึ่งจะต้องควบคุม^๕ ~~ให้~~ ~~เห็น~~
 มาตรการตรวจคัดเลือดยุทธภัณฑ์ชั้นหนึ่ง เพราะฉะนั้นอันนี้ข้าพเจ้าคิดว่าคุณ ไม่มีปัญหาอะไร

๒. นายसानนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : ข้าพเจ้าได้ฟังความที่แจ่มของท่านรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงกลาโหมอยู่แล้ว ก็มีเหตุผลอยู่ แต่ว่าข้าพเจ้าใครจะฝากข้อความคิดและข้อ
 ึ่งจะต้องมีช่องทางอะไรช่วยให้เป็นที่เรียบร้อย ความเหตุผลที่ท่านแถลงนั้นอ้างมาว่าทั่วโลกเขา
 ็น ก็อยากจะทำให้เหมือนเขา ข้าพเจ้าก็ชอบ อะไรที่เราทำดีแล้วทำให้มันเหมือนเขา ที่นี้
 เราทำดีตั้งแต่คนจนปลายไม้คนจนจะเหมือนเขาเยอะเชียว ในสถานที่ก็ไม่ค่อยจะเหมือนเขา

มันได้ ทำไมได้ก็ต่อทั้งทำ เขาไล่ออก แล้วผลจะเป็นอย่างไร บ้างรัฐประศาสน ระวังทุก
 บ้างรัฐประศาสนกลับจะต้องมารับการระในการ เกณฑ์ทหาร และยิ่งเกณฑ์อย่างท่านว่าด้วย
 หมายถึงความว่าเกณฑ์ทุก ๆ เดือนแล้วกันเข้ามา อาศัยระเบียบข้าง ไม่จะมีก็ข้อบาง ไรซ้ำเจ้า
 ไม่ทราบ แต่ท่านบอกว่าได้กัน ไรทุก ๆ เดือนแล้วจะต้องทำงานนี้ทุก ๆ เดือน งานปราบ
 โจรผู้ร้าย งานบำรุงท้องที่ งานเตรียมธุรกิจงานที่มีผลประโยชน์ให้รายงานว่ามีก็ตัว มีมาก
 ผลที่สุดงานมันก็จะเสีย เมืองงานจะเสียนายอำเภอจะเอาผิดที่ไหน ไม่ทำงานไหว ผลที่สุดก็
 ก็กับนครสนทนเห็น เวลาไม่มีโรคแห่งราชการเมือง ไทยเต็มไปด้วยนครสนทนเห็น ทุกกระทรวง
 ทบวงกรมและทางรัฐบาลดู เหมือนจะลี้ภัยกลัวว่านครสนทนเห็น เป็นที่มีสาระ

แต่บางกรมบางกระทรวงก็ไม่เชื่อ แต่สำหรับข้าพเจ้าหากว่าเป็นผู้บังคับบัญชา-ข้าพเจ้าไม่เชื่อ
ถือว่าไม่ไร้คนเขียน ข้าราชการเวลานี้หน้าหน้าใน เรื่องบักตรนเห็นตัวไปหมด พอเห็นหน้า
เรื่องบักตรนเห็นลที่สุดก็.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ปู่คุณสานนท์ ๑ ขอให้เข้าเรื่องเถอะท่าน

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : นี่แหละเจ้าเรื่องครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มันไม่เข้านี่ท่าน ขอให้เข้าเรื่อง เรื่องเถอะ
ทหาร เพราะท่านพูดคนละเรื่องนี่ท่าน

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : นี่แหละเป็นเรื่องเล่าให้ฟังว่าถ้าได้
ไม่กันจะเสีย จะออกกันเป็นระนาวที่เคียว ข้าพเจ้าจะบอกให้ แล้วถ้าท่านบอกว่ามันซัดกัน
ละ ก็ทำไมก็คิดพลเรือนออกเล่า เขาทหารเสียให้หมดตัวมันซัดกันบางอย่างนี้ มัน เรื่องของ
เรา เราก็คิดพลเรือนออกเสีย เขาทหาร ไม่คิดละ ณะกันละ ที่นี้อยู่ในกำมือเลย แต่ถาซัด
กันแล้วบอกว่าฉันไม่เอาละ แก่เขาก็แล้วกัน ฟังอย่างนี้ ถ้าฝ่ายมหาดไทยเขาฟังกันก็รู้สึก
ไม่ค่อยจะเหมาะ แล้วก็กรรมการนะ ในกฎหมายเขียนว่า ชุดหนึ่งประกอบด้วยหัวหน้า
ส่วนราชการ นายอำเภอ สัสดีจังหวัด นายตำรวจสัญญาบัตร นายแพทย์ นี่ชุดหนึ่งละ แล้ว
กรรมการอีกชุดหนึ่งเรียกว่าผู้ทรงคุณวุฒิจะไปคุมพวกนี้อีกที มีเจ้าหน้าที่สัสดีจังหวัด/๘/ที่มี/
จังหวัด ๒ ก็มีสัสดีจังหวัดสูงสุด แล้วมีเจ้าหน้าที่สัสดีไปคุมสัสดีจังหวัดอีก เวลานี้ยังไม่มี
สัสดีภาค เพราะฉะนั้นที่เขียนว่าสัสดีนี้ก็กั้งจากกฎของสัสดีจังหวัด เป็นกรรมการทรงคุณวุฒิ
ไปคุม คุณสัสดีจังหวัด มาตรา ๒๕ นะครับ มันซัดกัน แล้วอีกอันหนึ่งคนไทยน้อยใจ แค่นี้
เป็นนโยบายเดิมคือไม่ทราบ อยากรจะทราบตัวเลขวามีที่แล้วเราไม่เอาคนไทยซึ่งมีสัญชาติไทย
แล้วว่าพอเป็นต่างคามมีตัวเลขสักเท่าไรที่ไม่ต้องถูกเข้ามาบริหารราชการ คือเป็นทหารกองเก
ในข้อนี้ถูกคนไทยน้อยใจ น้อยใจก็ถ้อยอย่างที่ว่า คือคนยังไม่นิยมการรับราชการทหารว่า
หาไม่เขาก็เกิดในเมืองไทย กินข้าวไทย แต่ว่าพอเป็นต่างท้าวเขากลับไปก็สิทธิไม่ต้องมา

เป็นทหาร ไม่ค่อยมารับใช้ชาติ นี่อาจเป็นนโยบาย อาจจะไม่อยากให้ความสัมพันธ์ในวง
 งานของราชการทหารก็ได้ นี่ผมไม่รับทราบ แต่เราจะมีทางอย่างไร เรายุคคณประเภทนี้
 ที่มาเกิดในแผ่นดินไทยให้รับใช้ประเทศไทย ถ้าหากจะทำได้ เขาไปเป็นทหารพลั่วได้ไหม
 ไม่ค่อยไปรู้เรื่องเป็น มอบให้จังหวัด ผู้ว่าราชการภาคเขาพวกนี้ เขาคณะ ๒ เดือนหรือปี
 • ก็ได้ จะได้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติดีกว่าไปตั้งเสีย เมื่อตั้งแล้วคนไทยที่เป็นทหาร
 ถอนใจ แล้วที่วิ่งเสียเงินทองนะ ขอประทานโทษเถอะ คนไทยแท้ ๆ ไม่ค่อยมีหรือ
 ลูกเจ๊กนะมีสคางคว้างเสียเงิน นี่ข้าพเจ้าให้ข้อสังเกตว่ายกเว้นเสียเลยนะ มันน้อยใจ
 คนไปได้ไกลทีเดียว เขาไปเป็นทหารพลั่ว ปกครองไม่ได้ก็ให้จังหวัดเขาปกครอง คน
 ไม่ค่อยมากหรือ ๒ เดือน หลาย ๆ จังหวัดรวมเป็นจังหวัดเดียวก็ได้ ยกออกไปทำที่
 โนนที่นี้ เพราะฉะนั้นในข้อที่ท่านจะปรับปรุงให้ดีขึ้นนี้ผมสนับสนุน แต่ว่าขอฝากไว้ว่า
 ทำอย่างไรอย่าให้ภาระไปหนักแก่ฝ่ายพลเรือนเขามากเกินไป เพราะงานอื่นมีมาก ที่นี้
 ถ้าจะให้ภาระหนักผมไม่ว่า เงินตามด้วยมันก็จะดี ที่นี้งานให้ เงินไม่ตาม ความฉกฉวย
 เพิ่มขึ้นผมไม่ไหวหรือ นายอำเภอเวลานี้ก็สตาร์ก ๑๒๐ แล้ว ร้อยแปดทีเดียว กฎ
 หมายใดไม่ได้บัญญัติไว้ว่าให้เจ้าหน้าที่ใด ท่านว่าให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการอำเภอ
 นั้นคลุมเคลือบ หอกแหลม ร้อยแปด เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า เราจะแก้ไขไม่ให้คนโกงโดย
 เองงานของเราไปให้คนโน้นคนนี้เขาหมด ผมว่าไม่เหมาะ มันต้องแก้คนของเรา ถ้ามัน
 โกงก็เข็นลงไป ถ้าก็ขุนบำ เหยียดความชอบลงไป อย่างที่ท่านมาแล้วชอบครบ จับได้ได้
 ออกเลย ผมมีส่วนจับกับเขาด้วยที่ท่านว่านั่นนะ แพทชูกุลออกนะ อย่างนั้นละคนเช็ก ที่นี้
 พอจับได้ นั่นก็ถูกมองดู นี่ก็ถูกมองดู เขามันไว้ก่อนเอละวะ มันคนของคนที่มันคนของ-คน
 นี้ ^{นี่} ^{นี่} สอดสวนให้มันเป็นคดีไป อย่างนี้แล้วรับรองได้ไม่มีหมดไปในเมืองไทย โรคแห่ง
^{นี่} ความโกง มันถูกมองกันทั้งนั้น นี่ พอร้องให้ คิวไม่มาร้อง เข็มมาร้อง มันไม่ไหวหรือ
 ผมเห็นว่า เราต้องช่วยกันแก้ ไม่ใช่ช่วยกันโยน ถ้าช่วยกันโยน นั่นไม่ใช่ช่วยกันแก้ เพราะ

โหด ชื่นมัญชิวทัศน์คน สมิครเป็นทหารพันคน ต้องตั้งกรรมการคัดทั้ง ไม่เอา อย่างนี้แหละ
ดีที่สุด ก็คิดว่าคัดเอามาเป็น แต่ท่านจะมีวิธีอย่างไรก็ขอฝากเอาไว้.

๑๑.๑๕ น.

พลเอก สฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : คำว่าข้อ
เสนอและข้อคัดค้านของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคุณแห่งจังหวัดนครปฐมที่ชี้แจงมาแล้ว ย-มชธรีเรียน
ชี้แจงดังนี้ ในประการแรกที่ท่านบอกว่าการเกณฑ์แบบทั่วโลกเขาทำกัน เราจะมาทำอย่าง
ทั่วโลกกับเขาบ้างก็ไม่ได้เพราะคนของเรายังไม่ดี นี่ข้าพเจ้าก็คิดว่าที่ท่านพูดออกจะประ
มาทคนของเราเกินไป เราควรจะหัดคนของเราบ้าง สิ่งใดที่เป็นแบบฉบับที่ดีที่ทั่วโลกอารยะ
ธรรมเขาทำ เราต้องหัดคนของเราให้ทำได้ และนอกจากนั้นที่บอกว่าเรื่องชักกันไปชักกันมา
พอชักกันแล้วก็โยนใหม่หาคไทยทำ มันไม่ใช่อย่างนั้น ^xเรียนชี้แจงให้ท่านทราบว่าอย่าง
นี้ ไม่ใช่โยนไปโยนชื้อ้อย่างที่ท่านว่า ทำไม เมื่อมันไม่ดี ผสมกันไม่ดี ทำไมทหารไม่เอามา
ทำเสียเอง ท่านพูดอย่างนั้นมันก็ไม่ถูก ที่จริงนั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองท้องถิ่นเขาเป็นคน
ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับราษฎร เขาวิ่งหัดนอนปลายคืน เขาเห็นกันอยู่ทุกวี่ทุกวัน แล้วทหารจะไปทำ
แทนเขาอย่างไร ถ้าหากว่าจะถอนตัวออกก็ต้องให้เขา แต่ส่วนที่ท่านว่าผสมกันแหละมันดี
ในทัศนะของท่านกับข้าพเจ้าไม่ตรงกัน ข้าพเจ้าว่าไม่ดี ไม่ดีเพราะว่ามันเกิดเรื่องคัง
คัวอย่างที่เกิดขึ้นมาแล้วทุก ๆ ปี เพราะว่าชักกันไปชักกันมา เพราะฉะนั้นเมื่อเราจะถอน
ตัวออก เราก็ควรจะมอบให้เขาซึ่งเขาเป็นผู้ปกครองท้องถิ่น และเขาเป็นผู้ที่รู้จักกันดี ปก-
ครองกันอยู่โดยปกติแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างนั้น แล้วนอกจากนั้นที่ถามมอบให้มากแล้วจน
ทำไม่ไหว ตรงกันข้ามวิธีทำอย่างนี้ง่าย ไม่ใช่ทำ สถิติ วิสเลือกเกริกพลเคื่อนเขาก็ก้อกัน
ใหญ่ที่เคียว ผู้คนก็มามีคพ้ามัวคิน ถ้าเราจัดระบบในแผนกสถิติ สถิติเป็นแขนงหนึ่งของ
วิทยาการซึ่งเราจะต้องปรับปรุง ซึ่งเมื่อก่อนเราเห็นนายทหารสถิติแก่ ๆ กินหมากใส่แว่น
คา ไม่ได้เรื่องอะไรเลย ไม่ใช่อย่างนั้น สถิติเป็นแขนงหนึ่งซึ่งจะต้องปรับปรุงให้ทันสมัย

เป็นการชี้ให้เห็นเสียว่าทหารบางคนมีความกลัวมากในการเข้ามารับราชการเป็นทหาร
พลเข้ามาเป็นแล้วบอกรู้สึกสุขสบายเหลือเกิน เงินเดือนทหารเท่าไร เวลานั้นเพิ่มขึ้นกว่าค่า
ทั้ง ๑๐ เท่า เมื่อก่อนเงินเดือนเพียง ๒ บาท เวลานั้นเงินเดือนเท่าไร ทั้งเบี้ยเลี้ยง เงิน
เดือนคนหนึ่งเกือบ ๔๐๐ บาททั้งเบี้ยเลี้ยงประจำวัน ทั้งเงินเดือนด้วย ๑๐๐ บาทเท่าไร
ข้าพเจ้าจำไม่ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นความเป็นอยู่สุขสบายรอบแปด และบุคคลซึ่งเข้า
มาเป็นทหารนั้นได้สอนให้รู้จักหน่วที่พลเมืองที่ดี สอนหนังสือให้ สอนวิชาอาชีพให้ สอนให้
เป็นพลเมืองที่ดีด้วยนานาประการ หากแต่ว่าข้าพเจ้าคนเราย่อมมีดีและเลว ส่วนเรากลับไป
ไปเขาคิดไม่ได้ก็เป็นเรื่องจริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายได้ช่วย
กันเผยแพร่มิตรและได้ช่วยกันสนับสนุนให้บุคคลพลเมืองทุกคนเข้าใจหน้าที่พลเมืองที่ดีต้อง เข้ามา
รับราชการทหารแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นแขนงหนึ่ง และทางทหารก็จะได้พยายามเพื่อจะ
เผยแพร่มิตรให้ประชาชนพลเมืองมีความเข้าใจเหมือนกัน นอกจากนั้นอีกประการหนึ่งที่ท่าน
บอกว่าจะไปอยู่ที่ไหน พอกลับก็เห็นดังทุกที และท่านบอกว่าเขาไม่หนีหน้า เช่นอย่าง ~~ที่~~^{ให้}
เรื่องไป เชียงตุง และเรื่องหน้ามิด ข้าพเจ้าก็รู้ เพราะข้าพเจ้าเคยคุยกับคุณสถานท์ ๆ
เป็นส่วนตัวมา แต่คุณสถานท์ ๆ ไม่กล้าพูดที่นี้ ข้าพเจ้ารู้ คุณสถานท์ ๆ บอกว่า โอเขา
คนไปถักกันไว้มีเคียว มันจากลูกจากเมียไป ทำอย่างไรมีแม่หรือทำไมท่านแม่ทัพไม่ช่วยเหลือ
บ้าง บังมามอกข้าพเจ้า คุยกันส่วนตัว ข้าพเจ้าบอกว่าหลักคำรามันก็มี ในวิชายุทธศาสตร์
พุทธวิธีก็มีเหมือนกัน ทหารที่ไปอยู่คงมีโสภณีสยาม ซึ่งเขามีหลักคำรามันมีอยู่เหมือนกัน
คงจัด และท่านจะเห็นอย่างฉับขึ้นเข้ามาในประเทศไทย อย่างเยอรมันเขาก็จัด อย่างหน่วย
ทหารทั่วโลกจัดทั้งนั้น ถ้าทหารไปอยู่ในสนามรบ แต่ว่าประเทศไทยเราเป็นประเทศพุทธศาสด
นา และมีสิ่งแวทล้อมด้วยสิ่งต่าง ๆ เราก็จะต้องระวังในทางพอสมควรว่า ควรจะจัดอะไร
กันคนไหน เจตนารมณ์ของคุณสถานท์ ๆ ที่พูดมาเรื่องนี้ผมเข้าใจดี ในสิ่งเหล่านี้ผมก็รับ
ลงกับคุณสถานท์ ๆ ว่า ในทางราชการเขาได้ให้ความช่วยเหลือในสิ่งเท่าที่ควรจะทำ

ได้ ว่าควรจะทำไ้เพื่อแก้ไขข้อขัดข้อง อย่างเมื่อคราวที่แล้วมาอย่าพูดเลย เรื่องเขียน
 คู่หรือ เรื่องสงครามมหาอาเชินบูรพาครั้งที่ ๒ มันเป็นเรื่องซึ่งขุมนุชุลเกกกันมาก ซึ่งถ้า
 ทุกท่านได้เข้ามาบริหารราชการทหารจะเห็นว่ามึ่สิ่งหลายสิ่งผิดหลักผิดเกณฑ์และเป็น เรื่องที่จะ
 ต้องแก้ไข เพราะเราต้องทำการสู้รบโดยไม่มี การเตรียมการ เราจะต้องทำการรบโดย
 ต้องถูกบังคับหลายประการ เพราะฉะนั้นบางอย่างจะต้องชลุ่ชลุ่ เพราะฉะนั้นหลักการ
 ทหารจึงบอกว่าเราจะต้องพร้อมเสมอที่จะทำการสู้รบ เพราะฉะนั้นในเวลาปกติ ที่สุด
 มีอุปสรรคหรือสิ่งใดที่จะแก้ไขเสียได้ในเวลาปกติ ก็ต้องรีบแก้ไข ออกกฎหมาย ออกข้อบังคับ
 ระเบียบเตรียมวางแผนวิธีการเท่าที่กระทำไ้ เพราะฉะนั้นถ้าหากสงครามที่จะเกิดขึ้น
 ในต่อไปนี้ อย่างตามเค้าโครงที่ปรากฏนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราคงจะพอดำเนินการตามแผน
 การศึกว่าครั้งที่แล้วมาอีกเป็นอันมาก นอกจากนั้นที่ท่านบอกว่าสี่สี่จังหวัดกับสี่สี่อำเภอ
 บางที่ท่านจะเข้าใจผิด คณะกรรมการชั้นต้นนั้นคือสี่สี่อำเภอ คณะกรรมการชั้นสูงเหนือ
 คณะกรรมการตรวจเลือก คือสี่สี่จังหวัด ไม่ใช่สี่สี่จังหวัดด้วยกัน อำเภอ ส่วนชั้น
 สูงนี้จังหวัด จังหวัดเป็นคนควบคุม ซึ่งผู้ว่าราชการภาคเป็นผู้แต่งตั้ง ไม่ใช่คนเคีย
 กับ อันนี้ขอมีท่านเข้าใจอย่างนี้ด้วย

นอกจากนั้นที่ท่านพูดถึงบอกว่า เรื่องลูกคนต่างดาว ควรจะไม่พิจารณาตัดสินไปจัดตั้งกองทหาร
พลั่วอะไร เป็นความคิดที่น่าฟัง ข้าพเจ้าจะไม่พิจารณารับไว้พิจารณาต่อไป เพราะความจริง
บุคคลเหล่านี้หลายคนที่ยากเป็นทหารเหมือนกัน ซึ่งข้าพเจ้าจะรับไว้พิจารณา

๑๑.๔๐ น.

นายจอม อุดม (นครศรีธรรมราช) : กระผมเห็นใจที่รัฐบาลที่ว่าจะมุ่งปรับปรุง
กิจการทหารให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันนี้ และเห็นใจ และเห็นด้วยในตอนที่จะหาวิธี
ปราบคอร์รัปชันในวิธีการคัดเลือกทหาร แต่ว่าข้าพเจ้ายังขอยืนยันว่าสิ่งที่สืบเนื่องในจิตใจของ
คนไทยเวลานี้ เป็นเวลาตั้งหลายร้อยปีมาแล้วมีอยู่ประการหนึ่งซึ่งยังไม่หาย สิ่งนั้นคือการ
กลัวเกรงทหาร วัตถุประสงค์ของการออกกฎหมายฉบับนี้ ก็เพื่อจะแก้ไขหรือหาทางออกใน
เรื่องคน คือเกรงกลัวทหารหรือหลีกเลี่ยงในการเข้ารับราชการทหารน้อยบาง ไร จึงจะเป็นไป
ตามที่ประเทศชาติต้องการหรือให้เหมาะสมรัดกุม ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในร่างกฎหมายฉบับนี้
แล้วนั้น แต่ว่าในร่างกฎหมายฉบับนี้มีอยู่บางมาตรา ซึ่งแทนที่จะเป็นการส่งเสริมหรือป้องกัน
วัตถุประสงค์อย่างนั้นกลับจะเปิดช่อง สร้างช่องโหว่ให้เกิดขึ้นอีก ให้คนพยายามหลีกเลี่ยงใน
การเข้ารับราชการทหารมากขึ้นอีก ซึ่งข้อนี้ข้าพเจ้าอาจจะนึกไปหรือไม่เข้าใจ ถ้าที่
ข้าพเจ้าไม่เข้าใจก็ขอได้โปรดอธิบายให้ด้วย เช่นในมาตรา ๔ วรรค ๒ ว่า "การรับบุคคล
เข้าเป็นทหารกองประจำการจะไม่กระทำในบางท้องที่ก็ได้" ข้อนี้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลยว่า
ทำไมจึงไปเปิดช่องโหว่ไว้ อย่างนี้ว่าจะไม่กระทำในบางท้องที่ก็ได้ ตามรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทยที่บัญญัติไว้ว่า ราชอาณาจักรไทยนี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวจะแบ่งแยกมิได้ นี่ท่าน
มาใช้วิธีการ โดยผลของกฎหมาย ท่านว่าหนึ่งว่าจะแบ่งแยกการบังคับตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ
นี้ เพราะว่าตามกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นบุคคลย่อมมีหน้าที่ช่วยเสียดำรงรักษา และโดยเฉพาะ
อย่างนี้ช่วยราชการบ้านเมือง การรับราชการทหารเป็นการช่วยราชการบ้านเมือง แล้ว
เหตุไฉนแล้วท่านจึงมาเขียนว่าจะไม่กระทำกันในบางท้องที่ก็ได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ข้าพเจ้าคิดไปว่าที่ท่านเขียนไว้ อย่างนี้อาจจะมีเจตนารมณ์ว่า ในดินแดนของประเทศไทย

เรานี้ อาจจะมีเผ่าชนหลายเชื้อชาติที่มาอยู่ในราชอาณาจักรไทย เช่นทางใต้ ขอให้มี
 มะลายู ทางภาคอีสาน ภาคเหนือก็มีพวกแม้วเบา พวกอื่น ซึ่งไม่เรียกกันว่าเป็นไทย แต่
 อย่างไร เสียดังตามพวกนี้เหล่านี้ ^{๕ก)}เจริญเติบโตและเสพอาหาร ของเมืองไทย ใ้รับผลประโยชน์
 ตามกฎหมายไทยทุก ๆ วิธีทาง หากไม่รัฐบาลไทยจึงไปปิดช่อง ไปปิดประตูเขาไม่ให้เข้า
 รับราชการรับใช้ชาติบ้านเมือง บุคคลเหล่านั้น แม้ว่าจะ ^{ไม่}ได้รับการศึกษาก็ตาม สมมติไปว่า
 อย่างนั้น แต่ว่าคุณธรรมในหัวใจของเขาที่จะพึงมีต่อกันกำเหนิดของเขาที่ ^{ไม่}เขาจะต้องเสีย
 สละแม้แต่ร่างกายและชีวิตให้กับชาติบ้านเมือง เขาก็ยอมทำได้ แล้วทำไมจึงไปปิดประตูเขา
 เสียอย่างพวกแขกมะลายูใน ๔ รัฐ เช่นปัตตานี ยะลา นราธิวาส หรือสตูล ไม่มีการเกณฑ์
 ทหาร หรือถ้าอาจจะมียกตั้งจะมีในเร็ว ๆ นี้ ข้อนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นช่องทางหรือเป็นวิธี
 ปฏิบัติการที่ไม่ถูกควบบโยบายอย่างยิ่ง เพราะว่าเราอยากจะได้ เขามีความเป็นไทยเพิ่มขึ้น
 ทุก ๆ ปีที่ให้สมานกับคนไทยแท้ ๆ ในเมืองไทยของเรานี้มีเพิ่มมากขึ้นที่สุด เท่าที่จะมากได้
 โดยใช้วิธีปฏิบัติการหรือบังผลของกฎหมายทุก ๆ อย่างที่ได้เกิดผลปฏิบัติแก่เขาอย่างเสมอหน้า
 กันแล้ว ทำไมจึงไปเป็นแบ่งแยกอย่างนี้ อีกประการหนึ่งในมาตรา ๑๔ ข้อ ๕ ข้อนี้เป็นข้อ
 ของไหวอันมหาดศาล และกลับจะกลายเป็นว่าเป็นมิดสองคมขึ้น ขอให้รัฐบาลนี้ไปประกาศลิกต์
 ใ้คดี โดยไปบัญญัติเอาไว้ว่า บุคคลซึ่งคือไปนี้ให้ลงบัญญัติกองเกินทหาร ไว้ แต่ไม่เรียกเข้าประจ
 การในยามปกติ ข้อ ๕. บุคคลซึ่งเคยต้องคำพิพากษาของศาลครั้งเดียวมีกำหนดโทษจำคุก
 ตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไปกิติ หรือต้องคำพิพากษาของศาลให้ส่งตัวไปอยู่ในเขตอันมีกำหนดกิติ รัฐบาล
 ที่เคารพท่านเขียนกฎหมายไว้แบบนี้ ท่านจะมีเจตนารมณ์เป็นอย่างไรก็ตาม แต่ในสายคา
 ของนักกฎหมายเห็นว่า การเขียนกฎหมายไว้แบบนี้ เป็นช่องไหว เป็นการส่งเสริมอาชญากรรม
 มากขึ้นในท้องถิ่นต่าง ๆ และก็เป็น การเปิดช่องให้บุคคลพยายามที่จะเป็นอาชญากร พยายาม
 ละเมิดความผิดกฎหมายของบ้านเมือง ข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่าสิ่งที่สืบเนื่องหรือที่เกิดขึ้นใน
 ใจของคนไทยทั่วไปเวลานี้ คือหลีกเลี่ยงการเข้ารับราชการทหารหรือไม่ชอบที่จะเป็นทหาร
 เมื่อเขาไม่ชอบที่จะเป็นทหาร เมื่อท่านเปิดประตู ไม่เปิดโอกาสให้เขารุ่งเด่นโดยใช้เงิน

ไซ้ทองหรือให้คอร์รับขันต่าง ๆ ไม่ใหม่แล้วก็ดี เขามีทางออกอยู่โดยกฎหมายฉบับนี้กฎหมาย
 ที่ท่านร่างขึ้นนี้ อนุ ข้อ ๕ เขาไปฆ่าคนตายเสียสักคนหนึ่งเท่านั้นเอง ความเป็นทหารก็จบลง
 เพราะศาลพิพากษาแล้วว่ามิกำหนดโทษจำคุกตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไป เป็นอันว่าเขาก็ปล่อยแล้ว
 เรื่องทหารเขามีแต่ไม่เกี่ยวแล้ว เขาถือว่า สมมติว่าตามที่ท่านรัฐมนตรีหรืออธิบายว่า การเป็น
 ทหารคือไปตาย การเป็นทหารคือไปตายออกแนวหน้าเขามีภาพอุปมาท่านว่า เขาคงตาย ถ้า
 เขาเป็นทหารเขาคงตายภายใน ๒ ปี ออกพรหัตต์แนวหน้า หรือ ๓ - ๔ ปี แต่ถ้าเขาไป
 ฆ่าคนตายเสียคนหนึ่ง เขาขอมติคุกเสีย ๑๐ ปี-กว่า ความเป็นทหารไม่มีแล้ว นี่แหละท่าน
 รัฐมนตรีที่เคารพ เป็นการเปิดช่องให้มิอาชญากรรมและสอนให้บุคคลหาช่องทางที่จะเป็น
 อาชญากร นอกจากนั้นเขายังอาจจะเก็บประสมประเสทำความผิดหลายครั้งแล้วรวบรวม
 ไว้ ๑๐ ปี ก็เป็นอันว่าหลุดพ้นจากการเป็นทหารได้เหมือนกัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแม้ว่า
 ท่านจะไม่คำนึงถึงในข้อนี้ก็ตาม แต่ท่านอย่าลืมว่าแม้ว่าบุคคลผู้กระทำความผิดฆ่าคนตายเป็น
 อาชญากร มีสันดานเป็นผู้น่าไว้วางใจ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็ตาม จะมีสันดานเป็นผู้น่าไว้วางใจ
 หรือโดยเหตุสุจริต หรือโดยโทษะจริตก็ตาม ไปกระทำความผิดถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุก
 ตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไปก็ดี แต่ขอได้โปรดรำลึกว่า ความเป็นชาติ ~~ซึ่ง~~ ซึ่งมีติดอยู่กับตัวบุคคล
 ทั่วไปเหมือนกับเงาที่จะคงติดตามบุคคลทั่ว ๆ ไปทุกหนทุกแห่ง เขาจะเป็นคนดีคนเลว เป็น
 ชายผู้ร้ายฆ่าคนตาย เป็นอาชญากร แต่ความเป็นชาติไทยเรายังมีและหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ
 เขายังมี มีหน้าที่ ๆ จะต้องช่วยชาติบ้านเมืองในเมื่อคราวจำเป็น แล้วท่านอย่าไปสันนิษฐาน
 ไว้เสียก่อนว่าบุคคลที่จะถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุกตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไปนั้น เป็นบุคคลที่
 ไม่ควร ไม่พึงปรารภณา เขาอาจจะกลายเป็นคนดีมีสติปัญญาของชาติบ้านเมืองก็ได้ ตาม
 ประวัติศาสตร์หรือชีวประวัติของบุคคลสำคัญ ๆ ทั่วไปมีอยู่มากมาย ถูกตัดสินจำคุกมากกว่า
 ๑๐ ปีเสียด้วยซ้ำ แต่กลายเป็นบุคคลสำคัญของโลก ของประเทศชาติบ้านเมือง แล้วทำไม
 ท่านจึงไปปิดช่องทางให้เขาเสียอย่างนั้น ความเป็นชาติอย่างไรเสียก็ตามยังต้องมี เขา

อาจจะเกิดมโนธรรมขึ้นได้ นักโทษฆ่าคนตายอาจจะทำประโยชน์ให้แก่โลกได้ อย่างซัก
 คิวอย่างผู้ที่ประคองปืนคาบศิรหรือทอมสันอะไร ไม่ทราบ ข้าพเจ้าจำไม่ได้แน่ ไปคิดได้ เป็น
 นักโทษแท้ ๆ ไปคิดได้ในเรือนจำ เป็นนักโทษเขาผู้ยังมีโอกาสสามารถไปใช้ชาติบ้านเมือง แล้ว
 ทำไม่ท่านจึงไม่เปิดประตูเขาเสีย ทั้งนี้ เพราะมีข้อ^๒ โดยเราถือหลักว่าชาตินี้เป็นของคน
 ทุกคนในชาติ ไม่ใช่เป็นของผู้หนึ่งผู้ใดคนเดียว ไม่มีใคร^๓ ไม่มีเอกสิทธิโดยเฉพาะไปประกาศ
 กล่าวอ้างว่าชาตินี้เป็นของฉัน แก้วว่าทุก ๆ คนต้องยอมรับว่าชาตินี้เป็นของคนทุกคน เมื่อ
 ชาติเป็นของคนทุกคน ๆ คนนั้นก็หมายความว่าต้องปฏิบัติ ที่จะต้องช่วยเหลือราชการบ้านเมือง
 ในยามที่ชาติต้องการ ทุกฝ่ายต้องร่วมมือ แล้วทำไมท่านจึงไม่เปิดโอกาสเขาเสีย นี่แหละ
 ท่านที่เคารพยังมีอยู่อีกมากมาย แต่ว่าอยากจะทำเปิดโอกาสให้เพื่อสมาชิกได้อีกปรายบ้าง
 เพราะฉะนั้นก็ขอไปปรึกษากันด้วย

พลเอกสฤษดิ์ ณะรัชต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ท่านสมาชิกที่พูดนี้
 เรื่องเก่าทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องใหม่เลย ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงเป็นข้อ ๆ ดังนี้ เรื่องที่ ๑
 ที่ท่านบอกว่า มาตรา ๕ บอกว่า ทำไมไม่เลือกในบางท้องที่ นี่แหละเป็นการดูถูกคนเหล่านั้น
 ที่ข้าพเจ้าจำได้ว่า ข้าพเจ้าตอบกระทู้ในสภานี้มาแล้ว มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคนไหนถาม
 ข้าพเจ้าที่จำไม่ได้ว่าทำไมไม่เลือกบางท้องที่ ข้าพเจ้าก็ได้อธิบายให้ทราบแล้วว่า ที่ไม่เลือกนั้น
 ก็เพราะว่าเราได้พิจารณาแล้วตั้งแต่ครั้งกฎหมายว่า ที่เราไม่เลือก เพราะประการที่ ๑
 เกี่ยวกับเส้นทางคมนาคม สมัยนี้อาจจะพอแก้ไขได้ ประเทศเจริญขึ้น อย่างเมื่อก่อนนี้เข้า
 ไปเกณฑ์คนในกอง ในป่า บางทีที่ลำบาก เขาเลยบอกว่าขากวน และก็นับละด้าเปลี่ยนเป็นการ
 เกณฑ์แต่ละจังหวัด นี่ละจะทำให้ลำบากกว่าท้องที่นี้ไปได้ ซึ่งเป็นการตีเสียด้วยซ้ำไป เพราะ
 ข้าหลวงประจำจังหวัดภายในจังหวัดของตัว เขาอาจจะทำได้ แล้วอีกประการหนึ่งก็เกี่ยว
 ด้ยเรื่องภาษา เชื้อชาติ อย่างบางแห่งแทบจะพูดภาษาไทยไม่รู้เรื่องเลย จะมาหักขวาทัน
 ด้ยกันก็ไม่ได้ แต่สมัยนี้คงจะดีขึ้นแล้ว นี่เป็นเรื่องเก่าทั้งนั้น ซึ่งถ้าแก้ตามกฎหมายใหม่แล้ว
 จะดีขึ้น แล้วข้าพเจ้าเคยตอบกระทู้ในสภานี้แล้ว อีกเรื่องหนึ่งก็เหมือนกับมาตรา ๑๔ ที่ท่าน

บอกไว้ ๑๐ ปีทำไมไม่เอาเป็นทหาร แล้วพูดเป็นตุ้งเป็นแตงเป็นนมเป็นนาม เรื่องเก่า
 อีกเหมือนกัน กฎหมายเก่ามีอยู่อย่างนี้ ชาวเจ้าไม่ได้แก้ไข นี่เป็นพระราชบัญญัติรับราชการ
 ทหารอย่างเก่าซึ่งไม่ได้เพิ่มเติมขึ้นใหม่เลย อันนี้ชาวเจ้าใครจะขอชี้แจงให้ทราบว่า ในการ
 ที่เขาได้กำหนดไว้เช่นนี้ เพราะบุคคลเหล่านี้มีชื่อว่า เป็นบุคคลอันดีพาล ฉะนั้นเพื่อรักษาเกียรติ
 ทหาร เราจึงไม่เอาบุคคลเหล่านี้เข้ามาเป็นทหาร เพราะเอาเข้ามาแล้วก็ทำให้กะกะ
 ภาใหญ่บังคับบัญชาเหนื่อยยาก มักไม่มีเรื่องเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติทหาร แล้วท่านเองก็มา
 ว่า ๆ ทหารเองไปทำอย่างนั้นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เอาบุคคลใหม่ตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไป
 ไป แล้วก็ เป็นเรื่องเก่า ท่านก็พูดว่าถูกต้องกัน ทำไมไม่เอาเขาเข้ามา เขาก็เป็นคนไทยเหมือน
 กันนี่ นี่ก็ เป็นเรื่องเก่า ตั้งแต่ครั้งก่อน และใคร่ขอเรียนชี้แจงว่า ก็เช่นเดียวกัน ถ้าเกิด
 สงครามขึ้นจากที่นี้ก็จะมีที่จะเอา ยิ่งคนเห็นชโหด ชาวเจ้าจะส่ง ไปแนวหน้า มีคนไปต้องเอาแน่ แต่
 ในยามปกติเราจึงต้องร่อยกรองในส่วนสัดที่พอเหมาะก็/ดีไม่เอา ถ้าเกิดสงคราม ท่านไม่ต้อง
 วิทก เอาแน่ที่เดียว อย่างบุคคลฆ่าคนกับชาวเจ้าจะส่ง ไปเพราะฉะนั้นชาวเจ้าคิดว่าที่ท่านพูด
 นี้เป็นเรื่องเก่าทั้งนั้น เพราะฉะนั้นชาวเจ้าไม่รู้อะไร

นายเบ็จ จิราภรณ์ (พิชิต) : ชาวเจ้าได้ฟังการแถลงหลักการของท่านรัฐมนตรี
 และข้อซักถามข้อสงสัยของท่านสมาชิกมาหลายข้อหลายกระทงแล้ว ซึ่งท่านรัฐมนตรีก็ตอบรับ
 อยู่ข้อหนึ่งว่า ในการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ ในเรื่องการคัดเลือกการเกณฑ์ของเจ้าหน้าที่โดย
 ใช้เจ้าหน้าที่ จะให้ใครทำก็ความเถอะ ถ้าคนไม่คืนส่วก็ไม่สามารถจะแก้ไขอะไรได้ อันนี้
 ชาวเจ้าเข้าใจว่าอาจจะเป็นความจริงเช่นนั้น ที่นี้ ชาวเจ้ามีความคิดเห็นอันหนึ่งว่า ไหน ๆ
 จะแก้กฎหมายนี้ให้คนสิ้นไปเลย คือเลิกเกณฑ์ เป็นทหารสมัครเป็นทหารจ้าง
 ท่านรัฐมนตรีว่าทหารคนหนึ่ง เดือนหนึ่งต้องให้จ่ายค่าเลี้ยง เงินเพิ่มเงินอะไรอีกคนละ
 ๕๐๐ กว่าบาท เดือนนี้เสียขึ้นขึ้น ๓๐ บาท มันก็ ๕๐๐ กว่าบาทเหมือนกัน ก็ประกาศรับ
 เสียเป็นทหาร ชาวเจ้าจะเรียกอย่างนี้ ก็คัดเลือกเอาตามชอบใจ ใครมีกำลังร่างกายดีก็เอา
 ท่านสั่งแยกดูเถอะตำแหน่งเสียตามกรมกองว่าง ๒ - ๓ ตำแหน่งสมัคร ๒๐๐ คน เพราะ

๑๐/๖
จะนึกคิดเลือกทหารปีหนึ่งจังหวัดหนึ่งเอา ๑๐๐ กว่าคน ข้าพเจ้าไปเข้าใจว่าจะมีผู้
สมัครมาก แต่ก็อาจจะมีย่างท่านแย้งว่า การไปเป็นทหารนั้นคนอาจจะกลัว แต่การไป
เป็นเสมียนพนักงานคนอาจจะพอใจ ความจริงกิจการทหารในขณะนี้ท่านรัฐมนตรีก็ทราบ
หมดแล้วว่า ไม่ลำบากยากเย็นเหมือนแต่ก่อน เพราะฉะนั้นขอเท็จจริงตามที่ข้าพเจ้าได้เคย
ไปคัดเลือกทหาร กับหน่วยทหารคามอำเภอต่าง ๆ แล้ว ปรากฏว่าหลายแห่งเมื่อได้กล่าว
คำปลุกใจแล้ว มีผู้สมัครเป็นจำนวนมากพอสมควร เพราะฉะนั้น เมื่อเราได้กล่าวคำปลุกใจ
ในเรื่องชาติบ้านเมือง เราได้ชี้แจงให้เห็นว่าเขามาเป็นทหารนี้ ได้รับเงินยลตอบแทน
เป็นเงินเดือน ๓ - ๔ ร้อยบาทเหมือนกับอย่างเข้ามาเป็นเสมียนพนักงานแล้ว ก็ชี้แจงทำ
ความเข้าใจผิด เกรงกลัวทหารนี้ ให้เขาเข้าใจเสีย การสมัครเข้ารับราชการทหารก็เป็น
สิ่งที่ง่ายสบายดี/ขึ้น

เรื่องทหารสมัคร กับทหารเกณฑ์ไม่ต่างกัน หวังว่าท่านรัฐมนตรีคงทราบ เราไปเกณฑ์คน
 มาบางคนไม่สมัครใจมาเป็นทหาร ทหารเกณฑ์ตั้งเยอะแยะแทบทุกหน่วยมีหลบหนีราชการ
 ทหารเกณฑ์เรื่อย แต่ว่าถ้าเป็นการสมัครหรือการจ้างโดยสมัครใจเข้ามาเช่นนี้แล้ว การ
 หลบหนีราชการทหารก็หมดไป การที่เขาตั้งใจรับราชการทหารเพื่อเอาความดีความชอบ
 ใส่ตัวเพื่อนยศเลื่อนชั้นเหมือนอย่างข้าราชการก็จะเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นในเรื่องเหล่านี้
 ไม่ใช่เชื่อว่าเราจะมาฝึกแปลกแต่ประเทศเดียว ก็ได้มีหลายประเทศที่เป็นมหาประเทศ
 เขามีทหารสมัคร ทหารเกณฑ์ ทหารจ้าง ไม่ใช่ทหารเกณฑ์เป็นทหารสมัครหรือทหารที่จ้าง
 โดยให้เงินเดือนเป็นชีวิตก็จะลักษณะอย่างนี้ก็มีอยู่ เพราะฉะนั้นสมควรจะได้พิจารณา
 ซ้ำเพจ เห็นว่าถ้าทำได้เสียในกฎหมายฉบับนี้ในขั้นที่จะแก้ไขกฎหมายฉบับนี้แล้ว บัญหา
 ต่าง ๆ หมดไป ในเรื่องจะ ไปให้ใครเป็นผู้คัดเลือกมาจะคอร์รัปชันกันเสื่อมเกียรติทหาร
 ก็จะหมดไปเลย ที่นี้ก็นั่งคัดเลือกเขาเลย ความเข้าใจของข้าพเจ้ามีเช่นนี้ สำหรับใน
 ประเด็นเรื่องนี้ใคร่เรียนถามท่านรัฐมนตรีว่ามีความคิดเห็นอย่างไร จะแก้ไขอย่างข้าพเจ้า
 ว่านี้ได้หรือไม่

นายยศ อินทร โทมาลยสุต (นครราชสีมา) : ฝ่ายค้านที่ค้านเมื่อกี้ก็ต้องประเด็น
 ขึ้นมาใหม่ นอกเหนือจากหลักการแห่งกฎหมายฉบับนี้ และข้อข้องใจของฝ่ายค้าน ทม ฯ
 ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหมก็ได้ชี้แจงจนแจ่มแจ้งแล้ว แล้วเรื่องทหารเป็น
 เรื่องของชาติ แล้วล้วนแต่เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงใหม่ให้ทัน
 กับกาลสมัย และได้อภิปรายกันมาพอสมควรแล้ว กระผมจึงขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอขอให้งลงมติแล้ว ค่อยไปก็จะได้...

ที่ส่วางใจว่ายังง

นายชาญยุทธ ไชยคำยั้ง (กาฬสินธุ์) : ก่อนที่จะมีการลงมติ อยากจะให้ท่าน

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหมตอบประเด็นของคุณเด็จ ๆ ที่ค้างขึ้น เพื่อให้หาย
ช้อช้อใจ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นจะไม่ต้องละท่าน เพราะประเด็นแยกที่เคียวทำ
จะเสนอรับหลักการหรือไม่ ส่วนจะเลือกอีกเรื่องหนึ่ง เพราะเหตุว่าอันนี้ถึงไม่รับก็ถอลอันเก
ท่าน เลือกกันไม่ได้ ค่อนไปเข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า สมควรจะรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่

นายถาวรย์ คันติเวชกุล (นครราชสีมา) : คือเมื่อก็มีผู้เสนอลงมติ ไม่มีผู้
รับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มี ใครรับรองขอได้โปรดยื่นขึ้น
สมาชิกไต่ขึ้นขึ้นรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ฅมเดไปท่าน ค่อนไปเข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นสมควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๔๔ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๒ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

พลเอก สฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม : รัฐบาล
ขอส่งกรรมาธิการวิสามัญจำนวน ๔ นาย

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น เป็นอันว่า

ที่ประชุมนี้ ให้ส่งกรรมาธิการวิสามัญจำนวน ๔ นาย รัฐบาลขอเสนอที่นาย

พลเอก สฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม : รัฐบาลขอเสนอ

นาย

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไซ้เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น เป็นอันว่า

ให้มีการมาธิการวิสามัญ จำนวน ๕ นาย รัฐบาลเสนอ ๔ นาย ส่วนสมาชิก ๕ นาย

ไปรคเสนอชื่อ

พลเอก สฤษดิ์ ธนะรัชต์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : รัฐบาลขอ

เสนอ ๑. พลเอก เฑช เฑชประคิยุทธ ๒. นายพลตำรวจตรี อรรถสิทธิ์ สิทธิสุนทร

๓. พันเอก ฉัยพร จินตกานนท์ ๔. นายมบุญ บริสุทธี

นายชาย สุอังคะ (ชดบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอพันตรี วิเชียร สิมันทร

มีสมาชิกรับรอง

นายทองชุม ทิมฉิม (นครนายก) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายเพ็ชรศักดิ์ นิสสัยสุข

มีสมาชิกรับรอง

นายชัยวัฒน์ อินทะพันธ์ (ลำพูน) : ข้าพเจ้าขอเสนอพลจัตวา สุรใจ พูลทรัพย์

มีสมาชิกรับรอง

นายยศ อินทรโกบาลย์สุต (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอเสนอร้อยโท จงก

ไกรฤกษ์

มีสมาชิกรับรอง

นายยงบุทท ฝั่งภท (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอพันตรี หลวงจบกระบวน-

บุทท

มีสมาชิกรับรอง

นายพัน นีวาศานนท์ (ชัยภูมิ) : ข้าพเจ้าขอเสนอปลัดการ เสนอชื่อ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภามัญเฒรรามฎร : ครอบแล้ว เฒาชิการ ๗ อาน

เฒาชิการสภามัญเฒรรามฎร : รายชื่อกรรมาชิการ ๑. พลเอก เคช

เคชประกิบุญทษ ๒. นายพลค่างวจกริ อรรถสิทสิ สิทสิสุนทร ๓. พันเอก อัมพร

จินคทานนฬ ๔ นายมบุญ บริสุทสิ ๕. พันกริ วิเจียร สีมันทร ๖. นายเพียรคักกิ

นิสสัยสุข ๗. พลจัตวา สุรใจ พุศทรัพ ๘. ร้อยโท จงกล ไกรฤช ๙. พันกริ

หลวงจบกระฆวนบุญทษ

ประธานสภามัญเฒรรามฎร : ก่าหนดการแปรญัตติภายในกัวัน

พลเอก สฤษดิ์ ชนระวัศ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : รัฐกาล

ขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ไม่มีสมาชิกริความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภามัญเฒรรามฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดริความเห็นเป็นอย่างอื่น ถึอว่าที่

ประมุขอนุมัติให้แปรญัตติได้ภายใน ๓ วัน

ค่อไปพิจารณานายเลข ๓ อันคับ ๑ ร่างพระราชบัญญัติแบ่งเขตและจัดตั้ง

จังหวัด พ.ศ. ๒๔๘๖ นายทิม ภูริพัฒน์ นายอัมพร สุวรรณมด ผู้เสนอ เจริญผู้เสนอ

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติแบ่งเขตและจัดตั้งจังหวัด

พ.ศ. ๒๔๘๖

หลักการ

เมื่อแบ่งเขตและจัดตั้งจังหวัด

เหตุผล

เนื่องด้วยจังหวัดในประเทศไทยเวลานี้มีอยู่ ๗๖ จังหวัด แต่การแบ่งเขตจังหวัด
ไม่เป็นไปตามความเหมาะสมเสมอภาคกันไม่ มีการเหลื่อมล้ำค่าสูงก็มีอยู่มาก กล่าวคือ
จังหวัดมีอาณาเขตกว้างขวาง มีพลเมืองมากมาย แต่บางจังหวัดมีพลเมืองเพียงเล็กน้อย
ก็แยกแยะออกเป็นอีกหลายส่วนหรือบางจังหวัดไม่ติดกันโดยสิ้นเชิง ก็ตั้งเป็นจังหวัดหนึ่ง
เหมือนกัน เช่นจังหวัดระนอง มีพลเมืองเพียง ๒๐,๐๐๐ คนเศษเท่านั้น ภาควิชาการ
ภาคอีสานเพียงเล็กน้อย ส่วนจังหวัดอุบลราชธานีมีพลเมืองมากถึง ๘๐๐,๐๐๐ คนเศษ
ภาคหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี และในจังหวัดอื่น ๆ ในภาคอีสานมีพลเมืองตั้งแต่ ๘๐,๐๐๐
เศษขึ้นไป ถึงแสนเศษก็มี อาณาเขตแต่ละอำเภอก็กว้างขวางกว่าจังหวัดระนอง และจังหวัด
ภาคใต้ ภาคกลางอีกหลายจังหวัด การคมนาคมทางภาคกลาง ภาคใต้หรือที่สะดวกกว่าทาง
ภาคอีสาน แต่การแบ่งอำเภอเขตจังหวัดก็เป็นอยู่แบบนั้นมาหลายสิบปีแล้ว การทำนุบำรุงส่งเสริม
ศึกษาของราษฎร จึงหาได้รับความเป็นธรรมเสมอภาคกันไม่ เพราะโดยมากทางรัฐบาล
ไม่มีเงินก่อนใด มีสิ่งใดที่จะให้แก่จังหวัดต่าง ๆ ก็มักจะถือเอาจำนวนจังหวัดเป็นเกณฑ์หาร
ทั่วอย่างการจัดตั้งโรงเรียนประจำจังหวัด การตั้งโรงเรียนศึกษาชิวะ การตั้งโรงพยาบาล ฯลฯ
จังหวัดละโรง เช่นนี้ ย่อมมิได้รับความเป็นธรรม เพราะจังหวัดที่มีพลเมืองเพียง ๒ หมื่นคน
ก็ได้รับส่วนบำรุงเท่า ๆ กันกับจังหวัดที่มีพลเมือง ๘ แสนเศษ พลเมืองภาคอีสานจึงได้รับ
ส่วนบำรุงจากรัฐบาลต่ำกว่าพลเมืองในภาคกลาง ภาคใต้ มาเป็นเวลานานนับร้อยปี

ฉะนั้น โดยเหตุผลทั้งในทางภูมิศาสตร์ และในทางความเป็นธรรมแห่งสังคม จึง
ควรสมควรอย่างยิ่งที่จะปรับปรุงแบ่งเขตจังหวัดเสียใหม่ คือ ถ้ามีอยู่จังหวัดเล็ก ๆ รวม
ให้เป็นจังหวัดใหญ่มีปริมาณตั้งในทางอาณาเขต ทั้งในทางปริมาณพลเมืองใกล้เคียงกันแล้ว
ควรจะแยกจังหวัดที่ใหญ่เกินไปออกเป็นสองหรือสามจังหวัด หรือมากกว่านั้นให้เหมาะสม ใน
นี้ข้าพเจ้าจึงขอเสนอแบ่งเขตจังหวัดและตั้งใหม่บางจังหวัด ดังปรากฏในร่างพระราชบัญญัติ
การแบ่งเขตและตั้งจังหวัดที่เสนอมานี้ ในร่างพระราชบัญญัตินี้ เป็นแต่เพียงร่าง เมื่อสภา
หลักการว่าสมควร จะจัดการแบ่งเขตจังหวัดและตั้งจังหวัดใหม่แล้ว อาจขอแปรญัติเพิ่มเติม
จำนวนหรือลดจำนวนหรือยุบหลายจังหวัดรวมกัน ตั้งเป็นจังหวัดหนึ่ง ๆ ขึ้นใหม่เป็นจังหวัดและ
แบ่งเขตอย่างไร ก็แล้วแต่จะขอแปรญัติ รายละเอียดจะได้แสดงในที่ประชุมสภา

นายตุ๊กตอง

แผนกระเปียบวาระ
โฆมเฉลา พิมพ์
กาน

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติแบ่ง เขตและจัดตั้งจังหวัด

พ.ร.บ. ๒๔๘๖

.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรจัดแบ่ง เขตและตั้งจังหวัดเสียใหม่

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติแบ่ง เขตและจัดตั้งจังหวัด

พ.ร.บ. ๒๔๘๖"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดแบ่ง เขตจังหวัดและตั้งจังหวัดดังต่อไปนี้

๑. ให้แยกอำเภอยโสธร อำเภอดุมพุก อำเภอมหาสารคามในจังหวัดอุบลราชธานี กับอำเภอพนมไพรในจังหวัดร้อยเอ็ด รวมจัดตั้งขึ้นเป็นจังหวัดหนึ่ง เรียกว่าจังหวัดยโสธร

๒. ให้แยกอำเภอเขมราฐ อำเภออำนาจเจริญ อำเภอตระการพืชผล อำเภอโขงเจียม อำเภอพนานิคม (โดยยกฐานะจากกิ่งอำเภอเป็นอำเภอ และยกฐานะกิ่งอำเภอรามูมานเป็นอำเภอ) ในจังหวัดอุบลราชธานี รวมจัดตั้งเป็นจังหวัดหนึ่ง เรียกว่าจังหวัดเขมราฐ

๓. ให้แยกอำเภอมุกดาหาร อำเภอคำชะอี (ยกฐานะจากกิ่งอำเภอเป็นอำเภอ) ในจังหวัดนครพนม กับอำเภอเสิงสางในจังหวัดอุบลราชธานี รวมจัดตั้งเป็นจังหวัดหนึ่ง เรียกว่าจังหวัดมุกดาหาร

๔. ให้แยกอำเภอสวรรภูมิ อำเภอเกษตรวิสัย อำเภออาจสามารถ ในจังหวัดร้อยเอ็ด รวมจัดตั้งเป็นจังหวัดหนึ่ง เรียกว่าจังหวัดสวรรภูมิ

๕. ให้แยกอำเภอพยัคฆภูมิ อำเภอวาปีปทุมในจังหวัดมหาสารคามกับอำเภอพิบูลย์รักษ์ในจังหวัดบุรีรัมย์ รวมจัดตั้งขึ้นเป็นจังหวัดหนึ่ง เรียกว่าจังหวัดพยัคฆภูมิ

๖. ให้แยกอำเภอบัวใหญ่ อำเภอดงในจังหวัดนครราชสีมา อำเภอพอกกับอำเภอหนองสองห้อง (ยกฐานะจากกิ่งอำเภอเป็นอำเภอ) ในจังหวัดขอนแก่น รวมจัดตั้งเป็นจังหวัดหนึ่ง เรียกว่าจังหวัดบัวใหญ่

(ไปรษณีย์)

สภานิติบัญญัติ ๒/๕๓ (วิสามัญ)

โฆษาณ เวียง ค. ๑๑/๕

๑๒.๐๐ น.

นายทิม ภูริพันธ์ (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้ารู้สึกมีความยินดีที่ได้มีโอกาสได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ต่อสภานี้—เพื่อพิจารณาในความประสงค์ของข้าพเจ้า

ในหลักการที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ก็คือว่า เพื่อจะแบ่งเขตและจัดตั้งจังหวัด ทั้งนี้ก็โดยที่ข้าพเจ้าได้พิจารณาใคร่ครวญมาเป็นเวลานานแล้ว ตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ จนกระทั่งบัดนี้ซึ่งเป็นเวลาตั้งจำนวนหลายปีมาแล้ว เห็นว่าการแบ่งเขตการปกครองของเรามีเป็นการยังไม่เหมาะสม แม้แต่เมื่อครั้งข้าพเจ้าเป็นเด็กนักเรียนอยู่นั้น ก็มี การแบ่งเป็นเขตมณฑล แล้วก็มีการแบ่งเขตจังหวัด ครั้นมาภายหลังนี้ก็ไม่มียมณฑล มีแต่เขตจังหวัด ข้าพเจ้าได้พิจารณาเห็นว่า การที่มีจังหวัดมาก ๆ แล้วยิ่งมีการแบ่งเขตจังหวัดนั้นมีการเหลื่อมล้ำค่าสูงกันมาก โดยเฉพาะเวลานี้ในประเทศไทยของเรานั้น มีอยู่จำนวน ๗๖ จังหวัด แต่ว่าการแบ่งจังหวัดนั้นมีการเหลื่อมล้ำกันมาก บางจังหวัดเล็กนิดเดียว แต่ว่าบางจังหวัดนั้นมีอาณาเขตกว้างขวาง จำนวนพลเมืองก็มากกว่ากันมากมาย เช่นเป็นต้นว่า ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องขอยกตัวอย่าง จังหวัดเหล่านี้มาเพื่อเป็นอุทราหารณ์ เช่นจังหวัดอุบล ๓ ซึ่งมีพลเมืองถึง ๔ แสนคน แล้วยังมีอาณาเขตกว้างขวาง มีอำเภอกว้างขวาง จำนวนอำเภอถึงมากมาย เช่นนี้เป็นจังหวัดหนึ่ง แต่ว่าบางจังหวัดข้าพเจ้าต้องขอประทานโทษ ท่านผู้แทนราษฎรที่ข้าพเจ้าออกชื่อไปนั้น มีชื่อว่าข้าพเจ้าจะมีการอธิบายอะไรท่านก็หาไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าจำเป็นต้องบอกมากล่าวนี้ ก็เพื่อจะได้ประกอบเหตุผลของข้าพเจ้า เช่นตัวอย่าง จังหวัดระนองเช่นนี้ มีจำนวนพลเมืองเพียง ๒ หมื่นคน หรือจังหวัดตราด จังหวัดระนองอะไร เช่นนี้ก็มีจำนวนเพียงไม่เกิน ๔ หมื่นคน เช่นนี้ก็มีฐานะเป็นจังหวัดหนึ่ง การที่มีจำนวนพลเมืองต่างกันอย่างมากมายเช่นนี้ แล้วยังมีอาณาเขตกว้างขวางต่างกันอย่างมากมายเช่นนี้ แล้วยังมีฐานะเป็นจังหวัดเหมือนกัน ได้รับการคุ้มครองจากรัฐบาลกลางเท่า ๆ กัน เช่นเป็นต้นว่ามีข้าหลวงประจำจังหวัด มีศึกษาธิการจังหวัด

ติกรมการ จังหวัดอื่น ๆ เท่า ๆ กันเช่นนี้ ถ้าพิจารณาอย่างเพียงเดิน ๆ นั้น ก็ดูเหมือนว่า
 จะไม่มีอะไรที่น่าคิด แต่ถ้าพิจารณาให้ซึ่งลงไปจะเห็นว่า ความคุ้มครองของพลเมืองใน
 จังหวัดเล็กนั้น ซึ่งมีพลเมืองเพียงเล็กน้อย ก็มีเจ้าหน้าที่คุ้มครองนั้นเท่า ๆ กันกับจังหวัดใหญ่
 เช่นเป็นต้นว่ามีตำรวจมีชั้นผู้กำกับการ เช่นเดียวกัน หรือมีข้าหลวงประจำจังหวัด มีอะไร ๆ
 เท่ากันเช่นนี้ ถ้าหากว่าแบ่งส่วนพลเมืองลงไปแล้ว เราจะเห็นว่าพลเมืองคนหนึ่งนั้นจะได้
 รับส่วนเฉลี่ยในการคุ้มครองจากรัฐบาลนี้ มีการเฉลี่ยล่ำกันมาก เอาเถอะ สมมติว่าจะมี
 เหตุผลจำเป็นอย่างอื่น เช่นเกี่ยวกับท้องที่บ้าง เกี่ยวกับเหตุผลอื่น ๆ นั้น การแบ่งเขต
 จังหวัดนี้ก็สมควรจะให้คงกันมากมายเช่นนั้น ถ้าหากว่าเราจะนึกถึงประวัติศาสตร์ตั้งแต่
 ครั้งตั้ง เคิมมานั้น

การคุ้มครองจากรัฐบาลกลางนั้นหาได้มีการที่จะเสื่อมถ่วงกันเช่นนี้ไม่ เมื่อครั้งแรก
 ชาวไทยได้รับลงมาจากประเทศจีนมาตั้งอยู่ในแหลมทองอันนี้ ชาวไทยได้แตกกระจัดกระจาย
 กันเป็นหลายหมู่หลายเหล่าแล้วก็มีการแยกพวกแยกเหล่ากัน เช่นนี้มีการรบราฆ่าฟันกันเอง
 ฝ่ายไทยของเราได้ฆ่าฟันกันเองเป็นคนละประเทศ เช่นประเทศลานนาไทย ประเทศศรีสัตนา
 คนหุตอะไรเหล่านี้ สิบสองจุไทยสิบสองปันนาอะไร เหล่านี้มีส่วนแต่เป็นฝ่ายไทยด้วยกัน แต่ว่า
 เราได้รบราฆ่าฟันเคี้ยวเข็นกันมาเป็นเวลาหลายร้อยปี ในที่สุดได้มีวีระกษัตริย์พระองค์หนึ่ง
 ได้รวบรวมชาวไทยของเราเข้าเป็นปึกแผ่นคือสมเด็จพระเจ้าตากสินได้มีอาณาเขตกว้างขวาง
 และรวมชาวไทยของเรามาเป็นสยามประเทศหรือประเทศไทยเวลานี้เป็นปึกแผ่น การคุ้ม
 ครอบจากรัฐบาลไทยในขณะนั้นก็รู้สึกว่าคุณเหมือนจะไม่มีอะไรเสื่อมถ่วงกันมากนัก เพราะ
 เหตุว่าแต่ละเขตแต่ละแคว้นที่เข้ามารวมอยู่นั้นก็ได้รับความคุ้มครองจากรัฐบาลกลางในฐานะ
 เมืองเหล่านั้นเป็นเมืองขึ้นหรือเมืองออก ส่วนการคุ้มครองจากรัฐบาลนั้นก็คุ้มครองจากเหตุ
 ภายในหรือภัยภายนอก คือการรุกรานของชาวต่างประเทศ เมื่อมีศึกเสียเห็นศึกใดอะไรก็ได้
 ได้รับความคุ้มครองเท่า ๆ กัน เมืองออกหรือเมืองขึ้นเหล่านั้นก็ได้มาส่งส่วยสาอากรบำรุงรัฐบาล
 กลางเท่า ๆ กันตามส่วนเฉลี่ยของพลเมือง นี้ก็เรียกว่าได้รับความคุ้มครองโดยความสม่ำเสมอ
 กัน ครั้นต่อมาหลายปีต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์เราก็ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีการ
 การปกครองที่ค่อย ๆ มาเป็นลำดับ ได้มีการแบ่งเขตบริเวณ ๗ หัวเมือง มีการแบ่งเป็นจังหวัด
 แทนที่จะเรียกว่าเป็นเมืองอย่างแต่ก่อนเราเป็นเมืองด้วยกันเช่นในทางภาคใต้ก็มีเมืองยะลา
 เมืองระนอง เมืองปัตตานี อะไรเหล่านี้เป็นต้น ส่วนในทางภาคอีสานก็มีฐานะเป็นเมืองเท่า ๆ
 กันเช่นเป็นต้นว่าในจังหวัดอุบล ๗ ซึ่งมีฐานะเป็นเมืองเท่า ๆ กับจังหวัดในทางภาคใต้เดี๋ยวนี้
 มาเหมือนกัน เช่นเป็นต้นว่าเมืองยะไสย เมืองตระการพิชผล เมืองมหาชนะไชย เมืองพิบูล
 พังขาม เมืองสุวรรณวารี เหล่านี้เป็นต้น เมืองเหล่านี้ก็มีฐานะเท่า ๆ กับจังหวัดเหมือนกัน
 ทั้งจังหวัดทางภาคใต้ ภาคกลางเวลานี้ เช่นจังหวัดปทุมธานีของท่านรองประธานเป็นต้น หรือ

จังหวัดคราค ระยอง เมืองอะไรเหล่านี้ก็มีฐานะเป็นเมืองเหมือนกัน แต่ว่าครั้งต่อมาเมื่อ
 เราได้เปลี่ยนแปลงเขตจังหวัดใหม่ เมืองเหล่านั้นได้ถูกกลับยุบเป็นอำเภอแล้วก็ขึ้นแก่จังหวัด
 ส่วนเมืองในจังหวัดภาคใต้ก็คือ เมืองในจังหวัดภาคกลางก็ดี อย่างที่ข้าพเจ้าบอกชื่อนั้นก็คง
 มีฐานะเป็นจังหวัดอยู่ นี้ก็จะเห็นว่ามีการเปลี่ยนแปลงที่มีความเหลื่อมล้ำกันอยู่แล้ว ครั้นต่อ
 นั้นเราได้เปลี่ยนแปลงกันต่อมาอีก การปกครองแต่ก่อนถึงแม้ว่าจะแบ่งเขตจังหวัดเช่นนั้นเร
 ก็ยังมีอะไรไม่น่าจะคิดมากนัก เพราะว่าส่วนสภาพอากาศไร ๆ ก็ได้มีส่วนเฉลี่ยให้จังหวัดได้
 ย่างจังหวัดนี้ก็มีเงินส่วนกลางนำร่องไปบ้างการคุ้มครองจากรัฐบาลกลางจึงไม่มีอะไรที่จะ
 เหลื่อมล้ำกันมาก ครั้นต่อมาในสมัยปัจจุบันนี้เงินส่วนกลางได้รวมการปกครองมาอยู่ในส่วนกลาง
 ทั้งหมด เราได้ยุบมณฑลจากมณฑลมาเป็นจังหวัด เมื่อครั้งเป็นมณฑลอยู่นั้น เราก็น่าจะมีเงินนำร่อง
 ในส่วนสากลและส่วนมณฑล ส่วนมณฑลนั้นก็คือเงินในมณฑลใบบำรุงมณฑลนั้น เงินเดือนงบประมาณ
 ชาติก็จ่ายในมณฑลนั้น ส่วนสากลนั้นก็อาจจะจ่ายไปได้ทั่ว ๆ ไป คั้งนี้ ครั้นต่อมาเราได้ยุ
 มณฑลได้มี เขตจังหวัดขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลางที่เดียว ~~เช่นนี้~~ ^{เช่นนี้} เราได้มีข้าหลวงประจำจังหวัดและ
 คณะกรรมการจังหวัดเป็นผู้บริหารราชการส่วนภูมิภาค แต่ว่าครั้งต่อมาได้เปลี่ยนแปลงโดยวิธีการ
 งบประมาณแผ่นดินนั้นงบประมาณที่จ่ายในการบำรุงบูรณะจังหวัดนั้น แม้แต่เงินเดือนก็ดี ก็มา
 เป็นส่วนกลางเสียทั้งหมด จะขึ้นเงินเดือนให้ใครก็ตามเป็นส่วนกลาง เมื่อครั้งเปลี่ยนแปลงการ
 ปกครองเสียอีกเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นมานั้น เรายังได้มีการที่อาศัยว่าเงินของจังหวัดโดยว่า
 จังหวัดนั้น เช่น เป็นต้นว่าประกาศใ้พระราชบัญญัติประถมศึกษา เงินของตำบลใดก็บำรุงในตำบล
 นั้น ครั้นต่อมานี้ระบอบการที่เคยปฏิบัติมาอันเป็นเสรีประชาธิปไตยเหมือนจะเป็นประชาธิปไตย
 ข้าราชการโดยยิ่งกว่าเวลานี้เสียด้วยซ้ำ พุฒเฉพาะถึงการบำรุงท้องที่เช่นงบประมาณ
 เหล่านั้นได้จ่ายในวงของตำบลนั้น ของอำเภอนั้น ของจังหวัดนั้น เช่นนี้ ~~แล้ว~~ ^{แล้ว} การนำร่องจาก
 บาลจึงไม่ค่อยจะมีอะไรที่น่าจะคิดมากนัก อย่างที่ข้าพเจ้าได้เคยเขียนแล้ว ครั้นต่อมานี้
 บาลได้พยายามถือเอาการบำรุงท้องที่นี้การบริหารราชการแผ่นดินทั่วไปไปเป็นส่วนกลาง

กฤษฎีกาแทนราษฎร ๒/๕๓ (วิสามัญ) ฉันทนา. ค. ๑๒/๓

ทั้งหมด เงินก้อนโตที่จะให้ไปบำรุงจังหวัดใดก็แล้วแต่ทางรัฐบาลคือทางกระทรวงทบวงกรม จะแบ่งสรรปันส่วนไปให้ เงินศึกษาที่เราเรียกว่าเงินศึกษาพลี แต่ก่อนนั้นรัฐบาลก็เล็กเก็บ แล้วรัฐบาลก็แบ่งส่วนไปให้ตามที่เห็นสมควร แต่สำหรับการที่จะแบ่งเงินเช่นเงินก้อน

เงินค่าอะไรให้แก่เจ้าหน้าที่เป็นรัฐบาลก็ได้พิจารณาไปตามที่ เรียกว่าตามจำนวนของคนที่ ควรจะให้ แต่ว่ายังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างอยู่เหมือนกันนอกจากที่ข้าพเจ้าได้เรียนแล้ว

การคุ้มครองจากรัฐบาลไม่ได้สม่ำเสมอ เช่นจังหวัดมีเจ้าหน้าที่ปกครองเท่า ๆ กัน แต่ว่ายังมีสิ่งที่น่าสนใจอยู่อีกหลายประการซึ่ง รัฐบาล คือ เจ้าหน้าที่ของกระทรวงทบวงกรมนั้นมัก

จะใช้วิธีที่แบ่งสรรปันส่วนเงินหรือผลประโยชน์ใด ๆ ให้แก่จังหวัดด้วยความ ข้าพเจ้าไม่รู้อะไร จะใช้คำอะไรให้เหมาะ ขอใช้คำว่า ด้วยความมั่งง่ายหรือถ้าจะพูดว่าด้วยความเขลา ๆ

นั้นก็อาจจะเกินไป จึงขอใช้คำพูดว่าแบ่งด้วยความมั่งง่ายเกินไป เช่นเป็นต้นว่ามีเงินก้อนโต

ที่จะบำรุงให้แก่จังหวัดต่าง ๆ ก็มักจะเอาจำนวนจังหวัดหารแล้วก็ให้ไปตามนั้น หาได้คำนึง

ว่าจังหวัดใหญ่ควรจะให้มาก จังหวัดเล็กควรจะให้น้อย อย่างนี้ท่านจะเถียงไม่ได้เพราะว่า

เมื่อจะกำหนดวิธีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็ได้กระทำตามของสมาชิกผู้แทนคนหนึ่งแล้วว่า

เงิน ก.ศ.ส. ที่แบ่งให้จังหวัดนั้นแบ่งให้จังหวัดละแสนบาท เช่นนี้ท่านคิดแล้วหรือว่าเป็นการ

พิจารณาเพียงพอ จังหวัดอุบลราชธานีมีจำนวนโรงเรียนเกือบ ๑,๐๐๐ โรงเรียน ได้รับการ

บำรุงเงิน ก.ศ.ส. ไปแสนบาทเท่ากับจังหวัดระนองซึ่งมีจำนวน เพียง โรงเรียนเพียง ๕๒
โรงเรียน ซึ่งมีจำนวนโรงเรียนเกือบไม่เท่ากับตำบลหนึ่งทางภาคอีสาน แล้วท่านก็แบ่งจำนวน
เงินให้แสนบาทเท่ากัน แล้วยังมีกรณีอะไรอีกหลายอย่างเช่นนี้ เช่น เป็นต้นว่ามีการอบรมครู
เก่า เรียกครูมาอบรมจังหวัดละคน จังหวัดอุบล ฯ มีจำนวนครูตั้ง ๔,๐๐๐ คนเศษ ได้ถูกคัด
เลือกมาหนึ่งคน เอาจังหวัดระนองหรือจังหวัดตราด จังหวัดอะไรเล็ก ๆ นั้นนะ ข้าพเจ้าขอ
จะทานโทษผู้แทนจังหวัดระนองหรือจังหวัดอื่น ๆ จังหวัดเล็ก ๆ นั้นที่ข้าพเจ้ายกมากล่าวนั้น
ข้อจรรยาอ่อนอะไรหรอก แต่ยกมาเรียนเพื่อจะเทียบกับเหตุผล มีจำนวนครูไม่ถึง ๑๐๐ คน

กาญจนาพร ๒/๕๗ (วิลาวัณย์)

164
กันตนา. ศ. ๖๖/๔

ถูกคัดเลือกมาอบรมมีเท่า ๆ กัน คั้งนี้มีเสมอ แล้วกระทรวงทบวงกรมอื่นก็ใช้วิธีนี้เหมือนกัน
แล้วเมื่อไรพวกครูในจังหวัดใหญ่ ๆ เหล่านั้นจึงจะได้มีส่วนได้มารับส่วนอารยธรรมเท่า ๆ
กับครูจังหวัดอื่น ๆ ที่อยู่จังหวัดเล็ก ๆ เหล่านั้น

และครบจึงเป็นชื่อที่ข้าพเจ้าครุ่นคิดมานาน ข้าพเจ้าเคยเป็นกรรมการจังหวัดชัยภูมิ จังหวัด
 ที่สุกคือนครราชสีมาและจังหวัดชุมพล ฯ และเคยไปอยู่จังหวัดเกือบที่จะเรียกว่าจังหวัดเล็ก
 เช่นจังหวัดลำพูน เมื่อข้าพเจ้าอยู่จังหวัดใหญ่ข้าพเจ้าเคยเบิกจ่ายเงินค่าพาหนะเดินทาง
 สรรอเช่นนี้ จังหวัดเหล่านั้นคิดลบชดเชยเบิกจ่ายปีหลัง ๆ ทุกปีและก็ไม่พอจ่ายทุก ๆ ปี
 ต่อมา ครั้นข้าพเจ้าย้าย ไปอยู่จังหวัดที่เล็กปรากฏว่าเงินค่าพาหนะเดินทางเหลือจ่าย จ่ายไป
 ในมีบันทึกของส่งกลับคืนคลังแล้วก็ เคยสอบถาม สมัยนั้นพนักงานอยู่ที่นั่น เงินเหลือเช่นนี้ทุกปีไหม
 เขารอบว่าเหลือทุกปี อย่างนี้จะเรียกว่าท่านบริหารให้จังหวัดต่าง ๆ ซึ่งมีผลเมืองเป็นคน
 เหมือนกันนั้นได้รับการคุ้มครอง การบริหารคุ้มครองให้ความเจริญ ให้ความสว่าง ให้ได้รับ
 ประสิทธิภาพเท่ากันแล้วหรือ ทั้งนี้ข้าพเจ้าจึงได้พยายามที่จะเสนอความคิดความเห็นนี้ต่อสภา
 ครั้งที่ ๓๕๕๐ ข้าพเจ้าได้รับเลือกตั้งมาเป็นผู้แทนราษฎรครั้งนั้นข้าพเจ้าก็ได้เสนอ
 ความคิดความเห็นนี้ต่อสภาฯ ในครั้งนั้น แต่ว่าหลักการในครั้งนั้นข้าพเจ้าเสนอให้ยุบจังหวัดม
 ๓ จังหวัดแล้วก็มาจัดตั้งใหม่เรียกว่าบริเวณ ใหม่ ๑๕ บริเวณ แบ่งให้มันเท่า ๆ กันหน่อย ใน
 ครั้งนั้นข้าพเจ้าเสนอเช่นนั้น เราจึงจะได้รับความคุ้มครองการทำมาหากิน การทูลดนมเท่า ๆ
 กัน แต่ว่าในครั้งนั้นหลักการอันนี้ก็เหมือนอันว่าทางรัฐบาลได้รับเอาไว้พิจารณา แต่ว่าก็มีการ
 เปลี่ยนแปลงก็มาแล้วจนบัดนี้

ผู้ว่าการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านพูดเกินเวลาแล้ว ขอให้รีบรัดที่สุด
 นายทิม ภูวิวัฒน์ (อนุสรราชธานี) : ครั้น ๆ ข้าพเจ้าขออีกหน่อยครับ เพราะ
 นั้นกระผมจึง ได้ขอเสนอความคิดเห็นนี้มาต่อสภาเพื่อจะได้ไม่ครบหลักการของข้าพเจ้าไว้
 นั้น เครื่องมือพิจารณา หากว่าทางรัฐบาลเห็นชอบก็ว่าเราจะสมควรที่จะแบ่งเขตจังหวัด
 ใหม่หรือจะจัดตั้งจังหวัดใหม่ขึ้นก็ขอ ได้โปรดเพียงแต่ว่าขอรับร่างพระราชบัญญัติขึ้น ไม่ประกอบ
 พิจารณาก่อนรับหลักการข้าพเจ้าก็ยินดี เพราะว่า เหน้ ๆ ก็ที่ท่านก็ได้รับร่างพระราชบัญญัติฉบับ
 นี้ซึ่ง ได้เสนอมีการจัดตั้งจังหวัดใหม่ไว้แล้ว หลักการของข้าพเจ้าก็มีหลักการเท่า ๆ กัน คือ
 แบ่งเขตจังหวัดและจัดตั้งจังหวัดเท่านั้น ท่านจะตั้งกี่จังหวัดเท่าไรก็ได้ ท่านรับไปแล้วท่านอาจจะ

แบ่งออกเป็นอีกจังหวัดหรือจะตั้งเพียงอีกจังหวัดใหม่จังหวัดเดียวเช่นจังหวัดอโยธยา ซึ่งทำ
 หมดแล้วหรือจังหวัดอื่น ๆ หรือจังหวัดบัวใหญ่ จังหวัดอะไรที่ท่านเห็นชอบเพียงหนึ่งหรือสอง
 จังหวัดข้าพเจ้าก็ยินดี ส่วนครึ่งต่อไปท่านเห็นสมควรว่าท่านจะแบ่งเขตเพิ่มเติมอีกอย่างไรหรือ
 จังหวัดเล็กให้เป็นจังหวัดใหญ่เสียท่านก็อาจจะทำได้แล้วแต่ เพราะหลักการของข้าพเจ้ามี
 ว่างซึ่งท่านก็อาจจะรับเอาไว้เพื่อพิจารณาเท่านั้น ข้าพเจ้าขอฝากให้ท่านคณะรัฐบาลและสมาชิ
 กของรัฐสภาที่รับไว้พิจารณาคำขอ

๒.๒๒ น. นางแรม พรหมโมบล บุณยะประสาธ (ภูกี้ก) : ข้าพเจ้าจำเป็นที่จะต้องลุกขึ้นมา
 พูดในที่ด้วยความเสียใจที่จะรับรองร่างพระราชบัญญัติของท่านผู้เสนอไม่ได้ เพราะเหตุ
 เพราะเหตุว่าถ้าจะพิจารณาคำหลักการและเหตุผลของท่านผู้เสนอท่านนั้นก็จะได้เห็นว่าท่าน
 ผู้เสนอเห็นแต่ได้โดยเดียวโดยที่ท่านผู้เสนอจะยุบจังหวัดเล็ก ๆ เช่นจังหวัดระนองอย่างประก
 ษาที่นี่ เพราะเหตุว่าท่านผู้เสนอต้องการที่จะให้จังหวัดนั้นเป็นจังหวัดใ้รับการหารจากจำนวน
 เงินที่รัฐบาลจะต้องการเฉลี่ยให้กับจังหวัดนั้น ๆ ข้าพเจ้าเองรู้สึกเจ็บตัวเป็นอย่างมากที่อยู่ใน
 ภาวะจังหวัดเล็ก ๆ เช่นเดียวกับจังหวัดระนองตามหลักการและเหตุผลของท่านผู้เสนอได้ชี้แจง
 ไว้ว่าเมื่อทางสถานีได้รับหลักการแล้วอาจจะแปรญัตติให้ยุบจังหวัดเล็ก ๆ รวมเป็นจังหวัดใหญ่
 ก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความรู้สึกเกรงกลัวในการที่จะถูกยุบจังหวัดของข้าพเจ้าเสีย
 ข้าพเจ้าจึงจำเป็นที่จะต้องมาอภิปรายกับท่านผู้เสนอก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้พูดอะไรไป ข้าพเจ้า
 ขอประณามภัยสำหรับท่านผู้แทนภาคอีสานทุก ๆ ท่านนอกจากท่านผู้เสนอ เพราะข้าพเจ้าจะได้
 พูดในเรื่องนี้อาจจะพาดพิงไปถึงจังหวัดภาคอีสานเป็นส่วนรวมก็ได้ การที่ต้องขอประณามภัยเข
 นี้ก็เพราะเหตุว่าท่านผู้เสนอนั้นได้อ้างถึงจังหวัดภาคอีสานมาในหลักการและเหตุผลรวมทั้งในตัว
 ร่างพระราชบัญญัตินั้นด้วย ท่านผู้เสนอได้อ้างไว้ว่าการที่จะให้มีจังหวัดเพิ่มขึ้นอีกนั้นเพื่อจะรับตัว
 หารจากจำนวนเงินที่รัฐบาลจะส่งมาให้ อันนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านผู้เสนอไม่ได้คำนึงถึงในการที่
 จะจัดตั้งจังหวัดขึ้นนั้นรัฐบาลจะต้องเสียค่าใช้จ่ายอีกไม่น้อย ท่านคิดหวังแต่จะได้โดยเดียว

รัฐบาลด้วยผู้หนึ่ง ถ้าหากท่านเป็นรัฐบาลวันไหนจังหวัดของข้าพเจ้าคงจะถูกลืมเสียวันนั้น
นอกจากนั้นท่านลืมเสียแล้วว่าจังหวัดระนองก็ดี จังหวัดภูเก็ตก็ยังมีทรัพยากรของชาติ อย่าง
เจ้าล่าเล็กเลย ขอประทานอภัยด้วย ในจังหวัดข้าพเจ้าก็จังหวัดระนองก็ไม่มีเงินภาษี
ที่รัฐบาลจังหวัดละเก็บ ๕ ล้านบาทต่อหนึ่งปี ซึ่งแต่ถึงกระนั้นเมื่อเรากลับกลับมาได้ ๕ ล้าน
๕ ล้านบาท เราชาวจังหวัดภูเก็ตหรือจังหวัดภาคใต้ทุกจังหวัดก็ยินดีที่จะต่อสู้แย่งชิง
เพื่อเอาเงินไปบำรุงในจังหวัดของท่าน โดยไม่คิดที่จะเรียกร้องบุญคุณใด ๆ เลย เพราะเรา
ว่าจังหวัดภาคอีสานหรือจังหวัดทุก ๆ จังหวัดในประเทศไทยนี้เป็นคนไทยเช่นเดียวกัน ยิ่งกว่า
ท่านยังได้กล่าวอ้างว่าการคมนาคมทางภาคกลาง ภาคใต้ก็สะดวกกว่าทางภาคอีสาน ข้าพเจ้า
ว่าเวลาที่ท่านพูดอย่างนี้ท่านไม่เคยเลยที่จะไปเที่ยวที่จังหวัดภาคใต้ ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าพเจ้า
เคยไปถึงจังหวัดเลยเมื่อ ๒ ปีมาแล้ว ข้าพเจ้าไม่โดยทางเครื่องบินได้รับความลำบากยากยิ่ง
ครั้งเมื่อ ๒ ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้ไปใหม่ ข้าพเจ้านั่งรถยนต์ไปอย่างสบายทีเดียวแล้วก็ไม่รู้สึก
อะไรอันที่เลย แต่ท่านรู้หรือไม่ว่าจังหวัดระนองก็ดีหรือภูเก็ตก็ดี การเดินทางเมื่อสมัยก่อนนี้
เป็นอย่างไร การเดินทางสมัยนี้ก็เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าเองยังไม่เคยพูดว่ารัฐบาลไม่เหลียวแล
เพราะการที่พูดที่พูด เช่นนั้นกลับเห็นว่าเป็นการเห็นแก่ตัวอย่างมาก และท่านอย่าลืมว่าจังหวัด
ก็คืนถ้าจะไม่ได้ถึงต้องไป ๓ วัน ๓ คืน ถ้าไม่ไปก็ไม่ได้รวม แต่ถ้าหากว่าเป็นน้ำจืดแล้วเรา
ต้องเสี่ยงภัยในชีวิตอยู่ในทะเล ๆ มหาสมุทรอินเดีย ซึ่งรู้สึกว่าคุณคงจะไม่ได้รับการเสี่ยง
อย่างนี้ ยิ่งกว่านั้นในเวลาที่เกิดสงคราม จังหวัดภูเก็ตก็ได้ถูกตัดขาดจากการคมนาคมทาง
กับกรุงเทพฯ ๆ ชาวที่จะนำไปก็ช่วยเหลือจังหวัดภูเก็ต ชาวจังหวัดภูเก็ตและชาวจังหวัดพังงา
จังหวัดตะกั่วป่าหรือที่เข้าเทียบท่าจังหวัดภูเก็ตพร้อมด้วยชาวสาร แต่ท่านรู้หรือไม่ว่าเรือ
ไม่ได้ให้ในขณะนั้นบรรทุกทั้งคนโดยสารและข้าวซึ่งจะมาเลี้ยงชาวภูเก็ตและชาวพังงานั้นจนเพราะ
กว่าโดนลูกระเบิด และก็เป็นอย่างนี้ถูกเก็บเล็กเก็บตกรวมของจังหวัดภูเก็ตและพังงาคง
กลับเข้าป่ากินหัวกลอยหัวมันกัน ท่านมีบ้างไหม ท่านได้ใช้ชีวิตอย่างนี้หรือไม่ ข้าพเจ้าคิดว่า
ท่านไม่เคยได้รับการเสี่ยงภัยอย่างนี้เป็นอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นโปรดเข้าใจเสียใหม่ว่าจังหวัด

๗ นั้นถึงจะเป็นหนูก็จจะมีฤทธิ์ช่วยราชสีห์ได้ ไม่รบกวนใจเล็กกว่าจังหวัดเล็กก็บังคับที่จะรับ
จังหวัดใหญ่ ๆ เช่นจังหวัดของท่านตลิ่งโดยตลอดไป ด้วยเหตุผลดังนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสภา
ไม่ควรจะรับหลักการของกฎหมายฉบับนี้

๘ นายอัมพร สุวรรณผล (ร้อยเอ็ด) : เท่าที่ได้ฟังถ้อยแถลงของท่านผู้แทนฝ่ายสมาชิก
รัฐบาลที่จากร่างที่ขึ้นมาทุกเมื่อขึ้น ก็รู้สึกว่าคุณผู้แทนนั้นไม่เข้าใจในประเด็นสำคัญของพวกเรา
ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมาและก็ไม่ค่อยพิศพายนเสียออกเสียใจเป็นอันมาก ความจริงนั้นการที่
ยกจังหวัดหรือจะยุบจังหวัดหรือจะทำอะไรนั้น ถ้าหากว่าจะเป็นที่อาศัยบ้านเมืองแล้วบอกว่า
จะเลิกหรือยุบจังหวัดเลย แม้แต่ชีวิตของพวกเราที่ยอมเสียสละไข่มิใช่หรือ ด้วยหลักการนี้เป็น
ใหญ่ของพวกเราจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นเพื่อต้องการที่จะแบ่งแยกจังหวัด ช่วย
ลดภาระให้ท่านผู้ว่าราชการบ้านเมืองให้บริหารราชการบ้านเมืองให้เข้าสู่ความเจริญ

บ้านเมืองให้เข้าสู่ความเจริญยิ่งกว่าที่เคยเป็นมาแล้ว ส่วนที่เราจะแยกเป็นจังหวัด
 นั้น มันก็แล้วแต่ความวิวัฒนาการแห่งการปกครองของประเทศชาติบ้านเมือง คนไทยเรา
 หรือคนไทยเราที่ได้ชื่อว่าคนไทยหรือชนชาติไทยนั้น ได้เป็นเจ้าของความคิดแห่งความเจริญ
 ทางการปกครองมาระยะหลายพันปีแล้ว ตั้งแต่บรรพบุรุษของเรา คือพระเจ้าอโนชว่าง
 หรือเจ้าทงศมูญ หรือซึ่งเป็นเจ้าครองนครสี่เสี้ยวก็วะ หรือประเทศลาววันตกในประเทศ
 จีนโน้นเมื่อ ๔,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว ก็เป็นเจ้าของลัทธิแห่ง พิวคาล ซิสเต็ม (Feudal System)
 คือเจ้าปกครองนครหรือลัทธิศักดินา และทั่วโลกก็ได้นำเอาลัทธินั้นมาใช้อีกหลายพันปี นั้น
 แหละคือฝีมือของคนชาติไทยที่ก่อให้เกิดความวิวัฒนาการหรือความเจริญในทางปกครองมา
 และต่อมาประเทศไทยเราเองก็ได้ใช้ลัทธิศักดินานั้น หรือพิวคาล ซิสเต็ม (Feudal System)
 นี้ตลอดมาจนถึงครั้งรัชการที่ ๕ ของเรานี้ เมื่อเห็นว่าทางยุโรปหรือทางประเทศที่มี
 ความเจริญพอสมควรแล้วเขาเปลี่ยนแปลงไป เราจึงได้เปลี่ยนแปลงตาม ประมาณ
 พ.ศ. ๒๔๔๔ คือในรัชกาลที่ ๕ ของเรานี้ และการเปลี่ยนนั้นก็เปลี่ยนเป็นลำดับมา
 ตามวิวัฒนาการของการปกครอง จนหลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕
 แล้วนี้ เราก็ได้เปลี่ยนมาเป็นจังหวัด โดยเห็นว่าหน่วยการปกครองจังหวัดนั้นพอเหมาะพอดี
 ในระยะนั้น และระยะนี้ เราก็ได้เห็นว่ากรณีที่แยกเป็นจังหวัดเล็ก ๆ นี้อะไรหลาย ๆ จัง
 หวัดเป็นหน่วยการปกครองส่วนภูมิภาคนี้เป็นการเหมาะสมและดีแล้ว ถึงกับในระยะต่อมา
 เราพยายามที่จะทำให้การปกครองแบบนี้เปลี่ยนแปลงไป เห็นว่าการมีหลายจังหวัดนั้นมัน
 เป็นการสิ้นเปลืองมาก จึงได้ยุบลงในโอกาสหนึ่ง คือยุบจังหวัดสมุทรปราการ จังหวัด
 สมุทรสาคร จังหวัดกาฬสินธุ์อะไรพวกนี้ เห็นว่าสิ้นเปลืองจึงได้ยุบเสีย แต่ว่าเมื่อมาถึง
 ระยะนี้ เห็นว่าการที่จะยุบจังหวัดลงไปนั้นมันเป็นการผิดพลาดเสียแล้วในการปกครองเพื่อ
 ความเจริญของประเทศชาติบ้านเมือง เราจึงได้คืนจังหวัดที่ถูกยุบเหล่านั้นเป็นจังหวัดใหม่
 ต่อมา และเข้าใจว่าทางรัฐบาลนี้คงจะต้องแยกจังหวัดซึ่งมีพลเมืองที่มาก ๆ นั้นให้เป็นจัง

หวั่นข้อย ๆ ทั่วไปอีก การที่เราเสนอหลักการหรืออ้างพระราชบัญญัติเข้ามาก็เพื่อจะขอ
 ให้รับรักหรือรับรูดเพื่อสร้างความเจริญให้เร็วขึ้นนั่นเอง มิได้เจตนาเป็นอย่างอื่น มิได้มี
 ความอิจฉาริษยาหรือน้อยเนื้อต่ำใจว่าเราเป็นจังหวัดใหญ่แล้วเราจะเสียใจ และไม่ได้
 รับการทํานุบำรุงอะไรเพียงพót่านองนั้น ที่เสนอมาให้แยกนี้เพื่อช่วยรัฐบาลให้ทำการ
 ปกครองในส่วนภูมิภาคให้เจริญทั่วถึงเท่านั้นเอง ที่อ้างว่าทางปักธงไม้ก็ดี การคมนาคม
 ไม่สะดวกจึงต้องแยกเป็นจังหวัดเล็ก ๆ ก็คาม หรือทางภาคอีสานการคมนาคมในปีสองปี
 นี้สะดวกสบายก็ดี เหล่านี้เป็นเรื่องปลีกย่อยหรือเพียงแต่ที่ผู้ปลื้มกระพือเท่านั้น เมื่อแท้
 นั้นมีอะไรบ้างที่รัฐบาลนี้ทำไม่ได้ การคมนาคมถ้าไม่สะดวกก็ทำให้สะดวกก็ได้ ไม่จำเป็น
 จะต้องเป็นข้ออ้างที่จะต้องแยกเป็นจังหวัดเล็ก ๆ แล้วให้มีการปกครอง มีข้าหลวง มี
 อะไรบ้างที่สมาชิกเพื่อนข้าพเจ้าได้เสนอมาแล้วนั้น อันนี้ไม่ใช่ข้อน้อยเนื้อต่ำใจ ^{+๑๒๓} จะ
 แยกเพื่อความเป็นธรรมจริง ๆ เอาละเมื่อพูดถึงเรื่องเงินเราจะได้เงินมากหรือน้อยเงิน
 น้อยอะไรก็ตามที แต่ว่าเมื่อพูดถึงส่วนที่จะได้รับการทํานุบำรุงหรือการปกครองอะไร
 ทํานองนั้น ท่านลองคิดดูที่ว่าอย่างจังหวัดของข้าพเจ้ามีพลเมืองประมาณ ๒ แสนคน มี ^{๑๒๓}
 สาธารณสุขจังหวัด ๑ คน และจังหวัดเล็ก ๆ พลเมือง ๒ - ๓ หมื่นคนมีสาธารณสุขจังหวัด
 เพื่อจะทำการสาธารณสุขหรือช่วยเหลือประชาชนในคํานสาธารณสุขนี้ก็ ๑ คนเหมือนกัน
 ไซ้ว่าสาธารณสุขจังหวัดของข้าพเจ้านั้นมี ๑๒ มีอ หรือมี ๕๐ มีอเมื่อไร มี ๒ มีอและมี ๒
 เท่าเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเวลาก็มีเวลา ๓๖๕ วันต่อ ๑ ปีเหมือนกัน ไม่สามารถที่จะแบ่ง
 เวลาไปตรวจหรือไปอบรมสั่งสอนประชาชนให้ได้รับความอยู่เย็นเป็นสุขเท่ากับจังหวัดเล็ก
 เลย ถ้าจะพูดถึงคํานโรงพยาบาล ท่านลองคิดดูจังหวัดร้อยเอ็ดมีโรงพยาบาลอยู่ ๑ โรง
 เหมือนกัน โรงพยาบาลอื่น ๆ แต่ทว่ามีหมอมือแพทย์แผนปัจจุบัน ^๑ อยู่ ๒ คน ก็หมาย
 ความว่านายแพทย์คนหนึ่งนั้นรับผิดชอบในการที่จะรักษาประชาชนในจังหวัดร้อยเอ็ดของ

ข้าพเจ้าคนละ ๓ แสนคน หมอเทศาภิบาลที่ไหนก็ไม่สามารถที่จะรักษาอย่างนั้นได้ ท่านลองคิดดู
 ที่เราแยกให้ย่อยลงไปนั้นหน่วยราชการต่าง ๆ เหล่านี้ก็จะเกิดขึ้นเท่านั้นเอง ส่วนที่เราจะ
 เสียใจว่ามันใหญ่หรือเราจะภูมิใจว่าเรามีผู้แทนมากนั้นเราไม่ได้คิดหรอก เราต้องการที่
 จะช่วยให้รัฐบาลนี้โดยบริหารส่วนภูมิภาคนี้ไปด้วยดีเท่านั้นเอง มิได้ยอเนื้อคำใจแก่ประ
 การใด ที่ท่านกล่าวหาว่าพวกเราขงส่งเสริมให้ราษฎรเกลียดชัง ว่ารัฐบาลนี้ปกครอง
 ไปด้วยความไม่เที่ยงธรรมหรือปราศจากความยุติธรรมนั้นท่านอย่าได้คิด อย่าลืมว่าพวกเรา
 ชาวอีสานนั้นก็เช่นคนไทยทั่วทุกหนี่งเหมือนกัน ในการอธิบายประมาณที่แล้วมานี้ เขาก็
 ได้เรียนได้แจ้งให้ทราบแล้วว่าพวกเราถ้ามีเวลาสมัครเป็นทหารนั้น ไปอยู่ที่จังหวัดข้าพเจ้า
 ก็ได้ ต้องการอำเภอละ ๒๐ คน มีคนสมัครบางที่ถึง ๒,๐๐๐ คนก็มีในอำเภอหนึ่ง ๔๐๐ -
 ๕๐๐ คนเป็นอย่างต่ำ นี่แสดงว่าเรามีความรักชาติอย่างเต็มที่อยู่แล้ว แต่ว่าทางราชการ
 นั้นไม่มีเงินงบประมาณ ไม่มีพอที่จะรับเขาเป็นทหารป้องกันประเทศชาติบ้านเมืองเท่านั้น
 เอง อย่าเข้าใจว่าพวกเรานี้จะคิดยุคิดแย่งแยกอะไรท่านเองนั้นไม่จริง ชาวเล้าสี่ต่าง ๆ
 นั้นเป็นโคลง ถ้าพวกเราคิดจะแยกดินแดนแยกแ่งดินอย่างที่คุณหมื่น ๆ ถูกกล่าวหาว่าเมื่อ
 ๒ - ๓ ปีนี้ก็ตาม หรือคนที่ถูกไล่ร้ายไล่ไม่ร้ายอะไรพวกนี้ก็กาม ส่วนแต่ไม่มีมูล ถ้ามีฉะนั้น
 ท่านอธิบดีตำรวจที่นั่งอยู่ที่นี้จับพวกเราไปเข้าตารางไปหมดแล้ว ไม่ได้มีเจนาอย่างนั้น เจตนา
 เพื่อจะให้ประเทศไทยชาวไทยชนชาวไทยของเรานี้ได้เจริญเท่าเทียมกับอารยะประเทศ

ที่นี่เมื่อหันมาถึง เรื่องการแยกจังหวัด การแบ่งแยกจังหวัดเป็นจังหวัดหรือเป็น
 ไพรวันซ์ ( ) หรืออะไรนี้ของเรา ที่จริงไม่ใช่ไม่ตี แม้แต่ฝรั่งเศสเอง
 มาปกครองบ้านเมืองอยู่ข้างเคียงของประเทศเรานี้ เขาก็ยังได้กล่าวว่าการปกครองแบบ
 ของเรานี้ดีจริง จะเป็นคนไทยกล่าวที่ ~~เขา~~เขาว่าไม่ได้ แต่ว่าได้อ่าน และยิ่งกว่านั้นนอกจาก
 เขาจะกล่าวแล้ว เขายังปฏิบัติตามของเราด้วย ให้มีไพรวันซ์ ( )

คือแขวงหรือจังหวัดเหมือนของเรา แล้วมีเมืองมีตำบล มีตาแสง มีนรบ้านอะไรพวกนี้ ✓

174

โดยเหตุผลในความเป็นธรรมแห่งสังคมที่ว่ามาแล้ว จังหวัดเล็กก็ได้สร้างโรงพยาบาล
 และโรงเรียน จังหวัดใหญ่ก็ได้สร้างโรงพยาบาลและโรงเรียนใน ๓๐ จังหวัดแล้ว ประ
 เทศไทยเราจะเจริญหรือไม่ ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนของจังหวัดระนอง และท่านได้
 ยกจังหวัดระนองขึ้นมาเปรียบเทียบ ข้าพเจ้าจึงยกเหตุผลย่อ ๆ มาให้ท่านผู้มีเกียรติได้คิด
 ความกังวลที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดภูเก็ตได้ชี้แจงให้ท่านทราบแล้วว่า มีหนึ่ง ๆ
 นั้นภาคอีสานได้เงินไม่บำรุงเท่าไร และทางภาคใต้ได้รับเงินบำรุงเท่าไร ท่านยังไม่พอ
 ใจอีกหรือ และจังหวัด เช่นทางจังหวัดระนองและทางจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดอื่น ๆ อีก
 หลายสิบจังหวัดทางภาคใต้ที่การคมนาคมยังไม่สะดวกก็มี หรือท่านต้องการจะเอาไปบำรุง
 แต่เฉพาะจังหวัดอุบลราชธานีหรือภาคของท่านสมาชิกแต่เพียงภาคเดียว.

๑๒.๔๒ น.

นายศิเรก มณีรัตน์ (อุบลราชธานี) : ผมได้ฟังคำโต้เถียงกันระหว่าง
 ฝ่ายที่ค้านและฝ่ายที่สนับสนุน แต่อย่างไรก็ตามมีภาคที่เข้ามาเกี่ยวแกจังหวัดอุบลราชธานี
 และผู้แทนทางจังหวัดภูเก็ตโดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ตและระนอง ก็พูดเป็นท่านองน้อยเนื้อ
 คำใจว่ารัฐบาลนี้เอาใจใส่ดูแลภาคอีสานมาก แต่ก่อนที่ท่านจะกล่าวอย่างนั้น ท่านควร
 จะได้ศึกษาคำนี้ให้ดีเสียก่อน ว่าทำไมรัฐบาลจึงจำเป็นต้องเอาใจใส่มาก และที่เอาใจ
 ใส่อยู่ขณะนี้ ข้าพเจ้าเองก็เห็นว่ายังไม่ค่อยเกินไป ยังไม่มากเท่าที่ควร ท่านจะเห็นว่า
 ภาคอีสานไม่มีความสำคัญนั้นไม่ได้ ข้าพเจ้าขอกล่าวให้ฟังง่าย ๆ ใครเล่าที่เป็นกำลัง
 อันเข้มแข็งของกองทัพไทยอยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่พวกภาคอีสานหรือ จนกระทั่งแม่ทัพที่ ๑ ก็
 กล่าวสรรเสริญเป็นยอว่าทหารภาคอีสานนี้รบได้เด็ดขาดแน่นอน นี่อะไร ภาคอีสานทั้งนั้น
 แล้วก็กัมพูชาที่จะขึ้นไปเป็นแซมเป็นนโลก จำเรื่อง ทรงกิตติรัตนะใคร ไม่ใช่ภาคอีสานหรือ
 นี้เป็นอย่างนี้ ควรจะห่มเทเอาใจใส่มาก ๆ แล้วจะได้คืนดีจากภาคอีสานอีกยะ แล้ว
 ท่านก็ว่าภูเก็ตของท่านนะออกยาก ออกยากนะเป็นกรณีพิเศษต่างหากแล้ว ๕๗ แต่ถ้าพูดถึง

พูดว่า

เดือนทุกวันนี้หรือ ความเป็นอยู่ที่เป็นอย่างนี้เป็นปกติแล้ว ภูเก็ทศกชอยากหรือ ข้าพเจ้าอยาก
ถามง่าย ๆ ท่านก็หาเสียง ท่านเคยกินข้าวกับเกลือไหม แต่ข้าพเจ้าเคยกินข้าว กับเกลือ
มาแล้ว นั่นอยู่ในถิ่นภาคอีสาน ภูเก็ทหรือระนองก็เปรียบเหมือนลูกสาวที่สวยงามมากอยู่
แล้ว แล้วก็ภาคอีสานเปรียบเหมือนลูกสาวที่ยังไม่ค่อยจะสวยเลย แล้วที่นี้รัฐบาลในฐานะ
เป็นพ่อบ้านที่จะส่งเงินไปช่วยเหลือนี้ สมมติว่าเอาลูกสาวทั้งสองคนนี้ไปประกวนนางสาว
ไทยกัน เพียงแค่ซื้อสบสก็ให้จังหวัดภูเก็ทไปเขียนปากหมอมันก็สวยงามพอแล้ว แต่
ภาคอีสานที่จะดูสำหไปชำระล้างแต่งตัวอย่างไร ชื่อเครื่องแต่งตัวลงทุนมากมายอย่างไ
ก็ยังไม่สวยงามไม่เท่ากัน เพราะฉะนั้นก็จำเป็นที่ว่า ท่านว่าจังหวัดอุบลราชธานีได้เงินมาก
มันมากอย่างไร มากในกรณีพิเศษ เช่นไปสร้างโรงเรียนชั้นมูลฐานอย่างนี้ สร้าง
สหกรณ์อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ท่านจะยกมาเป็นข้ออ้างว่าจังหวัดอุบลฯ ได้เงินมาก มันตก
ได้ส่วนสักกินหรือเปล่า ก็ไม่ได้ส่วนสัก แล้วโดยเฉพาะความคึกคึกเห็นในเรื่องนี้ของรัฐ
บาลคณะนี้ผมก็มั่นใจว่าได้มีโครงการหรือนโยบายในการที่จะแบ่งแยกจังหวัด

เพราะฉะนั้นจึงไม่เข้าใจเลยว่าท่านสมาชิกที่สนับสนุนเหตุใดจึงมีความคิดเห็นไม่ตรงกับคณะรัฐบาล ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวกล่าวเช่นนี้ ก็เพราะว่าข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่อเข้ามาในสภาใหม่ ๆ ข้าพเจ้าได้เสนอพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดชัยโสธร แล้วทางคณะรัฐบาลนี้ว่าจะรับไปพิจารณา ใ้มีการโต้เถียงกันในขณะที่ที่เสนอร่างนั้นมากมายอยู่ไปมา แล้วก็ได้ความจับจุดสำคัญก็คือ พม.ฯ ท่านรัฐมนตรีช่วยมหาดไทย อธิบดีกรมตำรวจได้กล่าวตอบกับข้าพเจ้าว่าจะไปพิจารณาจัดตั้งจังหวัดชัยโสธรในปี พ.ศ. ๒๔๕๓ และจนบัดนี้ก็ยังไม่เห็น เสนอบประมาณมาแล้วก็ยังไม่เห็น และหลังจากที่ข้าพเจ้าได้เสนอก็ดำเนินการทางกระทรวงมหาดไทยได้ตั้งคณะกรรมการ นอกจากตั้งจังหวัดชัยโสธรและจะแบ่งแยกจังหวัดทางภาคใต้อีกอะไรทางบัวใหญ่อีก ๒ - ๓ จังหวัดซึ่งได้เสนอมาร่วมกัน และจนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่เห็นท่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็อยากจะเรียนถามพม.ฯ ท่านรัฐมนตรีช่วยมหาดไทยว่าคำพูดของท่านทุก ๆ คำนั้น ข้าพเจ้าได้พิมพ์เป็นใบปลิวได้ตอบกันอย่างไรในสภา แล้วข้าพเจ้าแจกราษฎรไปหมดแล้ว ทุกวันนี้ราษฎรเขาก็เรียกร้องต้องการว่าอย่างไร ข้าพเจ้าตอบว่าแล้วแต่รัฐบาล ได้ยืนยันในคำกล่าวตอบของท่านไม่ด้วยว่า เพราะก็อยากจะทราบไว้อีกหลาย ๆ จังหวัดข้าพเจ้าก็เห็นใจว่ารัฐบาลนี้อาจจะไม่มีเงินงบประมาณเพียงพอที่จะจัดตั้ง แต่ว่าจังหวัดชัยโสธรมันเป็นเรื่องมานานมากมาจ่ายกองแล้ว จึงเห็นว่าสมควรแก่เวลาแล้วที่จะจัดตั้งเสียที ข้าพเจ้าจึงขอกราบเรียนถามอย่างสั้น ๆ ว่าโดยเฉพาะชัยโสธรนี้ ท่านจะตั้ง เมื่อไรกันแน่นอน ขอเรียนถามอีกสักครั้งหนึ่ง ฉะนั้นแล้วราษฎรเขาจะพูดกล่าวหาว่าท่านพูดอะไร ไม่มีมูลความจริง เพราะข้าพเจ้าพิมพ์ใบปลิวออกหมดแล้ว เขามาถามข้าพเจ้าอยู่ทุกวันนี้ว่าจะตั้งเมื่อไร จะตั้งหรือไม่ตั้ง บอกให้เขาคิดอย่างนั้นก็ดีกว่า

๑๒.๕๓ น.

นายพลตำรวจเอก เย่า ศรียานนท์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ความพระราชบัญญัติที่ท่านสมาชิกผู้ใ้เกียรติได้เสนอมานี้ ข้าพเจ้าในนาม

177

กระทรวงมหาดไทยก็รู้สึกว่าท่านสมาชิกมี ทรัพยากร ความหวังดีที่จะให้บ้านเมืองเจริญ ให้
 มนุษย์ เกิดขึ้นอะไรต่างๆ เหล่านี้ แต่ทว่าความคดอันนี้ก็เป็นความคิดที่ถูกต้อง แต่ทว่าเกิน
 ไปสมัย ไปแล้ว ข้าพเจ้าขอสมมุติท่านผู้แทนสตรีของจังหวัดระนองและภูเก็ตที่ให้หลักใน
 ในทางที่ถูก เพราะเหตุว่าการที่จะตั้งจังหวัด คำปล้นนั้น เขาคำเน้นในทางเศรษฐกิจ
 เขาไม่ได้ผู้ต่อบุคคล ใดๆ จะมาตั้ง ท่านไปตรวจประวัติศาสตร์ของการปกครอง การที่จะตั้ง
 จังหวัด ล่าเกณฑ์นั้น เมื่อสมมุติคนใดก่อสร้างขึ้นแล้ว เขาจึงได้กำหนดตั้งเป็นจังหวัด
 ล่าเกณฑ์ เพราะฉะนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดในสมัยโบราณ เขาก็มีขุนช้าง ขุนตี่ ขุนช้างและมิทาง
 หมายคามเหล่านี้ เพราะฉะนั้นการปกครองเจริญไปตามเศรษฐกิจ ประเทศไทยเราพออยู่
 มาจากแคว้นโบราณอย่างที่ท่านสมาชิกผู้เกียรติทั้งหลายทราบ เมื่อมาถึงก็แบ่งออกเป็นหมวด
 เป็นหมู่กัน ยัง ไม่ได้ตั้งการปกครองให้เป็นปึกแผ่นแน่นอนหนา หรือการปกครองของประเทศไทย
 หรือต่างประเทศยังไม่วิวัฒนาการ ที่แรกก็ไม่ได้มีการควบคุมปกครองกันเป็นหมู่กับบัญชา อันมี
 ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ คือเมื่อเกิดการเศรษฐกิจขึ้นแล้ว มีการแบ่งแยกใน
 เรื่องการปกครอง ที่ตั้งในเรื่องการห้ามหาหากินก็จำเป็นจะต้องจัดผู้ปกครองขึ้นบังคับบัญชา
 ทั้งนี้ เพราะฉะนั้นประวัติศาสตร์การปกครองนั้น เขาเป็นมาช้านาน เพราะฉะนั้นการพิ
 พิจารณาในทางเศรษฐกิจนั้นเป็นของที่ถูกต้อง ดังที่ท่านผู้แทนสตรีได้ศึกษานั้น เป็นนโยบาย
 อันถูกต้องของกระทรวงมหาดไทย และในปัจจุบันนี้กระทรวงมหาดไทยเรา ได้พิจารณาถึง
 การเร่งรัดในทางเศรษฐกิจอยู่มาก เพราะฉะนั้นตามที่ท่านสมาชิกฝ่ายสตรีเห็นว่า ได้แบ่ง
 เบางงบประมาณ ได้แบ่งงบประมาณไม่ในทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือขึ้น ก็เป็นเหตุ/
 นโยบายของกระทรวงมหาดไทย เพราะเหตุว่าจำเป็นจะต้องเร่งรัดการเศรษฐกิจก่อน
 ตามีเศรษฐกิจดีแล้ว จังหวัดต่าง ๆ ก็ย่อมเกิดมาเป็นหน่วยของการปกครอง ซึ่งจะตั้ง
 มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายศาล ฝ่ายตุลาการ และเจ้าหน้าที่ปกครองและเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลการ
 ห้ามหาหากินให้เป็น ไม่ตก ในทางที่ถูกทาง เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึง ได้แบ่งงบประมาณของ

178

ประเทศในส่วนใหญ่ไปบำรุงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งในปัจจุบันนี้ท่านจะเห็นได้ว่างบประมาณในทางส่วนมากไปทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ งบประมาณในทางรถไฟส่วนมาก ๗ การ

ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อผลิตผลภัณฑ์จากภาคตะวันออกเฉียงเหนือมาสู่ตลาดกรุงเทพฯ การศึกษามุ่งไปในทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ ๗ การชลประทาน เช่น การเก็บน้ำค้าง ๗ เขื่อนกั้นน้ำ ในในทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือส่วนเขตกั้นเพื่อบูรณพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ดีขึ้น เมื่อคืนนี้ก็จะจัดระเบียบการปกครองเดิมในจังหวัดต่าง ๆ คำบอก ความที่ท่านสมาชิกเลขาฯ แต่ในขณะนี้ใจกล่าวแล้วว่าการบริหารจะเป็นของภาคที่ เราจะต้องรับบำรุงก่อน และในปัจจุบันรัฐบาลก็มีนโยบายที่จะคัดคนหนทางใน

หลังทูลเกล้าฯ เช่นจัดไฟฟ้าอำเภอซึ่งในปี ๒๕๕๓ ท่านจะเห็นได้ว่าเกือบทั่วภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกอำเภอจะต้องมีไฟฟ้า ทั้งนี้ก็เป็นการมีพลังงานขึ้นเศรษฐกิจก็ดีขึ้น

คุณมนตรีก็ขอผลิตขึ้นจึงจำเป็นจะต้องตั้งจังหวัดและอำเภอ การที่จะตั้งจังหวัดและอำเภอโดยไม่มีเหตุแต่ ย่อมเป็นของที่ไม่ถูกต้อง และปัจจุบันนี้การสื่อสารและการคมนาคมเราไม่สามารถจะดูแลราษฎร ได้ทั่วถึง แต่ท่านต้องบอกว่าสาธารณสุขมีคนเดียว ศึกษาธิการมีคนเดียว เจ้าหน้าที่ผู้กำกับการตำรวจก็มีคนเดียว แต่ท่านไม่ได้นึกถึงว่าเจ้าหน้าที่ที่ช่วยเหลือ ผู้กำกับการ ตำรวจ สาธารณสุข ศึกษาธิการเหล่านี้ก็มีมากมาย อย่างนี้ศึกษาธิการจังหวัดคนเดียว แต่ครูก็ต้องการมาก ส่วนจังหวัดระยองนั้นมีศึกษาคนเดียว แต่ครูก็มีคนเดียว

โรงพยาบาลนั้นเป็นหน่วยที่ไร้อำนาจสำหรับของจังหวัด จึงมีการรักษาคนมากเจ็บ ไร้อำนาจเจ็บหนัก ส่วนเวลาเมื่อสมัยต่าง ๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็มีคนมากมายอย่างนี้ เป็นต้น เพราะฉะนั้นท่านจะคิดสิ่งไหนจะไม่ถูก จะต้องคิดถึงส่วนรวมก็ไ้รับการช่วยเหลืออุทหนุนไป ซึ่งแต่ละกระทรวงได้จัดบริการไปทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือแล้วแต่ไม่แน่นอน (ว่าด้วยการตั้งจังหวัด คำบอก คำบอก เหล่านี้เป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณ รัฐบาลได้พิจารณาตามสถิติตัวเลข จะเห็นได้ว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือนี้ได้รับการช่วยเหลืออันจากใจ

โดย แต่ทางส่วนรวมสงบกว่าในทางภาคอื่น ๆ ส่วนการปกครองนั้นก็ได้พยายามที่จะจัด
 หน้าที่ทำการปกครองไปให้มากในปัจจุบันนี้ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า เมื่อมีเหตุการณ์ในภาค
 วันออกเฉียงเหนือเกิดขึ้น รัฐบาลได้จัดส่งตำรวจรักษาดินแดนและรักษาชายแดนตลอดจน
 ลื่อนย้ายกำลังทหาร ไปป้องกันสวัสดิภาพและบำรุงขวัญประชาชนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ภาะนั้นนโยบายที่ท่านสมาชิกได้เสนอที่จะจัดตั้งจังหวัด อำเภอกำแพงแสน อำเภอน้ำใจ
 ยไม่ได้คำนึงถึงหลักเศรษฐกิจนั้นเป็นของไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าความเห็นของท่าน
 สมาชิกผู้นั้นเป็นของไม่ถูกต้อง และตรงกันนโยบายของกระทรวงมหาดไทย

นายชัชวาล อินทพันธ์ (ลำพูน) : กระผมคิดว่าสมานี้ได้พิจารณาแล้ว

พระราชบัญญัติฉบับนี้พอสมควรแล้ว ผมจึงอยากจะขอเสนออย่างนี้ คือขอให้เสนอเรื่องอื่น
 ปรึกษา ใคร เห็นด้วย โปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอให้ยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษา
 แล้ว และมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว มีใครเห็นเป็นอย่างอื่นบ้างไหม

นายประภาส คงสมัย (ศรีสะเกษ) : ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้เราควรจะได้
 ปรึกษาหารือกันสักหน่อย เพราะเหตุว่าเหตุผลที่ฝ่ายสนับสนุนให้ไว้คือสมานี้ยังไม่เข้าสู่ประเด็น
 หลักการพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่ละท่านก็ตีโพยตีพายไปคนละเรื่องนอกเรื่อง ด้วยความ
 หนักใจของอารมณ์ แต่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยกำลังหาเราอยู่ที่ **พระวัง**
สุโขทัย ประเด็นของหลักการพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือท่านได้กล่าวถึงว่า หลักการในการที่เรา
 ตั้งจังหวัดหนึ่ง จังหวัดใดเพิ่มเติมขึ้นนั้น เราจะต้องพิจารณาถึงหลักเศรษฐกิจ และข้าพเจ้า
 นึกว่ายังมีข้อที่จะต้องพูดถึงอีก ๒ ประการ คือหลักของจำนวนประชาชน และหลักที่ดิน ซึ่ง
 ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะให้มีโอกาสพูดถึงหลักการ ๒ ประการนี้ เพื่อที่จะให้ที่ประชุมเห็นว่า
 มีความจำเป็นอย่างไรบ้างที่จะรับพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอ

มีการเปิดอภิปรายต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ลงมติ ท่านผู้ใดเห็นสมควร

การเปิดอภิปรายต่อไป ในวาระที่สี่สิบ

นายทิม ภูริพิณ (อุบลราชธานี) : เนื่องจากว่าใคร่มีสมาชิกที่ใคร่กล่าวพาดพิง
กระผม นี้กระผมไม่ใช่พูดในฐานะสรุปนะ คือเพราะว่าการเปิดอภิปราย.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เวลาที่จะลงมติดังนั้นแล้ว

นายทิม ภูริพิณ (อุบลราชธานี) : ก่อนที่จะลงมติ เนื่องจากใคร่มีสมาชิกผู้หนึ่ง
ซึ่งหวังเกิดใคร่กล่าวมาถึงผมว่า.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม้ ไม้ได้แล้ว เรื่องมันผ่านไปแล้ว

ครับ

นายทิม ภูริพิณ (อุบลราชธานี) : มีใครครับ คือการกล่าวพาดพิงถึงผม มัน
เป็นการเสียหาย เพราะฉะนั้นผมก็มีสิทธิที่จะพูดใคร่ถามข้อบังคับอย่างใดละครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : หากเป็นการเสียหาย ก็อภิปรายไม่ได้
ถ้าจะผ่านไปแล้ว คือจะลงมติดังนั้นแล้ว

นายทิม ภูริพิณ (อุบลราชธานี) : ถูกแล้วทีนี้จะให้ผมพูดกันในเวลาไหนละครับ
การพักระเบียบข้อบังคับ ผมจึงถือโอกาส.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม้ได้ ๆ หน้าที่ประธาน ๆ ผมอนุญาต
ไม่ได้ เพราะเรื่องมันผ่านไปแล้ว

นายทิม ภูริพิณ (อุบลราชธานี) : ทำอย่างไรละครับ จะให้ผมทะเลาะกลางปล่อง
มาพูดเรื่องนั้นเวลานั้นอย่างนี้ ท่านประธาน ๆ ขอบอย่างนั้นหรือ
หรือ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : 1711 / ๗๖ มีมติ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสิทธิที่จะชี้ประเด็นได้

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : เพราะฉะนั้นผมขอชี้ประเด็นว่าการที่สมาชิก
รายว่า เป็นคนมักโทษข้าพเจ้าขอพูดว่าไม่ใช่เป็นคนมักโทษ ถึงมักโทษก็มักโทษเพื่อราษฎร
มักโทษเพื่อเข้ากระเป๋

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เทียบ ๆ คุณนั่งก่อนซิ

นายพันธ์ อินทวงศ์ (นครพนม) : ท่านทำผิดข้อบังคับแล้ว ขอไปประท้วง คือว่า
คนประธาน ๆ ใดตั้งประเด็นไว้แล้วว่า ใดมีผู้เสนอเพื่ออภิปรายต่อไป ควรจะลงมติกันเสีย

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถูกแล้ว ๆ ผู้เสนอเขายกมือขึ้น ผมให้
ยกรติเขามือหน่อย นิ่ง ๆ คุณนั่ง

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : นิ่งครับ ๆ หากที่ยากหน่อยครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : นิ่งใจ นิ่งซิ เวลาประธาน ๆ ยื่นสมาชิก
ข้อนี้ คือเวลานี้ผมอยากจะทำปฏิบัตินี้เหมือนกัน คือเรื่องมันผ่านไปแล้ว มีผู้เสนอให้ผ่าน
ข้อนี้ไปแล้ว และมีผู้เสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป เมื่อปัญหาเฉพาะหน้ามันมาอย่างนี้ ผมก็
อยากให้อภิปรายเฉพาะหน้าให้เสร็จไป เข้าใจหรือยัง

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) ครับ ๆ

นายอารีย์ กันต์เวชกุล (นครราชสีมา) : คือเมื่อคืนนี้เราได้โต้โต้ถึงปัญหาเรื่อง
เปิดอภิปรายเป็นอันผ่านไปแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะเรียนท่านประธาน ๆ ว่า ตามข้อบังคับข้อ ๒๕
การอภิปรายต้องเป็นไปโดยลับกัน ข้าพเจ้าอยากจะขอร้องท่านประธาน ๆ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญนั่งก่อน ผมได้เป็นประธานมานาน
แล้ว และผมก็ได้เป็นรองประธานในสมัยนี้ และผมก็รู้ว่าคุณอ่านข้อบังคับข้อเดียวกรรมัง มี
ข้อบังคับอีกข้อหนึ่งว่า ถ้าประธานเห็นเป็นการสมควร ประธาน ๆ เองอาจจะเสนอให้ประชุม

สมัครได้ แล้วผมจะไปรู้หรือว่าคุณขวัญ ๗ เขาจะพูดฝ่ายไหน ทั้งตัวคุณเองเป็นขึ้นมาผม
ไม่รู้เหมือนกัน ถ้าผมจะชี้คุณ ๗ จะค้านหรือสนับสนุน ผมก็ไม่ทราบ เพราะฉะนั้นผม^{พูด}
ผมก็ชี้ไป นั้นเป็นเรื่องของประธาน ๗ เพราะฉะนั้นขอโทษกล่าวเป็นอำนาจโดย
ขาดของผม เอ้า ผมยังไม่ได้ออกให้คนอื่นเลย

นายทิม ภูริพันธ์ (อุบลราชธานี) : ผมจะขึ้นมา เพราะประธาน ๗ ทำผิด
จึงชี้ เพราะฉะนั้นผมมีสิทธิที่จะขึ้นได้ เพราะฉะนั้นเมื่อผมเสนอว่ามีคนประพฤติดีชั
ยแล้ว ต้องวินิจฉัยเสียก่อนว่าเป็นการผิดข้อบังคับอย่างว่านั้นหรือไม่ ตามข้อบังคับว่าเช่นนั้น
เพราะฉะนั้นผมขอพูดว่ามี การประพฤติดีชัข้อบังคับขึ้นแล้ว

นายสุวิชัย พันธุเศรษฐ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ท่านประธาน ๗ ขอให้รักษ
จึงชี้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณนั่งได้

นายทิม ภูริพันธ์ (อุบลราชธานี) : แล้วจะให้ผมพูดได้เมื่อไร ว่ามีคนผิดตามข้อบังคับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ~~คุณ~~นั่งลงก่อนซิ ให้นั่งนี้ ขาด่านไป

คุณ ท่านผู้ใดเห็นสมควร ให้เปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒ คน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นสมควร ให้ยกเรื่องอื่นขึ้น

มา โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๔๔ คน

นายทิม ภูริพันธ์ (อุบลราชธานี) : หวังให้ผมพูดได้หรือยังครับ มีคนประพฤติดี

จึงชี้ ผมอยาก^{ทราบ}ทราบท่านประธาน ๗ คือขออนุญาตเสียก่อน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผ่านไปแล้ว

นายทิม ภูริพันธ์ (อุบลราชธานี) : ผ่านไปอย่างไร เมื่อมีคนหวังว่าผิดข้อบังคับ

ประธาน ฯ ควรจะวินิจฉัยเสียก่อนนี้ ที่นี้ประเด็นของเราก็ไม่ได้ยกขึ้นมาพูดว่าผิดหรือไม่
แล้วจะเอาอย่างไร จะให้ผมพูดอย่างไร ท่านประธาน ฯ ก็เข้าใจข้อบังคับดี

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : อภิปรายต่อไป ๒ เสียง ยกเรื่องอื่น
อีก ๔๔ เสียง เห็นอันว่าผู้พูดเรื่องนี้ผ่านไป ส่วนที่ว่าคุณทิม ฯ ยกปัญหาขึ้นนั้น ก็อ้าง
ว่าอภิปรายว่าคุณทิม เป็นสมาชิกมาหลายคราวหลายสมัยแล้วก็พูดคล้าย ๆ จะรู้เรื่องราว
ถ้านั้นมาก ^{ว่า} แต่เมื่อเขาเสนอให้ผ่านเรื่องนี้ไป คุณทิม ฯ เป็นสมาชิกมาแล้วควรจะยก
ข้อเท็จ เพราะความ^{จริง}คงอยู่กับคุณทิม ฯ กับคุณอัมพร ฯ ผู้เสนอ แต่ว่าคุณทิมก็ไม่ได้ยก
ให้ทางนี้เขาเสนอว่าอภิปราย อีกอนันันเข้าเครื่องจักรแล้ว คุณทิม ฯ จะขึ้นมาอีก
อย่างไร เพราะฉะนั้นผมฟังเสียงคุณทิม ฯ ไม่ได้ สมควรแก่เวลาแล้วขอเลิกประชุม.

เลิกประชุมเวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา.

ครั้งที่ ๖๒/๒๕๖๓

(สามัญ)

ชุดที่ ๒...

การตรวจรายงานการประชุม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้ตรวจรายงาน

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

วันที่ ๒๗/๑๐/๖๓

.....

หัวหน้าแผนกการตรวจรายงานการประชุม

.....

หัวหน้ากองการประชุม

.....

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

.....

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร